

HARLEQUIN®

50 E 03/99

Polibky

Elizabeth Oldfieldová

Návrat ztraceného otce

Milá čtenářko,

se začínajícím jarem si už možná začínáte plánovat, kam letos vyrazíte s rodinou nebo se svým milým na dovolenou. Jestli máte ráda teplé kraje a moře, možná Vás budou inspirovat mé dva příběhy, plné nejen žhavé lásky, ale též slunce a exotiky. Ten první, Návrat ztraceného otce, *situovala jeho autorka Elizabeth Oldfieldová na jeden ze Seychelských ostrovů, které jistě znáte z volby světové královny krásy.*

Ještě víc se ovšem zahřejete při četbě Pouštního osudu, *neboť jeho autorka Sarah Hollandová Vás v něm zavede do Maroka, země pouští, oáz a svůdných i sebevědomých šejků.*

Šťastnou cestu plnou polibků Vám přeje

Váš Harlequin

Všechno, co chcete vědět o knížkách nakladatelství Harlequin, najdete na našich internetových stránkách na adrese:

http://www.harlequin.cz

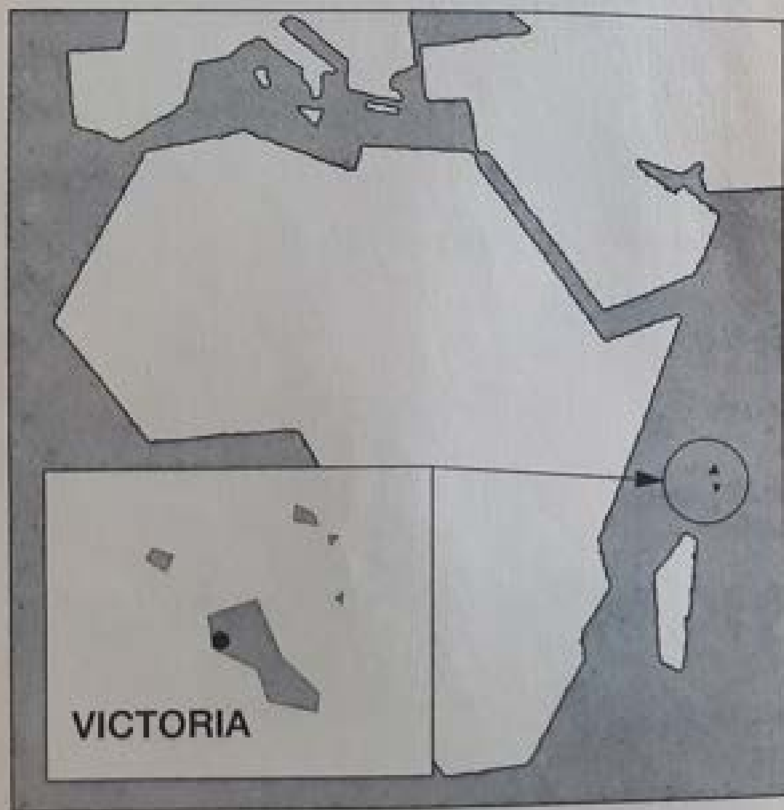
pod odkazy

• VYŠLO • NOVINKY • KLÍČOVOU DÍRKOU

Svoje názory a připomínky nám posílejte na

E-mail: harleqcz@login.cz

Polibky

ze Seychelských ostrovů

Elizabeth Oldfieldová

NÁVRAT ZTRACENÉHO OTCE

HARLEQUIN®
Makes any time special™

Toronto • New York • Londýn
Amsterodam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

Název originálu:
Reluctant Father!

První vydání:
Mills & Boon Limited, 1997

Překlad:
Ivana Růžičková

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Vytiskl: UEBERREUTER PRINT, s.r.o., Pohořelice

Adresa redakce: Kubánské nám. 11, 105 00 Praha 10
Telefonní spojení:
sekretariát: 71730486
distribuce: 71732417
produkce: 67311348
redakce: 67310099

CENA 74,90 Kč

ISBN 80-241-0208-0

PRVNÍ KAPITOLA

Ozvalo se zaskřípění židle na prkenné podlaze.

Cassandra Morrowová vzdychla, přestala na sebe šilhat do zrcadla a pramen slámově bílých vlasů, který do té chvíle pevně svírala v ruce, nechala spadnout zpátky na obočí. Zamračila se na účes ve stylu afghánského chrta, který viděla před sebou. Její sestřih musí zkrátka počkat, protože ten hluk znamená, že právě dorazil nečekaný a neohlášený host, kterého bude bohužel nucena poslat pryč.

Odhodila nůžky, poodešla k otevřeným dveřím dámských toalet a vykoukla ven. Přelétla očima zahradní restauraci se střechou z palmových listů a všimla si, že u jednoho ze stolů na vzdálenějším konci skutečně sedí tmavovlasý muž v modrém triku s límečkem a vybledlých džínách. Židli si trochu pootočil, aby měl dost místa na svoje dlouhé nohy, a hleděl na safírově zbarvené vlny Indického oceánu, na nichž se třpytily odlesky slunce.

„Máte smůlu, pane," zamumlala Cass pro sebe s lítostí. „Přišel jste asi tak dvě hodiny před otevřením."

Shrnula si blonďaté prameny vlasů z očí, narovnala si růžové vroubkované tričko a ze zmačkaných khaki šortek odcvrnkla dva kousky čehosi zaschlého – že by dětská ovesná kaše? Z brady si otřela pár

kapek potu. Penzion s restaurací nazvaný *Zapomenutý ráj* sice není právě londýnský Savoy, ale přesto nechtěla vypadat zanedbaně.

Cass za sebou zavřela dveře zářivě čistých toalet a vyrazila uličkou mezi stoly pokrytými batikovanými ubrusy. Cestou svraštila obočí. Představa, že má odmítnout zákazníka, se jí nelíbila, tak proč by to vlastně dělala? Vždyť otvírací hodiny nejsou zákon vytesaný do kamene. Navíc zapnout překapávač kávy nebo odzátkovat láhev je přece hračka. A k tomu, aby dala na talířek kousek domácího kokosového dortu, také žádné zvláštní číšnické dovednosti nepotřebuje.

Bude-li zákazník s její obsluhou spokojen, možná se sem při jiné příležitosti vrátí na jídlo. Bylo by příjemné slyšet zase cinkání pokladny.

„Dobré ráno, pane," prohodila a na uvítanou se zářivě usmála. „Restaurace sice pro neubytované hosty otvírá až ve dvanáct, mimochodem, dneska podáváme jednu z našich specialit, což je senzační zapečená ryba na kreolský způsob. Ale s radostí vám donesu šálek kávy nebo sklenici chlazeného piva, jestli..."

Zarazila se v půli věty a úsměv jí z tváře zmizel, sotva k ní muž obrátil hlavu. Rozhostilo se mezi nimi ohromené ticho. Slýchala, že po prožitém šoku si lidé někdy připadají jako přikovaní k zemi, a přesně tak se v tu chvíli cítila. Muž, který k ní přimhouřenýma šedýma očima vzhlížel, byl totiž Gifford Tait, špičkový byznysmen a manažer, muž, který se nikým nehodlal nechat omezovat, a navíc – kterým se nikým nehodlal...

nejblíže stojící židle. Kdysi přece jeho vzhled i všechno ostatní na něm přímo zbožňovala, jak je tedy možné, že ty husté tmavé vlasy, široká ramena a sebevědomé držení těla hned nepoznala? Zřejmě to je tím, že se už dávno vzdala představ o tom, že snad Gifford dá někdy podnět k jejich setkání, a nikdy ji ani ve snu nenapadlo, že by ji mohl vyhledat až tady na Seychelách!

Jak vůbec věděl, kde ji najde? Proč se po osmnácti měsících, během nichž nereagoval na žádné pokusy o komunikaci, rozhodl podniknout tak daleký let? Hlavou jí vířila celá smršť otázek. Zřejmě ho nakonec přece jen začalo trápit špatné svědomí kvůli jeho potomkovi, ale co má vlastně za lubem?

Chystá se snad rozplývat se nad dětskou postýlkou, nebo žádat o odpuštění? Nebo se prostě jen chce přesvědčit, jestli se malému dobře daří? Možná v něm pomyšlení na titěrné ručičky a nožičky probudilo touhu stát se oddaným rodičem. Modré oči jí potemněly. Ne, to tedy nikdy.

Cass pustila židli a narovnala se. Ať už na sebe projev jeho zájmu vezme jakoukoli podobu, přichází příliš pozdě, což je od něj necitelné a kruté. Pokud snad čeká, že ona před ním rozvine rudý běhoun a bude drmolit slova díků, tak se šeredně plete. Ona není žádná křehotinka v nouzi, která by se chystala svému spasiteli samou vděčností líbat nohy.

Jak se vůbec opovažuje přijet bez ohlášení? Jakým právem si to namířil rovnou sem do restaurace, aby ji zaskočil? Musel si vybrat přesně tu dobu, kdy je celá zrůžovělá po vytírání podlahy, a vlasy má rozcuchané a neupravené. Rychle zatáhla břicho. Ne že by na něj chtěla učinit dojem, to ani ná-

hodou, ale bude-li vypadat alespoň trochu obstojně, snáze si zachová rovnováhu i sebejistotu a nebude si připadat tak strašlivě vyvedená z míry.

„To snad nemyslíš..." spustila trochu rozčileně, on ji ale předešel.

„Co tady sakra děláš?" zeptal se Gifford tichým, chraplavým hlasem s americkým přízvukem.

Během letu ze Spojených států do Evropy i potom, cestou z Evropy na toto souostroví v Indickém oceánu, o Cassandře Morrowové přemýšlel. Vlastně na ni i na jejich bývalý vztah myslíval až nepříjemně často už bůhvíjak dlouho. Sevřel rty. Při vzpomínce na ni se pokaždé cítil stísněně a zaplavila ho vlna lítosti. V okamžiku, kdy se ocitla přímo před ním, připadal si, jako by mu někdo zasadil pořádnou ránu do slabin.

Cass zamrkala. Uvědomila si, že všechno pochopila špatně. Naprosto špatně. Z vyslovené otázky i z výrazu jeho přimhouřených očí bylo jasné, že je jejich setkáním stejně ohromený jako ona. A tvrdý rys kolem úst naznačoval, že také nehodlá zrovna skákat radostí. Gifford Tait se totiž vůbec nerozhodl se s ní spojit. V jeho nitru nenastal žádný příval ušlechtilých citů. To je mi překvapení, pomyslela si jízlivě. Jeho přítomnost je zkrátka dílem čiré náhody. Náhody, kterou zinscenovala jakási podivně zlomyslná ruka osudu.

„Pomáhám Edith tady v *Zapomenutém ráji*," odpověděla a samotnou ji překvapilo, že její slova zazněla normálně.

Vzhledem k tomu, že v ústech měla vyprahlo a nervy jí vibrovaly jako věrná napodobenina napjatých strun, čekala, že se jí z hrdla ozve spíš jakýsi zvířecí skřek. Vzápětí si však vzpomněla, že při jisté památné příležitosti v minulosti už před ním jednou dokázala přesvědčivě sehrát vyrovnaný klid, a tato schopnost ji zjevně neopustila.

„Ty tady pracuješ?" pronesl Gifford ostře.

Přikývla. „Jako děvče pro všechno. Dnes ráno například uklízečka musela k zubaři, tak jsem za ni zaskočila."

Přejel pohledem od její rozcuchané hlavy přes propocené tričko a zmačkané šortky, z nichž vykukovaly dlouhé nohy, až po sandály. V minulosti, když ji vídal, nosívala elegantní světácké kostýmky s lodičkami na vysokých podpatcích a světlé vlasy mívala stažené do hladkého uzlu. Působila jako ztělesnění elegance. Neupraveně vypadala jedině tehdy, když spolu byli v posteli, proto v něm teď její rozevlátý vzhled vyvolal vlnu vzpomínek. Zamračil se, když se mu vybavilo, jak bylo jejich milování krásné a v kolika směrech se k sobě hodili.

„Aha," zavrčel a Cass se začala kvůli své rozcuchanosti cítit ještě nejistěji. „A Edith je kdo?"

„Byla přítelkyní mého strýčka Oscara. Zemřel před třemi měsíci na rakovinu."

Giffordovo husté tmavé obočí se zkrabatilo. „Tohle je podnik tvého strýčka?" chtěl vědět. „Vzpomínám si, žes mi vyprávěla o penzionu a restauraci, které má na ostrově Praslin, a žes sem jezdívala na prázdniny, ale myslel jsem, že už loni všechno prodal."

„Oscar si to taky myslel, jenže z toho obchodu na poslední chvíli sešlo a nový kupec se objevil teprve nedávno." Cass zaváhala a zamračila se. „I když dohodu s ním je ještě potřeba dotáhnout. Edith je moc milá dáma, ale v obchodě se vůbec nevyzná," pokračovala. „Strýček během svého pobytu v Londýně vloni v zimě pochopil, že jeho dny jsou sečtené. Věděl, že Edith si nebude vědět rady, až dojde na

prodej jeho podniku, tak se mě zeptal, jestli bych byla ochotná na všechno zdálky dohlédnout."

„Protože věděl, jak jsi neuvěřitelně výkonná?"

„Protože jsem jediný člen naší rodiny, který si umí věci aspoň trochu zorganizovat," opravila ho a přemýšlela, jestli si má jeho poznámku vyložit jako sarkasmus. Koneckonců, před osmnácti měsíci si počínala všelijak, jenom ne výkonně.

„S radostí jsem na to kývla," vysvětlovala dál, „jenže Edith si můj souhlas vyložila tak, že jsem připravena tady přiložit ruce k dílu, takže jakmile se vynořil druhý kupec, zavolala mi a poprosila mě, abych sem přiletěla. Zoufale potřebovala nějakou oporu a mně se zrovna změna prostředí docela hodila, takže..."

Cass se zarazila. Moc mluví, k tomu má bohužel sklon vždycky, když se cítí nervózní. Není ale nutné mu hned všechno vyklopit a už vůbec se nemusí nechat vyvést z míry. On je tady přece ten, kdo si má připadat jako padouch a klesat pod tíhou rozpaků, ne ona.

„Takže sis udělala prázdniny?" zeptal se Gifford.

„Zřejmě by se to tak dalo nazvat. A co ty? Jsi tady na dovolené, nebo..." zaváhala a v duchu se pomodlila, aby tomu tak bylo, „nebo sis k nám udělal jenom jednodenní výlet z Mahé?"

Ostrov Mahé je sice pouhých sedmadvacet kilometrů dlouhý a v nejširším místě měří jen osm kilometrů, přesto však je v seychelském souostroví, čítajícím více než sto ostrůvků, největší. Leží na něm hlavní město Victoria, jež je vlastně jediným zdejším městem. Mahé je tiché a nezkažené jako všechny ostatní seychelské ostrovy, přesto však soustřeďuje nejvíce hotelů, nabízí nejširší nabídku vodních sportů a nejlepší výběr lodí.

Gifford coby nadšený sportovec, který nedokáže ani chvilku zahálet, určitě chce plachtit, jezdit na vodních lyžích a potápět se. Ano, určitě si svou základnu zařídil tam. Prosím, prosím. K tomu, aby Cass znovu získala svou ztracenou rovnováhu, potřebuje, aby je dělila co největší vzdálenost. Bude-li ta vzdálenost navíc vyplněna hlubokým oceánem, určitě to jeho návštěvy pomůže omezit.

„Nerad ti beru naději," odsekl stroze, „ale bydlím tady na Praslinu."

Její žaludek udělal kotrmelec. „V hotelu *Club Sesel*?" zeptala se na jediný místní hotel, ležící na pláži o dvě míle dále na východ a schovaný za mysem.

Cass totiž neslyšela motor auta, a měl-li sem dorazit pěšky, musel přijít jedině odtamtud.

Gifford potřásl hlavou. „Ne."

„Ne?" opáčila zmateně, zároveň však děkovala bohu alespoň za tuto úlevu. Takřka všechny ostatní hotely stály totiž na opačném konci ostrova. Pravda je, že to znamenalo pouhých jedenáct či dvanáct kilometrů cesty, ale i to je lepší nežli nic.

„Nebydlím v hotelu, pronajal jsem si dům. Dorazil jsem včera večer."

„Dům? A kde?" žasla.

Pokynul palcem. „Tamhle."

V myšlenkách zamířila podle jeho posunku na západ, kolem malé, ale hluboké zátoky a pak vzhůru do kopce k rozlehlému bílému bungalovu obklopenému vysokými rozložitými stromy a keři růžových i purpurových buganvílií. Dům byl luxusně zařízený, v zadním traktu měl širokou terasu, jež poskytovala panoramatický výhled na moře, a dále k němu patřil zahradní gril i malá krytá tělocvična. Na realitním trhu byl bungalov hodnocen pěti hvězdičkami.

„V *Maison d'Horizon*?!“ vyhrkla Cass a tentokrát to opravdu znělo jako zaskřehotání.

Stroze přikývl. „Rozhodl jsem se, že se budu pořádně rozmazlovat.“

Pohlédla z restaurace k dřevěné chatičce, jež se stala jejím dočasným domovem. „Ale – ale tím pádem jsi můj soused!“

„Přesně tak,“ odsekl poněkud nerudně. „Jsem něco jako kluk odvedle.“

Cass polkla. Gifford Tait nebyl žádný kluk, byl to muž. Zralý, zkušený chlap, který dal jejímu srdci hodně zabrat, pak zmizel a už se neobjevil, takže s následky se musela potýkat sama.

„Na jak dlouho jsi tady?“ zeptala se.

„Na dva měsíce. Ale já za to nemůžu,“ dodal, když k němu dotčeně vzhlédla. „To je tvoje vina, že jsem se rozhodl přijet na Seychely.“

„Moje vina?“ zaprotestovala Cass.

„Pamatuju si, jak jsi vyprávěla, že se tady žije klidně a v pohodě a...“ Natáhl dlouhé prsty a posunul po stole bílou keramickou pepřenku. „...já teď trochu pohody potřebuju.“ Přelétl očima po zvlněné modré hladině, po obloukové pláži se stříbřitým korálovým pískem a palmách s lesklými zelenými listy, které povívaly v mírném větru. „Taky ses přímo rozplývala nad tím, jak jsou tyhle ostrovy krásné, a vůbec jsi nepřeháněla.“

Jeho návštěvu tedy nezpůsobila žádná souhra náhod. Za všechno si může ona sama a její řečnění! Teď je jim souzeno žít vedle sebe a oddělovat je bude pouze symbolický plot. Útroby se jí sevřely. To není valná útěcha.

„Čtrnáctihodinový pracovní den tě konečně začal unavovat?“ zeptala se, protože si vzpomněla, že se nejenom tvrdě choval, ale také tvrdě pracoval.

„Ne, i když už jsem to opravdu přeháněl. Celé roky jsem žil skoro jenom prací.“ Gifford znovu postrčil pepřenku. „Nějak jsem... nebyl ve své kůži, takže jsem přijel na rekonvalescenci,“ prohlásil a odmlčel se. Zjevně se mu nechtělo zabíhat do podrobností. „Nemohla bys mi k tomu kafi sehnat taky nějaké jídlo?“

Cass zamrkala. „Prosím?“

Během celého jejich rozhovoru se jí neustále honila hlavou myšlenka na to, kdy se Gifford zmíní o dítěti. Dosud sice jeho existenci ignoroval, ale teď ho přece přehlížet nemůže. Ji však ani nenapadne mu to usnadnit tím, že by jejich syna zmínila jako první.

„Agentura, která mi pronajala dům, měla do kuchyně připravit aspoň základní potraviny, ale zapomněli na to. Něco mi prý pošlou později, jenže já jsem včera večer nic nejedl a mám strašný hlad.“

„O vaření se stará Edith, a ta je pryč,“ pravila Cass bez zájmu.

Prosebně povytáhl obočí, ona na to však odmítla reagovat. Už dávno není jeho zbožňující společnicí, která se může přetrhnout, aby vyhověla každému jeho přání. Doby, kdy se jím nechala natolik okouzlit, že se chovala jako husa, jsou nenávratně pryč. I kdyby hlady omdlel, má smůlu!

„Nemusí to být nic teplého. Stačí mi chleba s máslem. Nebo ovoce. Nějaké ovoce tu přece musíte mít? Kdyby se v kuchyni válel balíček prošlých sýrových krekrů nebo čehokoli jiného, beru,“ prohlásil Gifford zoufale.

Zavrtěla hlavou. „Je mi líto.“

„Po té zatracené cestě přes půl zeměkoule, která trvala skoro dva dny, nemám náladu na žádné naschvály,“ zavrčel a šedé oči mu přitom planuly.

„Oba víme, že spíž úplně prázdná být nemůže, takže..."

„Co třeba míchaná vajíčka?" navrhla Cass upjatě.

Nebylo by zrovna chytré, počínat si neochotně. Ať se jí to líbí nebo ne, v budoucnu mohou nastat chvíle, kdy jí projev jeho dobré vůle přijde vhod, takže by měla svoje nepřátelské pocity spolknout a snažit se, aby vztahy mezi nimi zůstaly slušné. Nebude to hračka, ale co se dá dělat...

„Míchaná vajíčka? To zní naprosto senzačně." Úkosem na ni pohlédl. „Nemáš náhodou v plánu mě otrávit?"

„A riskovat, že nám hygienik zavře restauraci?" Věnovala mu vlažný úsměv. „To mi za to nestojí."

„Na něco jsi zapomněla," pronesl Gifford ve chvíli, kdy už mířila pryč.

Zastavila se a obrátila se zpátky k němu.

„Na co?"

„Předtím jsi mě pozdravila slovy: ‚Dobré ráno, pane', a teď jsi měla říct: ‚To mi za to nestojí, *pane*.'" Mírně povytáhl tmavé obočí. „O tom, jak navázat dobrý vztah se zákazníkem, jsi určitě slyšela. Nebo snad nesoutěžíš o titul *Zaměstnankyně měsíce*?"

„Nejsem zaměstnankyně, ale dobrovolnice," oznámila mu Cass suše.

„Na tom nezáleží, já jsem zákazník," odpověděl. „Takže mám nárok na trochu... zdvořilosti."

Stiskla rty. On ji schválně provokuje. Kdysi jí jeho sardonický humor připadal zábavný, ale teď ne. Byla v pokušení mu poradit, aby se šel klidně utopit, jestli má chuť, případně něco ještě ostřejšího, ale nakonec si ho jenom pohrdavě změřila.

„O tom si můžeš nechat zdát," prohlásila.

V koutcích rtů mu zaškubalo. Vždycky se mu zamlouvalo, že si od něj nenechá všechno líbit, a jejich peprné slovní přestřelky ho bavily.

„Drzá jako vždycky," poznamenal.

„To si teda piš," ujistila ho a odkráčela pryč.

V kuchyni se Cass rychle pustila do práce. Z lednice vyndala vajíčka, připravila si pánev a na podnos položila příbor. Přitom si vzpomněla, jak si vždycky představovala, že až se jednou znovu setkají, bude to z jejího podnětu, na místě, jež sama vybere, a Gifford Tait ji ponechá chladnou. Ledovou jako kámen. Ale ouha, všechno je jinak. S těma svýma šedýma očima, hustými řasami a s rysy, jež byly příliš masivní, aby se daly popsat jako jednoznačně hezké, i s tou svou štíhlou, ale svalnatou postavou stále vypadá znepokojivě mužně. Kromě toho má nepopiratelné charisma.

Natáhla se pro metlu a začala prudce šlehat vejce. Tyhle úvahy pusť z hlavy, nařídila si v duchu. Dynamický pan Tait sice skutečně vyzařuje větší sex-appeal, než je zdrávo, jenže kdyby se měla hodnotit jeho starostlivost, zodpovědnost i obyčejná slušnost, nedopadl by zrovna nejlépe. Charisma je jen povrchní záležitost.

Gifford prý nebyl ve své kůži. Jak to myslel? Pokrčila rameny. Nejspíš jí to vysvětlovat nechtěl, a ona se vyptávat nebude.

Umíchala vajíčka, posypala je sekanými bylinkami a upravila na talíř spolu s trojúhelníčky horkých topinek s máslem. Uchopila podnos a proplula s ním lítačkami ve stylu westernového saloonu, jež oddělovaly kuchyň od restaurace. Jakmile došla blíž, všimla si, že její zákazník poklepává pepřenkou do stolu v jakémsi pomalém, nepravidelném rytmu. Působil napjatě, jako člověk, kterého cosi tíží, což mu nebylo podobné. Dobře mu tak, pomyslela si jedovatě.

Vtom zaslechl zvuk gumových podrážek jejích sandálů a vzhlédl.

„Rychlá obsluha," poznamenal rozpačitě, jako by ho přistihla při nepatřičném zamyšlení.

„Hodláš napsat pochvalný dopis ministerstvu cestovního ruchu?" zeptala se.

„Ano, a kopii odfaxuji seychelskému premiérovi i prezidentovi," ujistil ji s vážnou tváří. Zatímco mu servírovala jídlo, na tváři se mu pomalu rozhostil úsměv. „Uděláš na závěr pukrle?"

„Dej si pokoj," varovala ho Cass. „Možná se dobře bavíš, ale všechno má své meze."

„K tomu pukrleti by tě nepřimělo ani tučné spropitné?"

„Před tebou neudělám pukrle, ani kdybys padl na kolena, sepjal ruce a žadonil." Naklonila hlavu ke straně. „Nebo možná ano. Chceš to zkusit?"

„To není můj styl," odpověděl Gifford.

„Taky si myslím."

Všiml si, že na stůl postavila dva hrníčky s podšálky. „Budeš mi dělat společnost?"

Přikývla. Musejí si přece promluvit o dítěti.

„Potřebuju pauzu," prohlásila a přitom ji napadlo, že ve skutečnosti by se nejraději natáhla v dokonale tichém, zatemněném pokoji a na oči si dala studený obklad. „Dovolíš?" zeptala se trochu bojovně.

„Posluž si," řekl. Chopil se příboru a pustil se do jídla.

Cass oběma nalila silnou černou kávu a přitom si ho po očku prohlížela. Předtím si toho nevšimla, ale teď, když seděla přímo proti němu, viděla, že je v obličeji přepadlejší, než býval, a lícní kosti se mu rýsují zřetelněji.

Gifford zhubl a také vypadá unaveně, což může být důsledek dlouhé cesty, šoku z jejich setkání i vědomí, že už brzy na vlastní oči spatří dítě, které se jim narodilo.

„Na to, že restaurace otvírá až v poledne, je tady pozoruhodný pořádek," poznamenal a rozhlédl se po okolních stolech, které byly úhledně prostřeny třpytícími se příbory a naleštěnými sklenkami.

„Dneska jsem byla probuzena už za úsvitu, takže mám náskok," vysvětlila Cass a marně čekala, že se zeptá, *kdo* že ji tak brzy probudil.

„Pondělí je rušný den?"

„Ani ne. Nejnáročnější jsou úterky, čtvrtky a soboty, kdy k obědu připravujeme švédské stoly pro asi dvacetičlenné skupiny turistů. Jinak je tu docela klid. Příjezdová cesta je totiž neupravená a plná výmolů..."

„Toho jsem si všiml v taxíku," přerušil ji zamračeně a krátce si sáhl na stehno.

„Představa namáhavého kodrcání lidi odrazuje. Někdy sem zabloudí rekreanti z hotelu *Club Sesel* a sem tam nějaký otužilý batůžkář, ale nad vodou nás drží hlavně obědy pro výletníky."

„Co takový výlet obnáší?"

„Začíná prohlídkou Vallée de Mai, což je tajuplný a trochu hrozivě působící kraj hustě zarostlý palmami ve vnitrozemí Praslinu. Je to chráněná oblast. Pak turisté přijedou na oběd sem a po jídle pokračují na pláž Anse Lazio na severu ostrova, kde se dá krásně plavat i potápět. Měl by sis tam někdy zajet."

„Možná ano," utrousil Gifford zachmuřeně a snědl pár dalších soust. „Tvému strýčkovi vyhovovalo, že se restaurace drží jen tak tak nad vodou?"

„Ano, Oscar býval hippie, který v životě vystačil s málem, a své volnosti si cenil nade všechno." Cass

se při vzpomínce na svého poněkud výstředního strýce s vlasy staženými do ohonu láskyplně usmála. Patřil k vyznavačům lásky a míru a býval tak bezstarostný, že na to málem doplatil. „V kreolštině neexistuje výraz pro stres, takže když se rozhodl žít tady, byla to pro něj dokonalá volba."

„A co ubytovaní hosté?" zeptal se Gifford.

„Oscar do reklamy ani do oprav moc neinvestoval, takže ti, kteří sem čirou náhodou našli cestu, většinou neměli chuť se vracet. Edith je sice vynikající kuchařka a jídlo je tu moc dobré, ale pokoje zoufale potřebují renovaci."

„Kde vlastně jsou?" vyptával se Gifford dál.

„Tamhle v těch chatičkách," řekla a ukázala přes hustý oválný trávník u restaurace ke třem světle modrým domkům usazeným ve stínu majestátních palem. Díky obloukovým oknům a vyřezávaným ozdůbkám působily jako poněkud ošuntělé chaloupky z pohádky.

Gifford se po nich ohlédl.

„Nikdo v nich nebydlí?"

„Já bydlím v té nejbližší, ale ostatní jsou už od mého příjezdu prázdné a žádné rezervace se zatím neobjevily. Edith bydlí přímo tady, v bytě nad restaurační kuchyní," dodala.

Odložil příbor, talíř byl prázdný.

„Hotová lahůdka," pochválil ji.

„Díky."

„Já děkuju tobě. Rázem se cítím daleko víc jako člověk," prohlásil. Pohodlně se opřel o opěradlo židle, natáhl si nohy a líně se protáhl.

Jak rozpřáhl paže, tričko se mu vysunulo a odhalilo proužek pevného, plochého břicha vykukujícího z džínů. Cass cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Ano, její bývalý milenec vypadal jako pořádný kus člo-

věka, lépe řečeno jako víc než sto osmdesát centimetrů bytelně stavěného mužského. Vzpomněla si, jak kdysi prsty přejížděla po jeho zarostlém hrudníku, jak mu rukou sjela k pasu a pak ještě níž. Dodneška si pamatovala, jak jeho kůže pálila a jak..."

„Jsi tady sama?" vytrhl ji z myšlenek.

Zarděla se. Uvědomila si, že na něj upřeně zírá. Všiml si Gifford jejího fascinovaného pohledu? Patrně ano. Jemu nikdy skoro nic neuniklo.

Usrkla kávy. Jestli je tady sama? Její host se zřejmě konečně propracovává k zmínce o Jackovi. Sláva! Ale co si o ní vůbec myslí? Že malého někde odložila a odletěla se rekreovat do tropického ráje sama? To snad ne! Gifford se zkrátka přímé otázce vyhýbá, takže si s ní svým způsobem zahrává. Vrhla na něho netrpělivý pohled. Dobře, ona tedy bude hrát také.

„Sama?" opakovala po něm Cass nevinně.

„Žádný muž se tu nevyskytuje?"

Vykulila modré oči. Jestli chce dělat hloupého, tak prosím, ona se přizpůsobí.

„Muž?" opáčila.

„Je s tebou Stephen?" zeptal se rovnou a hned si uvědomil, že znechucení nad tou představou je v jeho hlase jasně zřetelné.

„Stephen?" Překvapeně se zasmála. „Ne."

Jednalo se o Stephena Dextera, ředitele stejnojmenné firmy prodávající sportovní potřeby, kterou předchozí rok koupila vydatně expandující akciová společnost Tait-Hill. Cass pro zmíněného muže pracovala, a to nejprve jako sekretářka, pak coby osobní asistentka, a nakonec povýšila do funkce jeho obchodní poradkyně.

„Edith obstarává veškeré vaření sama, nebo jí v tom také pomáháš?" zeptal se Gifford.

Cass se tvářila nepřítomně. Myslela na to, že

Stephen byl sice jejím věrným a velkorysým přítelem, ale velký smysl pro byznys neosvědčil. Právě jeho neschopnost totiž uspíšila úpadek rodinné firmy, až uzrála k prodeji, který do Cassina života přivedl Gifforda Taita.

„Občas jí pomáhám, třeba škrábu zeleninu, ale plánování jídelníčků a samotné vaření je Edithina starost. Zajímalo by mě, kde vězí," dodala a podívala se na drobné zlaté hodinky na svém zápěstí. „Odešla navštívit svoji sestru a vzala s sebou i..."

Cass se zarazila. Málem už řekla, že Edith s sebou vzala Jacka v jeho golfových holích, aby se nad ním příbuzenstvo mohlo rozplývat a dělat na něho cukrbliky, protože všichni Seychelané děti zjevně milovali, pak se však rozhodla, že sama tohle téma otvírat nebude. Dlouhými měsíci mlčení dal Gifford jasně najevo, že podle něho je Cassino těhotenství její chyba, takže veškerou odpovědnost za následky musí nést sama. Ona tuto odpovědnost ochotně přijala. Teď však jde o princip. První zmínku o jejich synovi zkrátka musí pronést on.

„Edith by měla být každou chvíli zpátky," doplnila tedy jen.

Gifford se napil kávy. „Člověk, který tenhle podnik kupuje, musí být přesvědčený, že nějaké zákazníky sežene," poznamenal.

Sevřela ruku v pěst, až jí kotníky prstů zbělely. Ten chlap je naprostá zrůda. Způsob, jakým se bránil mluvit o jejich nevinném a nádherném Jackovi, který vyrůstá bez otce, v ní probudil touhu něco po něm hodit. Něco těžkého. V minulosti míval Gifford ve zvyku stavět se k problémům přímočaře. Býval v tom někdy až bezohledný, jak sama na vlastní kůži pocítila, tak proč se teď právě tomuhle tématu vyhýbá?

Cass na něho upřela pohled zpod své přerostlé ofiny. Cítí se snad trapně kvůli tomu, že nedokázal odpovědět na její dopisy, navázat s ní kontakt a nabídnout jí pomoc? Byl sice příliš protřelý, než aby na sobě nechal znát rozpaky, ale co když se přece jen stydí? Třeba se jí chce omluvit, ale při pomyšlení na svoje nemožné chování mu ta slova prostě nejdou přes rty?

„Zřejmě ano," odpověděla a napadlo ji, že až Gifford sebere odvahu, aby se jí omluvil, přinese jí pohled na jeho zahanbení silný pocit uspokojení.

„Už ten člověk někdy vedl hotel?"

„Ano, v Jižní Africe."

„Proč se rozhodl přijet sem?"

„Nemám tušení," odvětila Cass netrpělivě. Kdysi trávili živými diskusemi o obchodních záležitostech celé hodiny, ale teď byl naléhavějším námětem k rozhovoru Jack. Její milovaný Jack. „První jednání s ním vedla Edith. Já jsem se s ním sice setkala, když se tu před dvěma týdny stavil, ale v podstatě o něm vím jenom to, že se jmenuje Kirk Weber a pochází z Johannesburgu."

„Jak vypadá?" vyzvídal Gifford.

„Čtyřicátník, fešák, sympatický. Edith ho považuje za svého spasitele a je jím naprosto unesena."

„Říkalas, že smlouva se má teprve podepsat."

Přikývla. „Mělo k tomu sice dojít už před měsícem, ale Kirk tehdy prohlásil, že má potíže s převodem peněz, a od té doby se nic neděje."

„Třeba si to rozmyslel."

Obočí se jí zkrabatilo. „Myslím že ne. Tvrdí, že peníze už jsou na cestě a každých pár dní volá, aby se ujistil, že se na podnik nebyl podívat nikdo jiný."

„Edith mu pokaždé řekne, že ne?"

„Přesně tak."

„To je chyba."

„Možná ano," souhlasila Cass.

„Určitě. Kruci."

Gifford přitom bouchl rukou do stolu tak důrazně, až se rezervní nůž, který tam dosud ležel, vymrštil a přistál na podlaze několik metrů od nich.

Čekala, že vstane a s atletickou grácií, na kterou si tak dobře vzpomínala, nůž zvedne, on se k tomu však neměl. Sbírání spadlých příborů zřejmě považuje za práci pro servírku. Cass tedy odstrčila židli, shýbla se pro nůž a vyleštila ho ubrouskem.

Hodila ubrousek na stůl. „Můžu ti ho vrátit?" zeptala se.

„Jsi moc laskavá."

„To patří k našim službám."

Pobaveně mu zaškubalo v koutku úst.

„Dokonce jsi odolala pokušení rozkrájet mě na malé kousíčky."

Věnovala mu sacharinový úsměv. „Prozatím."

Podala mu nůž a jejich prsty se přitom o sebe otřely. Cass ztuhla. Lehký dotek jeho kůže v ní vyvolal elektrizující chvění, které ji polechtalo v konečcích prstů a vystřelilo až kamsi do paže.

„Vypadáš nějak... jinak," prohodil Gifford a jeho šedé oči ji začaly celou zevrubně zkoumat.

Znovu zatáhla břicho. Od té doby, kdy před měsícem dorazila na ostrov, cvičila každý den, takže brzy zase získá ztracenou formu a její postava bude pevná a pružná jako dřív. Zatím však měla bříško stále trochu ochablé.

„Přibrala jsem a snažím se zhubnout. Na tom ale není nic překvapivého, co?" pronesla vyzývavě.

„Myslíš proto, že se celé dny pohybuješ kolem restaurace?" Našpulil ústa. „To je asi normální."

Cass ho probodla očima. Doháněl ji k zuřivosti

i k zoufalství zároveň. Myslím proto, že jsem měla dítě! zaječela na něho v duchu.

„Máš plnější prsa," řekl tiše a podíval se jí přímo do očí.

Tep se jí zrychlil. Cítila, že ho stále přitahuje. Viděla jeho výmluvný pohled a v jeho hlase zaslechla smyslný tón. Klesla zpátky na židli. Jedna část jejího já z toho měla radost, dokonce pociťovala jisté zadostiučinění, ale ta druhá, rozumnější část, umíněně trvala na tom, že jejich vztah musí nadále zůstat přísně neutrální a věcný. Právě sexuální přitažlivost mezi nimi v minulosti natropila pořádnou spoušť. Znovu však tutéž chybu neudělá.

Měla sto chutí mu říct, že podobné osobní poznámky si může odpustit, ale vtom si všimla, že se Gifford mračí. Zdálo se, že své poznámky také lituje. Určitě ho mrzí, že se mu pořád líbím, pomyslela si Cass jízlivě.

„My jsme se s Phyllis tak zapovídaly, že nám čas utekl jako voda," ozvalo se do vzniklého ticha. Oba vyskočili a ohlédli se.

Z kuchyňských dveří právě vycházela baculatá a pohledná černá žena. Zářivé havraní vlasy měla vyčesané do drdolu na temeni hlavy a oblečená byla do propínacích květovaných šatů. Mohlo jí být něco přes padesát.

„Ahoj, Edith," pozdravila ji Cass s úsměvem, vzápětí se však zachmuřila. Kdepak je Jack?

„Jeho Lordstvo je rozvalené na verandě," oznámila příchozí, jako kdyby jí četla myšlenky, a pokývla Giffordovi na pozdrav. „*Bonžúr,*" pronesla kreolskou franštinou.

„Dobrý den," odpověděl.

„Cassie dnes otevřela dřív, a dokonce vám udělala něco k jídlu? To asi budete někdo výjimečný,"

prohlásila Edith a v hnědých očích jí přitom zajiskřilo.

Cass se na ni škrobeně pousmála. Má jí vysvětlit, že se s Giffordem znají? Pokud ano, kolik toho má prozradit? Už dřív řekla, že Jackův otec není k mání a její oznámení bylo přijato bez vyptávání. Vztahy mezi seychelskými muži a ženami byly totiž dost ležérní a většinou jen dočasné – místní lidé to vyjadřovali výrazem *en passant*. Gifforda před ní Cass nikdy nejmenovala.

„Tohle je pan Tait," řekla pouze. „Nastěhoval se do *Maison d'Horizon*."

Edith se zaculila. „Tak to jste tedy opravdu někdo výjimečný," pronesla svou angličtinou s kreolským přízvukem, kterou v ústech převalovala jako hustý sirup. Pak se obrátila ke Cass. „Zeptala ses už, jestli...?"

„Ne, a ani to nemám v úmyslu," skočila jí Cass honem do řeči.

„Ale děvenko, Bernardovi to přece také nevadilo a jsem si jista, že pana Taita..."

„Říkejte mi Gifforde, prosím vás," přerušil ji Gifford s úsměvem.

Edith mu úsměv oplatila. Někteří lidé si zkrátka hned padnou do oka a tenhle muž se Edith zjevně líbil. „Jsem si jista, že Gifforda," opravila se, „to také obtěžovat nebude."

„Ale mě ano," trvala Cass na svém a vrhla po starší ženě pohled, kterým se ji zoufale snažila umlčet.

„Co mě nemá obtěžovat?" vyzvídal Gifford.

„Rády bychom vás požádaly o dvě drobnosti," vysvětlila Edith. „Bernard byl Francouz, který si *Maison d'Horizon* pronajal před vámi. Byl to úspěšný muž po sedmdesátce, přijel si sem odpočinout od své protivné ženy a kreslit ptáky – papoušky, špačky a tak. Tenhle ostrov se jimi totiž přímo hemží. Byl to velmi příjemný pán."

Cass zaťala zuby. Věděla, co bude následovat.

„Poslyš, já..." pokusila se zaprotestovat, ale žena se nenechala umlčet.

„Bernard k nám chodil na jídlo a většinu večerů trávil v našem baru. Jednou tu zaslechl, že na dodávku skleniček čekáme už celou věčnost," Edith nešťastně obrátila oči v sloup, „takže jich dva tucty přinesl. Nemám tušení, kdo tu vilu zařizoval, ale na skleničkách tam rozhodně nešetřil. Nešetřil vlastně na ničem, ani na posilovacích strojích, jak jste si určitě všiml. Bernard na nich sám nikdy necvičil, ale..."

„Gifford na nich jistě cvičit bude, protože je sportovní maniak," využila Cass kratičké pauzy. „Nemám pravdu?"

Trochu se zachmuřil. „Ano."

„Ale i tak," pokračovala Edith klidně, „přece na nich nebudete cvičit celý den. Cassie si totiž vzala do hlavy, že musí zhubnout. Bůhvíproč, mně už takhle připadá štíhlá víc než dost. Podle mě jí to moc sluší."

Gifford znovu přejel Cass pohledem. „Svatá pravda," souhlasil a zamračil se o poznání víc.

„Bernardovi vůbec nevadilo, když tam chodila cvičit, kdykoli chtěla, takže..."

„Chcete, abych vám zase půjčil skleničky a Cass aby si tam mohla chodit týrat tělo?" shrnul Gifford vše do jediné otázky.

Ke své rekonvalescenci si vybral Seychely hlavně proto, že tyhle ostrovy ležely daleko od domova. Toužil zůstat v anonymitě, bydlet sám a vystačit si jen se sebou, bez jakýchkoli návštěv. Ve snu ho nenapadlo, že by tu mohl potkat někoho známého, natožpak Cass.

Ženina tmavá tvář se rozzářila. „Prosím vás."
Zakaboněně její žádost zvážil a pak přikývl.
„Jistě."
„Tak vidíš," prohlásila Edith a triumfálně se na Cass usmála. „Teď musím jít chystat oběd," dodala a vzápětí se vrátila ke své rodné kreolštině, tedy poněkud zkomolené podobě francouzštiny. *„Ó revó."*
„Au revoir," odpověděl Gifford.
„Tohle Edith nemusela říkat," spustila Cass, sotva se dveře zavřely. „Klidně se obejdeme i bez..."
„Není třeba. Prostě mi zavolej, kdy přijdeš, a skleničky si klidně můžeš odnést," uklidnil ji. „Na tvém cvičení se taky domluvíme."
Zaváhala. Cítila, že s tím souhlasil trochu neochotně, a hrdost jí napovídala, že by jeho velkorysost přijímat neměla. Jenže těch pár kilo navíc by shodila moc ráda.
„Díky. Zavolám."
„Vybavit tu tělocvičnu muselo stát přímo nestydatou sumu," poznamenal Gifford. „Například rotoped řízený počítačem jsem zatím viděl jenom v jednom luxusním sportovním klubu v Aspenu..."
Během jeho vyprávění Cass dopila kávu. Vůbec se o Jackovi nezmínil. Jak se může takhle chovat? Ranilo ji, že se ihned nedožadoval toho, aby mohl vidět její – i svoje – dítě. Copak mu na něm ani trochu nezáleží? Necítí ani špetku zvědavosti nebo soucitu? Zřejmě ne.
Její bolest se proměnila v chladný vztek. S klapnutím odložila šálek na talířek a vstala. Giffordovi se zřejmě pomyšlení na to, že se stal otcem, protiví, ale ona už ho přiměje, aby svého syna vzal na vědomí a přihlásil se k němu.
„Hned se vrátím," prohlásila a odkráčela pryč. Minula Edith, která v kuchyni krájela bataty na

kostičky, a dokořán otevřenými dveřmi vyšla na verandu. Tam stál ve stínu dětský kočárek s tmavomodrým potahem. Tiše se k němu přiblížila a nakoukla dovnitř. Jack tvrdě spal a palec mu nejspíš nedávno vypadl z pusy. Na tvářičce hladké jako broskev vynikaly tmavé řasy. Hrdlo se jí sevřelo. Má ho tolik ráda.
Svraštila čelo. Vždycky věděla, že je Giffordovi podobný, ale teprve teď, když je viděla téměř vedle sebe, pochopila, jak velká ta podoba je. Tmavé vlasy jim rostly úplně stejně, měli stejné široké obočí i stejně bojovnou bradu. Umínila si však, že udělá všechno pro to, aby z Jacka vyrostl člověk s mnohem laskavějším srdcem.
Odbrzdila kočárek a chopila se rukojeti. Ať se mu to líbí nebo ne, zdráhavý otec se shledá se svým synem, a to hned teď.
Cass odvezla kočárek přes kuchyň do restaurace a zkoprněla. Stůl byl prázdný. Pod šálkem ležely zasunuté peníze za jídlo, ale Gifford zmizel.
Představa, že se setká se svým potomkem, mu zřejmě připadala natolik nestravitelná, že raději vzal nohy na ramena. Má snad v úmyslu utéct i ze svého bungalovu? Je možné, že Gifford Tait ještě dnes odletí z ostrova do Spojených států? Pohodila hlavou. Nenapadá ji nic, co by se jí zamlouvalo víc.

DRUHÁ KAPITOLA

Kadeřnice se usmála do kočárku. „Že je teď maminka hezká jako princezna?" zeptala se.

Chlapeček se zaculil, až se mu v baculaté tvářičce zvýraznil dolíček a modrošedé oči mu jen zářily. Pak našpulil růžová ústa a hlasitě zaprskal.

Cass se zasmála. „Moc nadšený zřejmě není, ale já myslím, že vypadám mnohem líp." Naposledy se na sebe pochvalně podívala do zrcadla. „Děkuju mockrát."

Giffordův včerejší příjezd měl jediné plus, pomyslela si, když vyjela s kočárkem ze salonu a zamířila přes mramorem vydlážděnou halu hotelu *Club Sesel* ven. Díky tomu, že ji vyrušil ve správnou chvíli, alespoň se přestala pokoušet ostříhat se sama.

Po svých předešlých zkušenostech už věděla, že jakmile se do toho jednou pustí, neví, kdy přestat, takže by nakonec vypadala, jako by ji stříhal šílenec s motorovou pilou. Teď ji však zdobila lehce nakadeřená ofina a konečky slámově zlatých vlasů měla na ramenou pěkně zarovnané. Cass si stáhla hedvábnou černou blůzku, kterou si vzala k pískově zbarveným šortkám. Dnes vypadá dost elegantně na to, aby si ji někdo spletl s hotelovým hostem.

Club Sesel byl totiž určen pro movitou klientelu. Slovo *Sesel* v názvu hotelu je kreolský výraz pro Seychely. Hosté bydleli v samostatných žulových bungalovech, diskrétně roztroušených v pěkně upravené, mírně zvlněné zahradě plné tropických květin, stravovali se v jídelně s křišťálovými lustry a mohli nakupovat v značkových obchůdcích lemujících hotelovou halu. Rozhlédla se kolem sebe. Hala i obchody zely v tu chvíli prázdnotou. Zdálo se, že hostů zde pobývá málo.

Zastavila se u prodejny suvenýrů a prohlížela si výlohu, v níž převládaly luxusní plavky a perleťová bižuterie naaranžovaná kolem dvou naleštěných mořských kokosů. Tyto obrovské ořechy, nápadně se podobající intimním ženským partiím, jsou vyhlášené tím, že rostou pouze na Seychelách. V minulosti se jejich rozemletá jádra běžně používala jako afrodiziakum, dnes se však smí těchto kokosů prodávat jen omezené množství, jako drahé suvenýry.

Přes modré oči jí přelétl stín. S Giffordem žádná afrodiziaka nepotřebovali. Stejně jako si rozuměli po citové stránce, jejich sexuální souznění bylo okamžité a neodolatelné. Milování s ním se podobalo vášnivé explozi citů, při níž...

Koutkem oka si všimla, že dveře nesoucí mosazný nápis „Ředitel" se otevřely, ale muž, který se z nich chystal vyjít, se vzápětí otočil na podpatku a znovu zmizel uvnitř. Dveře za ním zaklaply a Cass se zachmuřila. Jeho dobře ostříhané světlé vlasy a stříbřitě šedý gabardénový oblek jí nápadně připomněly Kirka Webera. Nevěděla, kde Jihoafričan během svých návštěv na ostrově bydlí ani že tady právě teď pobývá, ale *Club Sesel* by mu jistě vyhovoval.

Dala se znovu do kroku, překonala s kočárkem dva nízké schody a zamířila na sluncem rozpálený dlážděný chodník. Znamená snad Kirkova přítomnost, že se chystá konečně koupit *Zapomenutý ráj*? ptala se v duchu sama sebe, když si nasazovala sluneční brýle. Kéž by. Musí si držet palec, pomyslela si.

„Juhů, Cass!" zaječel kdosi za ní. Ohlédla se a spatřila ženu s krátkými tizianovými vlasy upravenými pomádou a oblečenou v lesklých zlatých plavkách, jak na ni mává ze vzdálenějšího konce malého oválného bazénu.

„Ahoj, Veroniko," pozdravila ji s úsměvem a čekala, až k ní rudovláska dovrávorá na vysokých podpatcích zlatých sandálů.

Během uplynulých dvou týdnů se Veronika Milneová stala pravidelnou návštěvnicí *Zapomenutého ráje*. Často přijížděla autem z půjčovny kolem poledne nebo večer, najedla se a pak se uvelebila u baru, aby mohla dělat oči na místního barmana, Julesa Adonise. Pohledný mladík s dlouhými, sluncem zesvětlenými vlasy spletenými do tenkých copánků a s okouzlujícím bělostným úsměvem dělal svému příjmení čest. Toto jméno se kupodivu na seychelském souostroví vyskytuje zcela běžně.

Pokud se právě nablízku nacházel malý Jack, věnovala Veronika značnou porci své přízně také jemu.

Byla štíhlá a neuvěřitelně upovídaná, což po prvních pěti minutách působilo dost nesnesitelně, Cass ale vůči ní cítila hlavně lítost. Za jejím předstíraně veselým výrazem viděla ztracenou duši.

„Jenom jsem vám chtěla říct, že dneska přijdu na oběd," oznámila Veronica. „Bude tam Jules?"

„Měl by dorazit, i když je známý tím, že často za-

spí a pak se objeví až bůhví kdy. Případně zapomene, co je vlastně za den," dodala Cass rozmrzele.

„Je to hotový lamač srdcí. Přesně jako tenhle chlapík," prohlásila rudovláska a polechtala malého na bříšku.

Jack se zavrtěl a zahihňal.

„Máte děti?" zeptala se Cass.

Veronika se napřímila. „Ne. Mám svůj módní butik, prodáváme v něm jen ty nejlepší značky, takže na založení rodiny nikdy nebyl čas. A teď jsem rozvedená. Minulý měsíc jsem dostala definitivní soudní rozhodnutí. Poprvé jsem na dovolené sama. Poprvé se vrátím do prázdného domu." Pohlédla na svůj prsteník, na němž viditelně chyběl snubní prsten, ačkoli ostatní prsty měla ověšeny šperky všech tvarů a rozměrů. „Ale přece se vždycky mohu znovu vdát a mít dítě. Je mi teprve něco málo přes čtyřicet, takže není nijak pozdě."

„To asi ne," odpověděla Cass a doufala, že nezní příliš pochybovačně.

„Myslím, že se Julesovi líbím," prohlásila Veronika a ztlumila hlas do spikleneckého šepotu. „A on mně taky."

Cass to znepokojilo. Ta žena sice nosila mladistvě rozčepýřený účes a výstřední oblečení, ale přesto vůbec nevypadala na „něco málo přes čtyřicet", ale spíše na dobrých pětačtyřicet, ne-li téměř na padesát let. Julesovi bylo pětadvacet.

Byl to bezstarostný Romeo flirtující s každou ženou čistě ze zvyku. Cass měla pocit, že to musí být všem naprosto jasné, ale Veronika to zřejmě vidět nechce. Krátce po rozvodu si možná připadá jako utržená ze řetězu a po pozornosti mužů zřejmě touží až příliš.

„Jules má přítelkyni," řekla Cass šetrně, aby ji

neranila. „Vlastně jich má hned několik. Už musím jít. Uvidíme se později, budu se těšit. Sbohem."

„Sbohem," zatrylkovala Veronika, přitom se však usmívala na Jacka a mávala pouze jemu.

Cass tlačila kočárek po svažujícím se výjezdu z hotelu a pak po ztvrdlé rudé hlíně místní cesty. Většinu minulé noci strávila převalováním na lůžku a přemýšlením o Giffordovi. Jakmile teď zamířila zpět ke *Zapomenutému ráji*, její myšlenky se opět vrátily k němu.

Včera si po jeho odchodu z restaurace řekla: taky dobře. To však byla jen okamžitá impulzivní reakce. Večer už věděla, že z ostrova neodjel, protože v bungalovu se svítilo a ráno odtamtud slyšela bouchnutí dveří.

Zamračila se. Stát se svobodnou matkou nikdy neměla v plánu, chraň bůh, postupně se však vyrovnala s nejrůznějšími traumaty, jež z toho plynula, dala si život znovu dohromady a dělala si plány do budoucna. Jenže najednou se tu objeví Gifford a do všeho vnese zmatek.

„Chtěla jsem tatínkovi poslat fotografie z tvých prvních narozenin," oznámila dítěti sedícímu v kočárku. „Kdyby neodpověděl, hodlala jsem mu poslat další várku, až ti budou dva roky. Kdyby se ani pak neozval, měla jsem v úmyslu odvézt tě do Států, posadit tě doprostřed jeho psacího stolu a říct: koukej, hochu, ráda bych ti představila tvého syna a dědice. To by určitě upoutalo jeho pozornost, že ano?"

Jack zatleskal malýma, buclatýma ručkama, což byl jeho nejnovější kousek.

„Nečekám, že se z něho stane normální táta," pokračovala Cass vážnějším tónem, „ale myslím si, každé dítě má právo znát svého otce. Chci, aby

k tobě projevil aspoň trochu péče a ohledů. Měl by si pokaždé vzpomenout na tvoje narozeniny a až povyrosteš, mohl by tě občas vzít s sebou na prázdniny a být ti k dispozici, až budeš tátu obzvlášť potřebovat."

„Bla," odvětil její posluchač.

„Tohle všechno jsem se mu chystala říct, až ti budou dva roky. Až si začneš uvědomovat, že ostatní děti mají tatínka, a budeš se vyptávat, kam se poděl ten tvůj. Jenže on se z ničeho nic vynořil už teď."

Chlapeček si strčil palec do pusy a začal ho s mlaskáním ocucávat.

Giffordův náhlý odchod z restaurace mohl včera samozřejmě mít ještě jiný důvod, uvažovala Cass. Možná spěchal zpátky ke své společnici, kterou zanechal v posteli. Je to horkokrevný muž, který je vždycky při chuti, jak sama mohla dosvědčit. Přijel si sem sice odpočinout, ale Cass si nedovedla představit, že by tu trávil celé dny o samotě a nic nedělal. Zdá se dost pravděpodobné, že s sebou nějakou ženu má.

Zastavila se, sklopila opěradlo kočárku, položila syna na záda a roztáhla nad ním stříšku. Jackovy buclaté paže a nohy už sice byly lehce opálené, dávala však pozor, aby na slunci nebyl příliš dlouho.

Potom Cass pokračovala v chůzi. Je možné, že by Giffordovou společnicí byla atraktivní Imogen Salesová? Čím víc o jeho včerejším chování přemýšlela, tím víc nabývala dojmu, jako by něco tajil. Ale co? Snad to, že na Seychely přijel s herečkou, jíž věnoval svou náruč i své city tak urážlivě a bolestně brzy po rozchodu s Cass?

Manévrovala s kočárkem, aby ho vytáhla z výmolu na cestě, do něhož zapadl. Před několika měsíci viděla tu Američanku hrát v jednom televizním

filmu. Cass se ušklíbla. Ta žena měla lesklou havraní hřívu, jaká se obvykle vídá v reklamách na vlasové šampony, lhostejný, blazeovaný výraz a nechutně štíhlou postavu, kterou zdůrazňovala sérií odvážných rób. Cass v duchu jízlivě dodala, že dotyčná zřejmě trpí neovladatelnou potřebou neustále pózovat a vládne hereckými schopnostmi papundeklové figuríny.

Přes obličej jí přelétl stín. Netěšila ji představa, že se má vytasit s Jackem a řešit naprosto soukromé záležitosti právě před Imogen Salesovou. Ale ať bydlí ve vile s tou herečkou nebo s nějakou jinou, je nezbytně důležité, aby si promluvili. Už kvůli jejímu synovi spolu musejí navázat kontakt.

Cass rázovala dál. Kdysi věřila, že dokáže dobře odhadnout lidské charaktery. Byla přesvědčená, že její milenec je pozorný, spolehlivý a důvěryhodný muž, ale to byla pouhá chiméra.

„Jak jsem se mohla tak splést?" zamumlala si pro sebe a pak ztichla, protože ji zaplavila vlna vzpomínek...

Na společnost Tait–Hill ji jako první upozornil Henry Dexter, Stephenův stárnoucí otec, který v té době ještě stál v čele vlastní firmy.

„Ti dva to dotáhnou daleko," prohlásil, když jednou ráno vpochodoval do synovy kanceláře a hodil před něj obchodní časopis. „Přečti si tenhle článek a uvidíš, jak jsou ctižádostiví, dobře informovaní a šikovní." Pak se zamračil. „A všimni si, jak tvrdě pracují."

„Ano, tati," odpověděl syn poslušně, časopis však odložil stranou a dál se o něj nezajímal.

Cass si článek přečetla. Coby nová a své práci oddaná sekretářka totiž studovala všechny vzkazy a zprávy, jimž měl mladík věnovat pozornost, ale často to nedělal. V textu se psalo o dvou Američanech, Giffordu Taitovi a Bruci Hillovi, bývalých lyžařích, kteří svoji zemi reprezentovali ve špičkových světových soutěžích a získali řadu medailí. Oba absolvovali školy s obchodním zaměřením. Všimli si, že v jejich sportovním odvětví chybí lépe navrhované vybavení, a rozhodli se tuto mezeru na trhu zacelit.

Během několika příštích let se proroctví starého pána naplnilo. Firma Tait–Hill prosperovala, rozšířila výrobní sortiment na další sportovní odvětví a rozvíjela svoje obchodní zájmy i v jiných oblastech včetně prodeje nemovitostí a produkce horkovzdušných balonů. Kromě toho vlastnila milionový podíl ve firmě vyvíjející počítačové programy.

Henryho mezitím ranila mrtvice, takže musel odejít do důchodu a se společností Dexter to od té doby šlo z kopce. Budoucnost tradičního, ale poněkud staromódního dodavatele kriketových pálek, tenisových raket a atletické obuvi, jehož jméno bývalo zárukou špičkové kvality, začala vypadat nejistě. Pak přišel dopis od firmy Tait–Hill, která navrhovala zahájit jednání o ozdravných opatřeních a o případném odkoupení společnosti Dexter.

I přes Stephenovo tvrzení, že se mu podaří obrátit všechno k lepšímu, rozhodl otec k jeho značné nelibosti, že Tait–Hill musí dostat příležitost situaci firmy prozkoumat, aby ji mohl případně převzít. Krátce nato přiletěl Gifford.

Během týdne stráveného nad účetními záznamy v londýnském ústředí posoudil finanční údaje, jež mu Cass dodávala. Pak ji Gifford požádal, aby mu udělala jakýsi rychlokurz o činnosti Dexterovy firmy a informovala ho o plánech dalšího rozvoje.

„Proč já?" zeptala se, protože věděla, že Stephen v tu chvíli trucuje ve své kanceláři.

„Protože vy jste tady ten, kdo věci rozumí." Gifford se na ni přes stůl usmál. „A protože se mi líbíte."

Zasmála se. Od začátku se jim dobře spolupracovalo a brzy zjistili, že sdílejí stejný smysl pro humor.

„Vy se mi taky docela zamlouváte," odpověděla.

„Jen docela?" zaprotestoval s předstíraným pohoršením. „Zřejmě budu muset zapojit svůj mužný šarm na plný výkon."

„Vy že máte šarm?" zeptala se ho Cass s kamennou tváří.

„Copak jste to nepostřehla?"

„Leda sem tam nějaký slabý náznak."

„To znamená, že musím začít v podstatě od nuly," povzdechl si Gifford. „Co nadělám."

V následujících dnech, kdy spolu seděli zavření v kanceláři, si Cass Gifforda hodně oblíbila. Věděl, co chce, a dokázal se chovat jako velitel, zároveň však byl skromný, zábavný a příjemný. Vyzařovala z něj vitalita, jíž se mu žádný jiný muž, kterého znala, nemohl rovnat. Navíc měl přímo nestydatý sex-appeal.

Pak se Gifford musel nečekaně vrátit do Spojených států, aby tam vyřídil jakousi neodkladnou obchodní záležitost, a Cass si najednou připadala opuštěná. Myslela na něho každou volnou chvilku.

„Stýskalo se vám po mně?" zeptal se Gifford, když se asi po týdnu vrátil.

„Ano," odpověděla po pravdě.

„Taky jste mi chyběla," řekl jí a v šedých očích měl vážný výraz. „Usoudil jsem, že potřebuju asi tak měsíc na to, abych se s firmou Dexter patřičně obeznámil, takže..."

„Tak dlouho?" přerušila ho.

Lstivě se usmál. „Tak dlouho. Takže jsem se chtěl zeptat, jestli byste měla čas provést mě o víkendech po Londýně."

„S radostí," prohlásila Cass.

Navštívili řadu muzeí a uměleckých galerií, sledovali pouliční muzikanty v Covent Garden a chodili do divadel. Plavili se lodí po Temži do Greenwiche a dopřávali si večeře při svíčkách.

Jejich vztah se postupně prohloubil. Mimo kancelář ji Gifford držel za ruku a při návratu do jejího bytu v Putney ji líbával na dobrou noc. Byly to vášnivé polibky, po nichž se cítila celá zesláblá a jako bez dechu. Zjistila, že touží po čemsi víc.

Čas letěl a poslední týden jeho pobytu se přiblížil až závratně rychle. Tehdy vyrazili na studijní cestu po továrnách společnosti Dexter.

„Jak jste vlastně založili svou firmu?" zeptala se Cass Gifforda zvědavě jednou večer, když seděli v jeho hotelovém apartmá.

Uplynulý deštivý a bouřlivý dubnový den strávili v obuvnické továrně v severní Anglii. Po návratu sepsala na laptopu poznámky, o které ji její společník požádal, a teď společně relaxovali u láhve dobrého bílého vína.

„Čirou náhodou," odpověděl Gifford. „Bruce a já jsme překypovali nápady, ale neměli jsme peníze ani know-how na to, abychom je uskutečnili. Pak jsem v televizi náhodou potkal jednoho výrobce lyžařského oblečení."

„Ještě v době, kdy jste závodil?"

„Tehdy už jsem komentoval sportovní přenosy."

Překvapeně na něj pohlédla z druhého konce pohovky. „Vy jste komentátor?" zeptala se.

„Býval jsem. Jednu dobu jsem taky moderoval

pořad o sportu." Pročísl si patku tmavých vlasů, která mu vytrvale padala do očí. „Ale nechal jsem toho."

„Proč?"

„O slávu jsem nestál. Ten pořad se vysílal v několika státech, takže se ze mě začínala stávat známá osobnost. Mně se ale nelíbí, když mě cizí lidé plácají po zádech a novináři se hrabou v mém soukromém životě. Zkrátka, tenhle výrobce lyžařského vybavení se mě zeptal, jestli bych propagoval jeho zboží," pokračoval Gifford. „Tak jsme mu s Brucem vylíčili, co se nám honí hlavou. On nám poskytl půjčku i výrobní kapacitu a..." luskl prsty, „čáry máry fuk, a bylo to."

„Takhle jednoduché to být nemohlo," zaprotestovala Cass.

„Taky že nebylo," připustil s trochou lítosti. „Jako nováčky nás to stálo obrovské úsilí s nabízením vzorků a taky řadu neúspěchů, než se všechno rozjelo, ale teď..."

„Teď je život krásný?"

Natáhl k ní ruku a zasunul jí pramen hedvábných zlatých vlasů za ucho. „V tuhle chvíli je život strašně krásný," zašeptal.

Srdce se jí rozbušilo. Přestala vnímat všechno kolem – anonymní hotelové apartmá, déšť bušící do oken i olověně šedou večerní oblohu. Jediné, co si uvědomovala, byl Giffordův dotek, jeho zastřený hlas a touha, kterou mu četla v šedých očích. Tušila, že stejná touha vyzařuje i z ní samé.

Znovu se od ní odtáhl a uvolnil si kravatu gestem, které jí připadalo nádherně mužské. „Váš šéf není zrovna dříč," poznamenal. „Zřejmě ho baví hrát si na velkého manažera, který má před vlastní firmou nejlepší parkovací místo označené svým jménem,

ale strašně ho otravuje, že musí den co den chodit do kanceláře."

Cass zaváhala. Smysl pro loajalitu jí napovídal, aby jeho slova popřela, Gifford by však beztak určitě poznal, že lže.

„Už od Stephenova narození bylo jasné, že jednou firmu převezme po svém otci. Je to jejich rodinná tradice," vysvětlila. „Ale ve skutečnosti ho to vůbec nezajímá."

„Zatímco vás ano. Vy máte přehled, co se v branži děje, a rozumíte své práci. Proto jsem vás požádal, abyste mě doprovázela."

„Požádal?" opáčila Cass. „Znělo to spíš jako příkaz."

Pousmál se. „Dobře, tak jsem vám to tedy přikázal. Jenže kdyby se mnou jel Stephen, bylo to jenom na škodu věci. Toho člověka držíte nad vodou vy. Doufám, že vám aspoň dobře platí?"

„Tak dobře, že bych byla blázen, kdybych někdy chtěla odejít," odpověděla.

„Co mezi vámi dvěma je?" vyzvídal Gifford. Usrkl vína a upřeně se na ni přitom díval přimhouřenýma šedýma očima. „Očividně jste si velmi blízcí a Stephen ve mně vyvolal dojem, že..."

„Jaký dojem?" zeptala se zamračeně.

„Že snad mezi vámi je nějaký intimnější vztah."

Rozesmála se. „Mezi Stephenem a mnou? Ne, to jste si zřejmě něco špatně vyložil. Pracuji pro něj už dlouho, ale přestože je o pár let starší než já, mám pocit, jako by to byl můj mladší bratr."

„Pěkně sobecký a nedůtklivý mladší bratr," poznamenal Gifford. Tušil, že se neplete a že mladík v něm záměrně vyvolal mylný dojem. Snad proto, aby ho od ní odehnal?

„Někdy ano," musela s ním souhlasit. „Ale umí

být i laskavý, pozorný a zábavný. Jeho otec s ním dost manipuluje, zato matka ho vždycky rozmazlovala. Stephen je totiž jedináček, a navíc se rodičům narodil dost pozdě, což je vždycky obtížně zvládnutelná kombinace."

„Rodiče svým dětem dokážou nadělit nejrůznější problémy," pronesl Gifford vážně a na chvilku se odmlčel. Pak spokojeně pokývl. „Takže jste se Stephenem jenom přátelé, to je dobře."

„Proč je to dobře?"

„Protože to znamená, že ve vašem životě není žádná vážná známost, takže..."

„Jak si tím můžete být tak jistý?" přerušila ho Cass.

„Během našich cest jste nikomu netelefonovala ani jste o nikom nemluvila." Najednou se na ni znepokojeně zadíval. „Nepochybuji, že musíte mužské odhánět klackem, ale máte nějaký vážný vztah?"

Zakroutila hlavou. Přestože jí bylo sedmadvacet, prožila jenom jednu vážnou známost, ale té došel dech už před více než rokem.

„Momentálně ne."

„Díky bohu. Takže proti našemu milování nemáte žádné námitky," dodal Gifford.

Najednou jako by se vzduch mezi nimi chvěl.

„Milování?" opakovala po něm pomalu.

„K tomu přece musí dojít."

„Myslíte?"

„Ano." Přisunul se k ní blíž, z třesoucích se rukou jí vzal sklenku a postavil ji na nízký stolek. „To je další důvod, možná ten hlavní důvod, proč jsem vás požádal, abyste mě doprovázela."

„Jste prohnaný podvodník," oznámila mu Cass. „A samolibý žralok."

„Že ano?" Usmál se na ni odzbrojujícím úsměvem, který by rozpálil i kámen. Prozatím rozpálil její srdce. „Vždyť vy si taky myslíte, že k našemu milování musí dojít." Uchopil její obličej do dlaní a zadíval se jí do očí. „Je vám jasné, že dříve nebo později skončíme v posteli, viďte?"

Zalapala po dechu. Proč popírat pravdu?

„Ano."

„Chcete mě a já chci vás. Chci vás tak strašně, že na nic jiného nedokážu myslet. Doháníte mě k šílenství." Vytáhl obočí. „Kruci, Cass, vždyť já tady trpím."

Ušklíbla se.

„Mám vás politovat a zachránit vás?"

„To by bylo nesmírně ušlechtilé a humánní gesto. No tak." Přitáhl si ji k sobě a políbil ji.

Jazykem pronikl mezi její rty, prozkoumával sametová zákoutí jejích úst a nepokrytě ji sváděl. Chytila se ho za ramena, protože se jí zatočila hlava. Celá se ponořila do jeho polibku. Potřebovala ho. Tak dlouho po něm toužila. Přitulila se k němu blíž, znovu se políbili a dech se jim zrychlil. Gifford ji odvedl do své ložnice a rychle ji začal svlékat.

„Jsi nádherná, Cass," prohlásil, když před ním stála nahá. Díval se na její svěží ňadra se vztyčenými bradavkami a pak sklouzl pohledem přes hladké bříško ke světlým kadeřím v jejím klíně. Zvedl hlavu a vytáhl želvovinovou sponu, jíž měla sepnuté vlasy. „Nádherná," opakoval chraptivě, když jí těžké prameny zářivě plavých vlasů sklouzly na ramena.

Cass k němu popošla blíž a pustila se do rozpínání jeho košilových knoflíčků. „Teď jsem na řadě já," zašeptala bez dechu.

„Správně," přikývl Gifford a s úsměvem jí začal pomáhat.

Lehli si na postel a nepřestávali se líbat. Gifford přitom laskal její vzrušené bradavky a plná ňadra. Neklidně se mu zavrtěla v náručí.

„Prosím," vydechla. „Prosím."

Byl pozorný milenec, něžný, ale sebejistý. Stejně jako v obchodních záležitostech, i teď bezpečně věděl, co chce. Bral si i dával. Když do ní vnikal, Cass měla pocit, že ji intenzita toho prožitku zabije. On jí však nedopřál oddechu. Chraptivým sténáním mu dávala svou vášeň jasně najevo. Tak živočišnou touhu ani tak bouřlivé uvolnění ještě nikdy předtím nezažila.

Zbytek jejich cesty se proměnil v nádherný kolotoč dalších milování, mezi nimiž však stačili navštívit ostatní továrny, nasbírat ještě více údajů a sepsat další zprávy. Po návratu do Londýna oba věděli, že jejich společný čas se krátí, takže každá chvilka jim byla o to dražší a potřeba vzájemné důvěrnosti ještě naléhavější. Gifford se co nevidět chystal odletět zpět do Bostonu.

„Měli bychom si promluvit," prohlásil, když v den jeho odjezdu dojedli snídani.

Už předtím zrušil rezervaci luxusního hotelového pokoje a bydlel u ní v jejím mnohem prostším bytečku v Putney. Dnes se probudili časně ráno a se sladkou naléhavostí se pomilovali. Po zazvonění budíku se přiměli vstát a šli si zaběhat. Gifford jí už dříve vyprávěl, že doma uběhne každé ráno několik kilometrů.

Po návratu domů Gifford zamířil pod sprchu a Cass zatím připravila topinky a kávu. Cestou kolem koupelny spatřila, jak mu po pevném nahém těle stéká voda, což ji přimělo rychle ze sebe shodit oblečení a přidat se k němu. Vášeň se jich zmocnila znovu.

„O čem si chceš promluvit?" chtěla vědět.

„O nás," pravil vážně.

Srdce jí udělalo dlouhý, pomalý kotrmelec. Snad to bylo šílenství, ale skutečně ji napadlo, jestli ji nepožádá o ruku. Je pravda, že se znají pouhé dva měsíce, věděla však, že ho miluje, a zdálo se jí, že on se do ní také zamiloval. Slovo láska mezi nimi sice dosud nepadlo a žádné sliby ani jeden z nich nevyřkl, ale přesto měla pocit, že se k sobě dokonale hodí. Rozuměli si i beze slov a jejich sexuální souznění působilo přímo uhrančivě. Byli jako spřízněni duší i tělem.

„Co je s námi?" zeptala se Cass a neubránila se úsměvu.

Gifford byl muž, jakého si celý život přála najít a milovat. Cítila radost z pouhé jeho přítomnosti a jeho blízkost jí poskytovala oporu. To v ní posilovalo pocit, že je mezi nimi cosi opravdového.

„Náš poměr je velmi... vášnivý, ale myslím, že bychom s ním měli přestat," řekl Gifford a olízl si rty. Ačkoli si svůj proslov pečlivě připravoval, nepronášel se mu snadno. Pud sebezáchovy mu však velel ta slova vyřknout. „Jak víš, doporučím Bruceovi, abychom firmu Dexter koupili, takže je pravděpodobné, že se v budoucnu znovu setkáme," pokračoval. „Možná to zní jako klišé, ale míchání obchodu s potěšením věci opravdu komplikuje a podle mě by to nebyl moc dobrý nápad."

Cassino srdce přistálo tvrdě na zemi, úsměv na tváři si však zachovala. Jeho slova ji bodala jako malé, ostré dýky zarývající se přímo do masa. Neměla pocit, že udržuje nějaký „poměr", prožívala lásku. Lásku, o níž byla přesvědčena, že přeroste v těsný, zralý a trvalý vztah.

„Souhlasím."

Gifford se zvedl ze židle, strčil si pěsti do kapes kalhot a začal pochodovat po malé kuchyni. „Nebylo by rozumné pěstovat nějakou vážnou známost. Upřímně přiznávám, že představa závazného vztahu mě děsí. Pro rodinný život nejsem stavěný. Mám rád svoji nezávislost i možnost jít si, kam chci a kdy chci. Baví mě zajet si lyžovat, plachtit nebo se jen tak sebrat a odletět na služební cestu..." Najednou se odmlčel a obrátil se k ní. „Ty souhlasíš?" opáčil, jako kdyby k němu její slova teprve teď pronikla.

„Ano. Ani na chvilku jsem si nepředstavovala, že bychom si začali vážnou známost."

Stáhl obočí zpátky dolů. „Opravdu ne?"

„Ne, proboha! Náš poměr byl sice prima," vypravila ze sebe veselé pousmání, „ale nebylo to něco, co by mohlo vydržet. A pokud jde o rodinný život, taky zatím nejsem připravená se usadit. A ještě dlouho nebudu."

Gifford si prohrábl husté tmavé vlasy. Vypadal, že ho to překvapilo, ale zároveň se mu i ulevilo. Čekal snad, že na něho vychrlí proud zuřivých výčitek nebo propukne v pláč? ptala se sama sebe v duchu. Napřímila se. Bylo to sice poprvé, kdy ji nějaký muž poslal k vodě, ale ani ji nenapadne se před ním rozplakat.

„Říkalas, že objednáš taxík, který mě odveze na letiště," připomněl jí.

„Ano," přikývla zvesela. „Hned to bude."

Byla naprostý blázen, řekla si po jeho odjezdu. Uvažovala jako nedovtipný, nechápavý hlupák. Gifford Tait, ten pohledný sportovec s tučným bankovním kontem, byl přece lákavou partií, na niž už měly určitě políčeno celé zástupy žen. Přesto zůstal šestatřicet let svobodný. Je tedy jasné, že je pevně odhodlaný se neženit. Lásku k ní nikdy necítil. To, že jsou spřízněni duší i tělem, byla jenom její naivní iluze.

Jako na důkaz svých úvah narazila o měsíc později na jeho fotografii v jednom americkém časopisu, který psal o vysílání nového televizního programu se sportovní tematikou. Imogen Salesová se ke Giffordovi vinula jako břečťan a v popisku k obrázku autor článku napsal, že prý se ostýchavě přiznala, že „mezi nimi cosi je".

Cass hodila časopis do koše. Umínila si, že se kvůli tomu nesesype. Gifforda Taita si zařadí do kolonky „poučné případy", i když poučení v tomto případě bylo tvrdě zaplacené, a pustí ho z hlavy. Chce to jen trochu času.

Za další dva týdny však lékař potvrdil její podezření, že je těhotná...

Ještě než dojela k cestičce klikatící se z kopce mezi přesličníky směrem k *Zapomenutému ráji*, Jack tvrdě usnul. Cass zaparkovala kočárek na verandě vedle otevřených kuchyňských dveří a vešla dovnitř.

Edith byla uprostřed příprav oběda a Marquise, upovídaná mladičká uklízečka, která tu občas vypomáhala i jako servírka, aranžovala ibiškové květy do váz.

„Máš krásný účes," pravila Edith.

„Vypadáš vážně senzačně," přidala se Marquise.

Cass se usmála. „Díky. Jak vám můžu pomoct?"

„Dojdi k sousedovi a přines od něj skleničky," odpověděla Edith a přitom nepřestávala zručně porcovat čerstvé tresky, které se chystala upéct na česneku a podávat v pikantní citronové omáčce. „A když už tam budeš, vyskoč si na ten tréninkový bicykl."

„Turisti tu přece budou každou chvíli," namítla Cass. Věděla, že se s Giffordem sejít musí a tentokrát by určitě raději čas a místo setkání zvolila sama, než aby znovu nečekaně přišel sem do restaurace a zaskočil ji, ale nebyla si jista, jestli je připravena stanout mu tváří v tvář právě teď.

„Ten zájezd přijede až někdy za hodinu, takže máš spoustu času. A právě kvůli hostům by se nám ty skleničky moc hodily. S Marquise ti pohlídáme *bébé*, až se vzbudí." Edith vzápětí umlčela její další protesty mávnutím ruky. „Běž už!"

Cass tedy odešla do své chatičky, převlékla se do cvičebního trikotu levandulové barvy, přes něj si natáhla šedé úpletové šortky a obula si sportovní boty. Rozhodla se Giffordovi sdělit, že jejich syn je tu přirozeně s ní, a nabídnout mu, jestli ho chce vidět. Bude se chovat klidně, vyrovnaně a nebude mu nic vyčítat. Má sice sto chutí na něj vychrlit asi tak stovku jedovatých obvinění, v Jackově zájmu si však jeho otce nesmí znepřátelit.

Zapomenutý ráj byl umístěný ve výběžku zeleného pásma, jež na pobřeží Indického oceánu končilo pruhem bílého korálového písku. Směrem na východ se rozkládala dlouhá mělká zátoka, zatímco na západě ležel záliv ve tvaru podkovy, lemovaný žulovými oblázky. Stezkou mezi stromy, která kopírovala tvar zátoky, se Cass vydala k *Maison d'Horizon*.

Slunce prosvítalo mezi žlutozelenými palmovými listy a ozařovalo purpurové orchideje visící ze stromů. Tu a tam se mezi nimi dalo zahlédnout třpytící se moře. Kolem hlavy jí poletovaly vážky jako miniaturní helikoptéry.

Knižní průvodce, který kdysi četla, tvrdil, že když generál Charles Gordon, hrdina z Chartúmu, navštívil koncem devatenáctého století Praslin, věřil, že našel biblickou Rajskou zahradu. Usmála se. Naprosto ho chápala.

Praslin se svými hustě zalesněnými kopci posetými obrovskými balvany a záplavou divokých květů určitě patřil k nejkrásnějším ostrovům světa. Zároveň je jedním z nejbezpečnějších míst na zeměkouli, pochvalovala si. K zločinu zde dochází tak vzácně, že se lidé zpravidla ani neobtěžují zamykat za sebou dveře.

Cass stoupala po kamenných schodech vedoucích na terasu podél zadní stěny domu a její úsměv pohasl. Možná by nadcházející setkání proběhlo snáz, kdyby byla přinesla Jacka s sebou a nechala působit jeho pozoruhodný šarm. Třeba by se měla rovnou vrátit a přijít sem až odpoledne. Ústup sice zaváněl zbabělostí a také by do restaurace nepřinesla skleničky, ale...

Zarazila se. Spatřila Gifforda kráčet na běhacím trenažéru. Tělocvična byla umístěna v rohové místnosti, takže bočním oknem viděla jeho nejasný obrys. Obezřetně vystoupala poslední schody. Je tam někdo s ním? Například Imogen Salesová? Ta přítulná, tyčkovitá Imogen? Pohlédla na drobný pahorek na svém břiše. Jestli ano, otočí se na podpatku a zmizí.

Po špičkách přeběhla terasu, obešla roh domu a opatrně nakoukla posuvnými prosklenými dveřmi dovnitř. Gifford oblečený jen v černých šortkách se stále snažil na trenažéru a zpocené tělo se mu lesklo potem. Očima rychle přelétla prostor kolem něj, zjistila, že tam nikdo další není, a vrátila se pohledem k němu.

Jeho krok byl nepravidelný a namáhavý. Cass popošla blíž a zadívala se na něj pozorněji. Levou no-

hu měl od kolene dolů pochroumanou a zesláblou. Bezbarvou a zčásti zvrásněnou kůži pokrývaly ošklivé jizvy. Zamračila se. Kotník se zdál být rozdrcený a pak znovu napravený, ale stále vypadal nějak divně.

Najednou si jí Gifford všiml. Tiše zaklel. Byl přesvědčený, že je sám. Potřeboval samotu. Nechtěl, aby se na něho někdo díval, zkoumal ho a... litoval.

Sestoupil z trenažéru, dobelhal se pro hůl, kterou měl položenou opodál, dokulhal ke skleněným dveřím a otevřel je prudce dokořán.

„Máš ve zvyku šmírovat?" zeptal se.

„Ne, já jsem jenom..."

„Chtělas mě špehovat?" probodával ji šedýma očima, chladnýma jako ocel. „Říkal jsem ti, abys zavolala, než přijdeš."

„Opravdu?"

„Ano!"

„Promiň, zapomněla jsem."

„Moc dobrou paměť tedy nemáš!"

„Občas trpím lehkou sklerózou, omlouvám se," pravila Cass klidně. „Ale snad se kvůli tomu nemusíš tolik rozčilovat." Sklopila oči. „Co se ti stalo s tou nohou?"

„Je ti z ní nanic?" zeptal se.

„Ne."

Gifford si odfrkl. „To určitě."

„Mluvíš s člověkem, který strávil hodně svých pubertálních hodin tím, že vysedával v kině a nechal se děsit mimozemšťany, příšerami a oživlými mrtvolami. Kdyby ti vyhřezávala střeva, nebo kdybys vylučoval zelený sliz, možná by mě to trochu znervóznilo, ale rozdrcená noha? Pcha, to nic není."

Chtě nechtě se musel zasmát a jeho vztek opadl.

„Měl jsem autohavárii," vysvětlil. Dokulhal k židli a začal si natahovat džíny.

Cass pocítila nával něhy. Před osmnácti měsíci byl Gifford ve skvělé kondici, typický příklad činorodého muže. Vzpomněla si, jak bylo jeho tělo pod sprchou pevné a hladké a jak spolu časně ráno běhávali v londýnských ulicích. Tehdy měl krok jistý a pevný, ale teď...

Vešla do místnosti a pozorovala ho, jak vstává a zapíná si zip. Už chápala, co včera skrýval. Zamračeně si ho změřila. Nemohl si přece myslet, že před ní svoje postižení schová nadlouho.

„Zmínil ses, žes nebyl ve své kůži, tíms myslel tu bouračku?" zeptala se.

Gifford přikývl. „Byl jsem dlouho v nemocnici."

„Jak dlouho?"

„Skoro pět měsíců. Nohu jsem měl rozdrcenou a dát ji dohromady byla dost zdlouhavá práce." Zvedl bílý ručník a začal si otírat krůpěje potu z krku a z ramen. „Chvíli se dokonce mluvilo o amputaci."

„To snad ne!"

Kysele se pousmál. „Přesně tak jsem reagoval i já."

„Musela to být pořádná havárie."

„Stála za to," přikývl a Cass v jeho očích zahlédla temné stopy prožitého trápení. „Auto sjelo ze silnice, proletělo potokem a vrazilo do skály. Náraz rozdrtil karosérii a já jsem skončil s nohou skoro nadvakrát překroucenou pod pedálem a plnou kovových střepin. Byli jsme dost daleko od města, a přestože kolemjedoucí řidič naštěstí přivolal záchranku, chvíli trvalo, než dorazila. Museli mě z vraku vyřezat autogenem."

„Řídils ty?" chtěla vědět Cass.

„Ano."

„Předtím jsi mluvil v množném čísle. Zranil se ještě někdo další?"

Gifford potřásl hlavou. „Imogen byla v šoku, ale kupodivu vyvázla skoro bez škrábnutí. Jiné auto u té srážky nebylo. Imogen je Imogen Salesová," dodal a otíral si přitom kadeřavý porost na hrudi, „je to..."

„Herečka. Já vím. Jednou jsem vás spolu viděla na fotce v časopise." Byla by uvítala, kdyby se konečně dosušil a oblékl si tričko. Rytmické tření jeho těla ji nevysvětlitelně vzrušovalo. „Nikdy jsem v novinách o tvé havárii nečetla a nikdo ve firmě se o ní nezmínil," pokračovala Cass zamyšleně. „Ani Stephen, ani Ron Myers."

Ron Myers byl Američan středního věku, kterého do Anglie vyslali řídit firmu Dexter. Gifford sice kdysi mluvil o tom, že se s Cass ještě setkají, ale k tomu už nedošlo. Nevěděla, jestli usoudil, že bude lepší, když mezi nimi zůstane Atlantský oceán, nebo jestli ho prostě zaměstnávala jiná obchodní činnost, ale všechny úkony související s převzetím společnosti Dexter zajišťoval právě Ron Myers. Ron sice zachoval tradiční obchodní jméno firmy, ale zároveň se postaral o oživení prodeje a jeho zásluhou trumfli konkurenci.

„Nechtěl jsem, aby se v tom novináři šťourali, tak jsem poprosil Bruce, rodinu i přátele, aby si to nechali pro sebe. Ron o nehodě věděl, stejně jako personál v Bostonu, ale Stephenovi o ní zřejmě neřekl. Vyrozuměl jsem, že ti dva se moc v lásce nemají."

„Stephen těžce nese, že se ocitl na vedlejší koleji," přikývla Cass a pak nasadila tón, který měl znít konverzačně a bezstarostně: „Imogen je tu s tebou?"

„Ne." Zamračil se a přehodil ručník přes opěradlo židle. „Ten vztah byl krátký."

„Jako náš," neodpustila si poznámku.

Chvilku trvalo, než odpověděl. „Tak nějak."

„Máš tady s sebou nějakou novou partnerku?" zeptala se zlehka.

„Podle tebe jsem nějaký donchuán, či co?" odsekl Gifford vztekle. „Ne, jsem tu sám. Zřejmě sis přišla pro ty skleničky a..." Zarazil se a očima se vpil do jejího dresu, jehož hluboký výstřih zvýrazňoval oblé křivky ňader. Autohavárie mu kromě nohy pošramotila i libido, ale právě teď se jeho hormony chovaly jako zběsilé. „...zacvičit si?"

„Vlastně ano."

„Tak se do toho pusť," zavelel, chopil se hole a zamířil ke dveřím. „Zatím najdu ty skleničky."

Po jeho odchodu ze sebe Cass shodila šortky, sedla si na rotoped a začala šlapat. Měl Gifford hůl, když včera přišel do restaurace? Nevšimla si jí, ale třeba to bylo tím, že se po ní nedívala.

Zachmuřila se. Jestliže havarovalo jenom jeho auto, jak se to mohlo stát? Během jejich služební cesty se za volantem střídali a Gifford se projevil jako šikovný a spolehlivý řidič i přesto, že musel jezdit vlevo.

Zrychlila tempo. Pomyslela si, že by měla Gifforda nenávidět, ale nedokáže to. Je to schopný, zábavný a nekompromisní muž, proto se do něho tehdy zamilovala. A teď k němu cítí hlubokou lítost.

„Nepodařilo se mi najít žádnou krabici," prohlásil, když se o pár minut později vrátil, „ale v tomhle by se jim nemělo nic stát." Ukázal jí plastové tašky. V každé ruce držel jednu. „Zabalil jsem ty skleničky do kuchyňských utěrek, takže... Sakra!"

Jak udělal krok kupředu, noha se mu podlomila

a zapotácel se. Cass seskočila z rotopedu. Gifford se totiž vrátil bez hole, takže teď jen máchal rukama bezmocně kolem sebe. Skočila k němu a popadla ho za ramena.

„Opatrně," vydechla a pomohla mu znovu získat rovnováhu.

Pohlédl na ni a ona si náhle uvědomila, jak ji jeho kůže pálí v dlaních, jak má svalnatá a široká ramena a jak jim oběma tluče srdce. Gifford si jejich blízkost také intenzivně uvědomoval. Sklouzl očima na její zvedající se a klesající prsy ve výstřihu trikotu a zdálo se, že ho ten pohled fascinuje.

Ustoupila, vzala mu z rukou tašky a položila je na zem.

„Jsi v pořádku?" zeptala se.

Přikývl. „Zřejmě jsem o něco zakopl."

„Možná," připustila Cass, i když tomu nevěřila. „Přinesu ti hůl."

„Není třeba," odsekl vztekle.

„Dobře, ale neštěkej na mě."

„Já jsem štěkal? Tak to se omlouvám." Zamračil se a o chvilku později už promluvil bez ironie: „Ano, přines mi hůl, prosím tě. Je vedle v kuchyni."

Cass vešla do kuchyně snů zařízené skříňkami z kanadského javoru a vybavené nákladnými spotřebiči. Cestou uvažovala o tom, že muž, který býval tak klidný a s každým snadno vycházel, se nedokáže ovládat. Zřejmě by to nepřiznal, ale se svým postižením se teprve bude muset vyrovnat.

„V práci tě určitě postrádají," poznamenala, když mu podávala hůl.

„Ani ne," odpověděl Gifford suše. „Mých povinností se v době, kdy jsem byl v nemocnici, ujali mí dva asistenti a zvládli to bezvadně. Teď je zase všechno na nich. Na chvíli jsem se už do práce vrátil," vyprávěl zachmuřeně, „ale bylo to moc brzy, takže teď doktor trvá na tom, abych odpočíval. Ještě tak dva měsíce se mám soustředit na posilování nohy. Pak se vrátím k normálu a můj život bude zase jako dřív."

Cass se na něj vyjeveně podívala. Komu chce tohle namluvit? Jí nebo sobě? Tenhle akční hrdina přece už nikdy stejně akční nebude.

„Na rotopedu jsi skončila?" zeptal se.

Podívala se na hodinky a zjistila, že se blíží poledne.

„Ne, ale už půjdu. Dneska nám přijede zájezd, takže musím pomáhat s roznášením jídel." Zaváhala. Původně si s ním chtěla promluvit o Jackovi, ale samým překvapením z jeho zranění na to zapomněla. „A navíc," dodala klidně, „musím nakrmit dítě."

Gifford svraštil obočí. „Dítě?" opakoval a náhle byl zase ve střehu. „Jaké dítě?"

„Jacka." Cass se podvědomě napřímila a zvedla bradu. „Moje dítě."

Následovalo dlouhé, tíživé ticho.

„Stephen mi sice něco naznačoval," pronesl Gifford pomalu, „ale já jsem tenkrát usoudil, že jen tak fantazíruje, jako obvykle."

Žárlil málokdy, ale teď měl pocit, že mu žárlivost rozerve hrudník. Byl hlupák, že jejich vztah ukončil. Ano, cítil se v něm sice nejistě, ale...

„Stephen?" zeptala se zmateně.

„Mluvili jsme spolu po telefonu někdy koncem loňského roku. Volal jsem, abych se zeptal, jak se máš..."

„O tom se mi vůbec nezmínil."

„Říkal, že ses nastěhovala k němu do bytu."

Cass přikývla. „Můj domácí se na poslední chvíli

rozhodl, že prodá dům, kde jsem měla pronajatý byt, a Stephen měl místa dost, takže navrhl, abych šla k němu."

„Měl místo pro tebe i pro... Jacka?"

„Přesně tak."

„Pro svého syna Jacka." Gifford si usilovně třel spánek. „Už musíš jít."

Podívala se na něj jako omráčená. Jack že je Stephenův syn? Co to Gifford vykládá?

„Kam mám jít?" zeptala se.

„Chtělas nakrmit dítě a pomáhat se zájezdem."

„Aha. Jasně." Poslepu popadla svoje šortky a vklouzla do nich. Pak se chopila tašek se sklenkami.

„Sbohem," řekl.

„Ehm, sbohem," odpověděla Cass.

TŘETÍ KAPITOLA

Cass přelétala pohledem z Edith, která seděla na jednom konci stolu s šokovaně nevěřícným výrazem ve tváři, k usměvavému Kirku Weberovi usazenému naproti ní. Zaručený způsob, jak zapomenout na svoje problémy je, pocítit trable někoho jiného, pomyslela si Cass s lítostí.

Dneska vstala později, protože Jack si výjimečně přispal. Ona sama polovinu noci probděla a snažila se přebrat si to, co Gifford předešlý den říkal. Ráno nakrmila malého, pak se sama nasnídala a hodinu strávila pilnou prací nad restauračními účetními záznamy. Potom si chvilku hrála se synem, až mu začala klesat víčka, takže ho dala spát. Právě uvažovala, jestli nemá rychle vygruntovat v baru, když Jihoafričan dorazil.

Jeho žádost o schůzku ji zprvu naplnila silným pocitem úlevy. Zřejmě mu konečně přišly peníze, pomyslela si. Během několika minut však její radost splaskla jako balonek.

„To přece nemůžete udělat!" zvolala Edith na Kirkovu adresu a vrhla utrápený pohled na Cass. „Že to nemůže udělat?"

Cass jí položila dlaň na ruku. Edith byla naprosto bezradný člověk, který při prvním náznaku problémů propadal panice. Dokud žil Oscar, spo-

léhala s veškerým zařizováním na něho, a teď byla pro změnu závislá na ní. Cass se zamračila. Ráda by řekla, že se všechno spraví, ale pohlazení bylo jedinou útěchou, kterou té ženě dokázala poskytnout.

„Ale můžu," prohlásil Kirk se svým jihoafrickým přízvukem a oprášil si smítko z černých kalhot. „Moje zdroje nejsou bezedné a byl bych blázen, kdybych platil víc, než musím."

„To nejde..." zalapala po dechu Edith.

„Můžete moji nabídku přijmout, nebo ji nechat být," odvětil a vycenil na ni bělostný chrup v oslnivém úsměvu.

„*Zapomenutý ráj* má svoje kouzlo a leží na překrásném místě," spustila Cass odhodlaně. „Chatičky se sice musejí zrenovovat, ale..."

Kirk se zvedl. „Zítra přijdu znovu."

Zamířil pryč, Cass však vstala a šla za ním.

„Vaše počínání je neetické," pokárala ho přísně.

Zastavil se a obrátil se k ní. „Obchod je obchod."

„Tohle není obchod, ale machinace a podraz!"

Jihoafričan ji objal v pase a přitáhl si ji k sobě. „Ale, ale, má krásná Cassie, neberte si to osobně," řekl.

Strnula. Svíral ji tak pevně, že měla prsy přitisknuté k jeho hrudníku. Těžká vůně jeho vody po holení ji dusila.

„Pusťte mě," poručila mu Cass tichým, ale ostrým hlasem.

„Zlatíčko..."

„Pusťte mě!" vyštěkla.

Kirk ji pustil, úsměv však měl na tváři dál jako přilepený. „Byl bych rád, kdybychom se spřátelili," pravil a narovnal si temně růžovou kravatu ladící s košilí, růžovobíle proužkovanou jako bonbon.

„Já bych zase uvítala, kdybyste hrál podle pravidel!" odsekla.

Vypadal, že se chystá zamumlat cosi chlácholivého, ale náhle vzhlédl a podíval se jí přes rameno. „Máte návštěvu. Zítra ve čtvrt na šest se vrátím pro vaši odpověď," prohlásil a odkráčel.

Co si teď počnou? ptala se Cass sama sebe, když motor jeho džípu se zaburácením naskočil. Slíbila strýčkovi, že jeho partnerce pomůže, a místo toho dopustila, aby se Edith nechala vlákat do léčky, takže jí teď hrozí vážné nebezpečí, že bude podvedena.

Vtom si připomněla Kirkovu zmínku o návštěvě, otočila se a spatřila Gifforda, jak k ní přichází přes trávník. Zakabonila se. Původně si myslela, že nebude chtít, aby ho někdo viděl s holí, a zůstane v *Maison d'Horizon* jako poustevník, ale teď se sem opatrně blížil. Na sobě měl plátěnou košili s rukávy vyhrnutými nad lokty, staré džíny a sluneční brýle. Vypadal ležérně, ale zároveň působil dojmem přirozenější elegance než pečlivě a formálně upravený Kirk.

Cass si promnula spánky, protože ji začínala bolet hlava. V tuhle chvíli by byla raději, kdyby zůstal ve své vile. Už takhle prožila krušné dopoledne a to poslední, co teď potřebovala, bylo zvládání dalších nepříjemností.

Gifford se jal stoupat po několika schodech vedoucích k restauraci a ona se mu instinktivně vydala na pomoc.

„Pečovatelku nepotřebuju," řekl Gifford a chytil se dřevěného zábradlí.

Svá slova sice doprovodil úsměvem, ale přesto zněla varovně. Měl by mít na zádech nápis: „Pozor, křehké zboží, zacházejte šetrně," pomyslela si Cass štiplavě.

Gifford si sundal tmavé brýle a zastrčil je do kapsičky košile.

„Kdo byl ten chlápek, co se k tobě před chvilkou tak vinul?" chtěl vědět.

„Kirk Weber, ale..."

„Ten člověk, co kupuje *Zapomenutý ráj*? Vždyť jsi říkala, že to je fešák. Tenhle chlápek vypadá jako nažehlený panák z televizního seriálu." Ohrnul ret. „Ale jestli letíš právě na tohle..." Vtom si všiml Edith sedící u stolu v zadní části restaurace s hlavou v dlaních. „Stalo se něco?" zeptal se.

Starší žena vzhlédla a velké hnědé oči se jí třpytily slzami. „Všechno!" zakvílela.

„Když Kirk dnes dopoledne přišel, myslely jsme, že ten obchod konečně uzavřeme," vysvětlovala Cass a oba se přitom vydali za Edith. „Jenže nám oznámil, že peníze už sice má k dispozici, ale nehodlá za *Ztracený ráj* zaplatit plnou cenu."

„Kolik chce zaplatit?" zeptal se Gifford.

„Polovinu."

Zaklel. „To je zatraceně podstatné snížení."

„Je to naprosto směšná a urážlivá suma," dodala Cass zamračeně. „Než začal Oscar prodej podniku inzerovat, nechal si celou nemovitost ocenit. Částka, kterou za ni žádal, je právě odhadní cena. Zahrnuje i veškeré vybavení. To sice nemá žádnou závratnou hodnotu, ale nějakou přece."

Gifford došel k Edith, přitáhl si sousední židli a usadil se. „Copak ten člověk už dřív neprohlásil, že zaplatí plnou cenu?" zeptal se.

Cass sklopila hlavu. „Ano, ale když jsem protestovala, řekl mi, že na papíře se nezavázal k ničemu, co by bylo právně vymahatelné."

„Je to pravda?"

„Nebudu si jistá, dokud si nepromluvím s právníky, ale mám podezření, že Kirk je dost prohnaný, takže přesně ví, co si může dovolit. Na druhou stranu, i kdyby se byl zavázal, že plnou cenu zaplatí, Edith by si stejně nemohla dovolit ho zažalovat."

„To v žádném případě," potvrdila žena nešťastně.

„Ptala jsem se Kirka, jestli vůbec o koupi ještě stojí," pokračovala Cass a sedla si k druhému konci stolu, „nebo jestli z toho chce tímhle způsobem vycouvat, ale on tvrdí, že na koupi trvá, jenom prý chce spravedlivou cenu."

„Řekl nám, že spravedlivá cena podle něj dělá padesát procent odhadu, a ještě se přitom usmíval!" vzpomínala Edith a bylo na ní vidět, že se zmítá mezi spravedlivým rozhořčením a zoufalstvím. „Dokonce prohlašoval, že mu mám být vděčná."

„Vděčná?" opáčil Gifford.

„Kirk to zdůvodnil tím, že jiný kupec neprojevil ani špetku zájmu," vysvětlila Cass. „Podle něj by prý Edith měla být chytrá a skočit po jeho nabídce dřív, než Kirk usoudí, že i padesát procent je příliš velkorysá cena."

„Dal nám den na rozmyšlenou," hlesla Edith a nervózně si pohrávala se zlatým řetízkem na krku. „Možná bych tu poloviční částku měla přijmout."

Gifford zakroutil hlavou. „To ne."

„Je to sice pakatel," naříkala Edith, „ale pořád lepší než nic a já ty peníze opravdu potřebuju," sklonila hlavu a popotáhla. „Musím se jít podívat na to kuřecí karí," zamumlala a odběhla do kuchyně.

„Ten chlap chystá boudu," prohlásil Gifford.

Cass přikývla. „Měla jsem to tušit. Edith se zdál ohromně sympatický, ale mně hned připadal až moc uhlazený a podezřele přátelský."

Opřela si lokty o stůl, položila si bradu do dlaně a pohlédla na Gifforda přes stůl. „Teď je jasné, že lhal, když tvrdil, že má problémy s převodem peněz. Čtyři týdny nás vodil za nos a čekal, až nás bude moct přitlačit ke zdi. A celou tu dobu si hlídal, jestli dál zůstává jediným kupcem."

„Obávám se, že to přesně sedí."

„Místo toho, abych považovala celou transakci za hotovou věc, měla jsem zajít za právníky a všechno s nimi pořádně probrat. Vždyť jsem věděla, že Edith se v tom nevyzná," řekla. „Taky jsem si mohla zjistit víc o Kirkovi. Měla jsem od něj chtít nějaké reference."

„Nemůžeš za to, že ten chlap je křivák," utěšoval ji a přejel jí hřbetem ruky po hebké tváři. „Tak si to přestaň vyčítat."

„Ale měla jsem to tušit!" zvolala.

„Měla jsi vědět, že vás bude chtít podrazit a vyvíjet na vás nátlak? To těžko. Kirk vám zavařil, teď zavařte vy jemu."

„Jak?"

Gifford se opřel dozadu. Od okamžiku, kdy pochopil, že Cass o toho Jihoafričana nemá zájem, cítil potřebu se jí dotknout. Tím, že to udělal, si však připravil nevýslovná muka. Přesto měl podivný pocit, že to, jak moc se jí touží dotýkat a utěšovat ji, je naprosto přirozené.

„Až se zítra objeví, poraď mu, že svých padesát procent může vzít a strčit si je někam, mám-li to říct naplno. Tím vyjde jeho bluf najevo."

„Ale co když neblufuje?" zeptala se Cass starostlivě. „Jestli Edith propásne šanci prodat dům teď, i když za poloviční cenu, může trvat celé roky, než se objeví další kupec. Koneckonců, moc lidí asi netouží podnikat právě v *Zapomenutém ráji*."

„Leda tenhle šašek, který vypadá, jako kdyby vedl cukrárnu?" zeptal se.

Přes rty jí přelétl mdlý úsměv. „Možná, ale Kirk není žádný šašek."

„Ne, je to proradný darebák, který zkouší, co si necháte líbit. Takže klidně můžete přistoupit na jeho hru," prohlásil Gifford. „To mi věř."

„Já ti věřím," odpověděla Cass.

Od dob jejich společné práce věděla, že je schopný a uvážlivý obchodník, jehož mozek pracuje zcela bezchybně. Podívala se na něj. Měl sice různé nedostatky, ale jeho obchodní úsudek respektovala a byla mu vděčná za podporu. Její vděk byl tak silný, že cítila dětinskou potřebu sednout si mu na klín, opřít si mu hlavu o rameno a vyplakat se.

„Proč Edith ty peníze tak zoufale potřebuje?" zeptal se.

„Protože si koupila dům v Grand Anse a..."

„Grand Anse je ta vesnička na pobřeží, kterou jsem projížděl cestou z letiště?" přerušil ji.

„Přesně tak. Je tam kostel, škola, obchody a pár hezkých bungalovů."

„Edith si ten dům koupila s tím, že spoléhala na Kirkovu nabídku?"

„Ano. Prostě rovnou šla a..."

„Tys jí to dovolila?!" vybuchl. „Myslel jsem, že máš víc rozumu. Sakra, Cass, vždyť víš, že z toho předchozího obchodu taky sešlo."

„Já jsem jí nic nedovolovala," odsekla, podrážděna jeho kritikou. Žádné sezení na klíně se konat nebude. „Edith si koupi domu zařídila ještě před mým příjezdem, aniž by se o tom se mnou poradila. Ten dům se jí prý vždycky líbil, a hned jak to tady prodá, nastěhuje se tam se svou sestrou. Zaplatila za něj s pomocí úvěru," dodala.

Gifford tiše zaklel.

„Edith je bezelstná duše," pokračovala Cass, „byla přesvědčená, že peníze za *Zapomenutý ráj* získá během nějakých dvou týdnů. Samozřejmě už musela zaplatit měsíční splátku úvěru i úrok. Pořádně jí to nabouralo úspory a dlouhodobě si to dovolit nemůže. Jenže kdyby se pokusila ten nový dům zase prodat, může to taky trvat celou věčnost."

Gifford si zamyšleně mnul čelist. „I tak bys měla Kirkovi říct, že jeho nabídka padesáti procent je nepřijatelná a že musí vyklopit plnou cenu. Je to sice risk a úspěch není jistý, ale..."

„Ty bys to udělal?"

„Jo."

„Tak to tedy Edith navrhnu."

„Určitě bude souhlasit. Očividně na tebe spoléhá – stejně jako Stephen," dodal a zakabonil se. „Je ten chlap vždycky oblečený, jako by právě vyšel od krejčího nebo z kanceláře?"

„Pokaždé, když jsem ho viděla, tak ano." Pohlédla na svoji bleděmodrou blůzku bez rukávů a otřepané šortky. „Připadám si vedle něj jako hadrnice."

„Jako hadrnice, která je nesmírně svůdná," ujistil ji Gifford.

Jeho poznámka i výraz, který mu četla v očích, jí připomněly jejich společnou minulost, takže si náhle velmi naléhavě vybavila i svoje vlastní problémy.

Z kočárku, který předtím postavila za rattanový paraván, nebylo nic slyšet, takže Jack nejspíš ještě spal. Jak dlouho asi vydrží být zticha? ptala se sama sebe v duchu. Bude ho Gifford chtít vidět? Pozná, že to dítě je jeho? Až ta chvíle přijde, chce být klidná a naprosto vyrovnaná.

„Co tě sem vlastně přivedlo?" zeptala se a doufala, že jeho návštěva bude krátká. „Přišel sis k nám po sousedsku vypůjčit cukr?"

Zakroutil hlavou.

„Chci se tu naobědvat."

„Aha."

„Neznělo to moc nadšeně," poznamenal Gifford. „Vím, že mám pár chyb, ale..."

„Pár?"

„Dobře, tak tedy několik. Světec sice právě nejsem, ale úplný padouch zase taky ne."

„To si myslíš ty," odvětila Cass sladce.

„To si piš že ano," potvrdil. „Moje zásoba potravin už dorazila, takže se dokážu nakrmit sám, ale zmiňovala ses, že Edith je dobrá kuchařka, tak si vyberu něco z jejího jídelníčku."

Otočil se a studoval nabídku napsanou křídou na tabuli vedle barového pultu. Přišel také proto, že cítil potřebu znovu Cass vidět, ale k tomu se nepřizná ani za nic.

„Nedokážu se rozhodnout mezi tím kari, které tak krásně voní, a tygřími krevetami v rajčatové omáčce s milionářským salátem," prohlásil. „Co mi doporučuješ?"

Seychelané jsou potomky předků pocházejících z Afriky, Evropy i Asie, takže místní kuchyně obsahuje prvky kreolské a francouzské, používá indické koření a je ovlivněna i gastronomií čínskou. To vše dohromady je vynikající.

„Obojí," odpověděla.

„Tos mi tedy pomohla," postěžoval si Gifford a naklonil hlavu ke straně. Na dvoře se ozval zvuk parkujícího auta. „Zákazníci se začínají hrnout."

Cass se pousmála. „Kéž by."

„Podívejte, koho jsem sebrala cestou," prohlásila rozhihňaná Veronika o chvilku později, když ve-

šla do restaurace s paží majetnicky ovinutou kolem Julesa. „Svého oblíbence."

Mladý barman se jí vykroutil. „Jenže já teď musím svoji oblíbenkyni opustit a jít vybalit pár kartonů piva," sdělil jí a zamířil k lítačkám vedoucím do kuchyně.

„Zatím nashle," zavrkala Veronika a zamávala mu prstíky.

Cestou kolem nich Jules obrátil oči v sloup. Rozvedená dáma se zjevně začínala chovat až příliš přítulně, a navíc byla dost stará, aby mohla být jeho matkou.

Veronika se neusadila u svého obvyklého stolu poblíž baru, ale vzala to oklikou.

„Dobrý den," pozdravila s úsměvem Cass a se zájmem se zadívala na Gifforda.

„Dobrý," odpověděl.

„To je Veronika Milneová," představila ji Cass.

Rudovláska zřejmě před odjezdem na dovolenou svůj butik naprosto vybrakovala, protože při každé návštěvě *Zapomenutého ráje* na sobě měla jiný model. Dnes zvolila černý krajkový živůtek s odhalenými zády a bokové kalhoty z bílého saténu. Cass k ní nechtěla být nespravedlivá, nicméně pro dané místo a dobu to bylo oblečení poněkud přehnané.

„Obědváte tady?" zeptala se Veronika Gifforda.

„Ano."

„Sám?"

Následovala odmlka. „Přesně tak."

„Já také." Rusovláska mu věnovala holčičí úsměv. „Co kdybych vám dělala společnost?"

Gifford upřel pohled na Cass. V očích měl zřetelně čitelnou prosbu o záchranu.

Cass se na něho andělsky usmála. Možná že není až takový lump, za jakého ho považovala, ale přece

jen ji na dva nádherné měsíce okouzlil, dostal ji do postele a pak ji odkopl.

„To je ohromný nápad," prohlásila.

Oba strávníci si vybrali salát s tygřími krevetami. Zatímco Veronika se ve své porci nimrala, Gifford ji přímo zhltl a požádal o účet. Marquise přicházela vypomáhat jen v dny, kdy měl přijet turistický zájezd, takže dnes měla službu Cass. Giffordův pohled ve chvíli, kdy jí předával svazek rupií, byl přímo vražedný.

„Vaše drobné, *pane*," volala za ním, jenže on už mezitím popadl hůl a překvapivou rychlostí se belhal po schodech pryč.

„Nechte si je," zařval v odpověď.

Cass se usmála. Při obědě na něj Veronica vyzkoušela celý svůj svůdnický repertoár zahrnující mávání řasami, afektované uculování a vyzývavost všeho druhu. Zřejmě vůbec nepostřehla, že její flirtování zůstává bez odezvy ani že Gifford, který zpočátku projevoval alespoň rezervovaný zájem o její ustavičné štěbetání, postupně začíná získávat nebezpečné vzezření.

„Takový milý muž," prohlásila rudovláska po jeho odchodu, vyšplhala se na barovou stoličku a stiskla Julesovi ruku. „Ale vy jste milejší."

Barman sice nevydal ani hlásku, Cass však měla pocit, že ho slyší sténat.

Cass zesílila zvuk vysílačky na maximum a položila ji do písku. Odkopla pantofle, bosé nohy si přitáhla k sobě a objala je pažemi. Byla tma. Denní žár už pominul a vánek ji hladil po kůži jako teplý šifon. Lampy v opuštěné restauraci za jejími zády vyzařovaly dlouhé paprsky bledého světla. Vysoko na černé obloze svítil měsíc jako žlutý meloun a kolem

něj se třpytil snad milion hvězd. Jediným slyšitelným zvukem bylo tiché šplouchání oceánu. Nastala nádherná tropická noc.

Položila si bradu na kolena. Uplynulý den byl nabitý událostmi. Kirk Weber přinesl špatnou zprávu, Veronika se zdržela celé odpoledne i večer, aby si mohla hrát s Jackem a otravovat Julesa, a navíc nečekaně dorazila skupina výletníků, kteří se rozhodli dopřát si místní pivo, pořádnou večeři a následnou pitku. Celý den se zkrátka stále něco dělo, takže neměla čas si vydechnout a přemýšlet.

Teď se však potřebovala soustředit. Musí uvážit, jak oznámí Giffordovi zprávu, že je otcem jejího syna. Ten okamžik je důležitý, protože může ovlivnit jeho budoucí postoj.

Cass pozorovala malou světélkující rybku na mělčině. Osmnáct měsíců se domnívala, že Gifford je zloduch se srdcem z kamene, jenže to není pravda, protože o dítěti nevěděl. Jak je to možné?

Poslala mu dva dopisy. První, v němž mu oznamovala svoje těhotenství, dala Stephenovi, když odjížděl na služební cestu do Bostonu. V druhém psaní Giffordovi sdělovala, že má syna vážícího tři kila šedesát. Tento dopis mu poslala poštou do kanceláře a označila jej slovy „soukromé a důvěrné".

Vždycky předpokládala, že oba dopisy četl, ale korespondence od bývalé milenky ho zřejmě nezajímala, takže psaní roztrhal.

Cass si pohrávala s třepícími se nitěmi na šortkách. Tehdy, když jí neodpověděl, věřila, že s dítětem nechce mít nic společného, ale teď už si tím tak jista nebyla.

Nechápala, proč Stephen naznačoval, že je Jackovým otcem. Byl to jen vtip, nebo záměrná intrika? Zamračila se. Některé náznaky, jimž dříve nevěnovala pozornost, teď svědčily spíše pro druhou možnost. Gifford nemohl vědět, jak je Jack starý.

Jak na její oznámení zareaguje? uvažovala v duchu. Zmocní se ho otcovské city a bude se chtít podílet na chlapcově výchově? Co když bude požadovat pravidelné návštěvy, nebo dokonce aby mu svěřila dítě do střídavé péče? Jistě, žije sice ve Spojených státech, ale letadla létají oběma směry každý den.

Cass zavrtěla palci u nohou v písku. Na jedné straně si zoufale přála, aby se mezi otcem a synem vytvořil blízký vztah, ale na druhé straně si musela přiznat, že představa nutnosti mluvit s Giffordem po telefonu a celé roky se s ním setkávat, ji značně znervózňuje. Ano, Jack otce potřebuje, ale zároveň ji děsí pomyšlení, že Gifford jí jednoho dne oznámí svoji svatbu a ona se s jeho manželkou bude muset setkat. Pro Jackovo dobro by to ale nějak překousla.

Uprostřed přemílání představ o tom, jak se jejich životy prolínají, náhle zbystřila sluch. Ozvalo se totiž šplouchání vody. Přimhouřila oči a zadívala se na temně modrý, měsíčním světlem zalitý oceán. Uprostřed zátoky plaval nějaký muž. Plynulým kraulem mířil ke břehu. Jakmile se plavec přiblížil, zaryla palce u nohou hlouběji do písku. Byl to Gifford.

Všiml si, že tady sedí? Patrně ano. Kdyby se teď pokusila rychle zmizet do své chatičky, určitě by ji viděl. Takže zůstane na místě.

Přestal plavat, vstal a začal se brodit ke břehu.

Tep se jí zrychlil. V černých plavkách a s tělem lesknoucím se vodou vypadal jako bůh moří. Napadání na jednu nohu vůbec nevadilo. Byl to zkrátka svalnatý a pohledný muž.

„To byla senzace," poznamenal Gifford, sotva došel po pláži až k ní. Pohodil hlavou a shrnul si prameny mokrých černých vlasů z očí, až se kapky rozlétly kolem něho. „Voda je tu krásně hluboká a čistá."

„V téhle zátoce ano, ale všude jinde podél pobřeží je mělká a plná chaluh. Všimla jsem si tě až teď," řekla. „Plavals dlouho?"

„Asi půl hodiny. Obeplul jsem ten mys."

„V noci a sám?" podivila se Cass. „To je dost nebezpečné. Mohls třeba dostat křeč a mít problémy. Buď rád, žes nepotkal žraloka, i když ti se většinou drží dál od břehu."

Povytáhl obočí. „Kdyby se mi něco stalo, zajímalo by tě to?"

Zarděla se, když si uvědomila, že zněla ustaraně a že se tak i cítí. „Ovšem. Koneckonců, jsi příslušníkem lidského rodu."

„No ne, díky," prohodil Gifford suše.

„Netrpíš zažívacími problémy?" zeptala se ho se zlomyslným úsměvem. „Oběd jsi spolykal strašlivě rychle."

„Měl jsem štěstí i v tomhle," podotkl a sebral ručník pověšený na nejnižší větvi stromu. Teprve teď si všimla ručníku i hole ležící na písku pod ním. „I když z Veroniky by bylo nevolno kdekomu. Nejen že ustavičně něco mele, ale navíc..." otřásl se, „je to požíračka chlapů."

„Měl jsi strach?"

Postavil se kousek od ní a začal se osušovat. „Příšerný. Kdyby jí mužský dal šanci, stáhla by z něj kalhoty, ani by nevěděl jak."

Cass se zasmála. „Protos tak rychle utekl?"

„Ne že by se moje chůze dala nazvat útěkem," opravil ji zamračeně, „ale je to tak."

„Veronika někdy působí divně, ale to je tím, že je čerstvě rozvedená a cítí se osaměle."

„Chápu, že prožívá těžké období." Gifford si vyfrotýroval vlasy, až se mu zježily jako hřebíky. „Ale přesto s ní už nikdy, opakuji nikdy, nebudu jíst. *Jasné?*"

„*Jasné*. Bolí tě ta noha?" zeptala se, když si ji začal otírat ručníkem. Viděla, jak se zarazil. „Promiň, to byla zřejmě hloupá otázka."

„To tedy byla," zavrčel. „Máš ještě nějakou?" Chvilku ji probodával pohledem, pak však dokončil osušování a narovnal se. „V poslední době už to není tak hrozné," odpověděl o poznání klidněji. „Ale teď zrovna bolí jako čert."

„Vždyť jsi půl hodiny plaval," připomněla mu Cass.

„To jo," řekl a usmál se. „Byl to můj nejdelší plavecký výkon od té bouračky."

„Doma taky chodíš plavat?"

Gifford se posadil do písku vedle ní. Chystal se přehodit si ručník přes poraněnou nohu, ale vtom se jejich oči střetly. V čelisti mu zacukal sval a odložil ručník stranou.

„Doktor mi to doporučoval, jenže..."

„Nechodíš, protože máš pocit, že ostatní plavci by při pohledu na tvou nohu křičeli hrůzou a prchali?" zeptala se, když se jen beze slova mračil na moře.

Znovu stočil pohled k ní. „Musíš být pořád tak chytrá?"

„Promiň, nemůžu si pomoct."

„Párkrát jsem v bazénu byl, ale cítil jsem, že po mně lidi pokukují, a ti, kteří mě poznali, mi projevovali lítost, protože jsem kdysi býval tak dobrý lyžař."

„Takže ses rozhodl, že už radši plavat nepůjdeš? To je ale hloupost," podotkla Cass.

Ve spánku mu zacukal nerv.

„Oceňuju tvoji otevřenost."

„Ne, neoceňuješ. Jsi vzteky bez sebe, protože podle tebe dělám nemístné poznámky o něčem, do čeho mi nic není."

„Nejsem vzteky bez sebe," vymáčkl ze sebe Gifford. Ukázal na moře. „Přišla sis zaplavat?"

Potřásla hlavou.

„Jsem tady proto, že se mi ještě nechtělo spát a..." zaváhala. „Potřebovala jsem přemýšlet."

„Malého ti hlídá Edith?"

„Ne, mám vysílačku. Vidíš?" Ukázala mu přístroj. „Stačí jedno zafňukání a..." ohlédla se k chatičce, „za pár vteřin jsem tam."

„Říkalas, že ses na Seychely vydala proto, žes potřebovala změnu prostředí." Nabral hrst písku a zamyšleně ji proséval mezi prsty. „Chtěla jsi pryč od Stephena?"

„Ano," odpověděla Cass stroze.

Byla po rušném dni unavená a neměla náladu mu svoje překvapení vyklopit právě teď. Musí ho na vidinu otcovství šetrně naladit, pak mu to pečlivě váženými slovy klidně sdělit a doufat v to nejlepší.

„Rozešli jste se ve zlém?"

„Ani ne, jsme pořád přátelé. Slíbila jsem Edith, že tu zůstanu, dokud *Zapomenutý ráj* nebude prodaný, ale až odtud odjedu, odstěhuju se od něj."

„Váš poměr skončil?"

„Žádný poměr nikdy nebyl."

Otočil k ní hlavu a zamračil se. „Ne?"

„Ne," odpověděla Cass a pomyslela si, že trousit náznaky a vyhýbat se přitom přímému oznámení je jako putovat minovým polem. „Stephen mi rád pře-

nechal jeden pokoj, když jsem byla těhotná. Ale jakmile byl Jack na světě, jeho nadšení opadlo."

„Neměl rád noční buzení?" prohodil Gifford.

„Přímo ho rozzuřovalo. Nesnášel dětský pláč ani přes den a vadilo mu, že má kuchyň plnou vypraného prádla. Stephen je na svůj byt hrdý, takže jakmile Jack povyrostl a začal na všechno sahat a slintat a občas dokonce poblinkal koberec, měl toho plné zuby. Až se vrátím, budu přechodně bydlet u otce v Cambridgi."

„Přechodně?"

„Mám našetřené peníze a chci si koupit domek v jednom přímořském městečku v Devonu, kde bydlí můj bratr se ženou. Budu poskytovat ubytování se snídaní pro turisty. Přitom budu Jackovi nablízku," vysvětlila. „Na něm mi záleží nejvíc."

„Tys odešla z Dexterovy firmy?"

„Dala jsem výpověď těsně před odjezdem sem, už to je šest týdnů," řekla.

„Mně se ta tvoje dlouhá dovolená hned nějak nezdála," zamumlal.

„Stephen na mě naléhal, takže jsem souhlasila, že po Jackově narození budu pracovat na půl úvazku, ale strašně nerada jsem ho nechávala v jeslích."

„Stephen chtěl, abys pokračovala, protože ví, že bez tebe není schopný svou práci dělat," prohodil Gifford sžíravě.

Přikývla. „Sám to bude mít těžké."

„Třeba se k všeobecné úlevě rozhodne z firmy odejít."

„Zmiňoval se, že si udělá kurz bytového návrhářství, takže to je možné. Jeho otec bude zuřit, jestli ve firmě Dexter žádný Dexter nezůstane," poznamenala Cass s lítostí.

„Tvůj táta bude rád, že s ním budeš chvíli byd-

let," usoudil Gifford, protože si vzpomněl, jak mu vyprávěla, že otec je vdovec a žije sám.

„Ano, i když často nebude ani vnímat, že tam jsem," usmála se Cass. „Táta je typický roztržitý profesor."

„Našel si nějakou novou partnerku?"

Tak nepravděpodobné představě se musela zasmát. „Kdepak!" Od smrti její matky uplynulo už deset let, ale otec se na jinou ženu nikdy ani nepodíval. „Byli si s matkou naprosto oddáni a on je věrný její památce. Tak už to asi zůstane."

„Takže není jako můj otec," poznamenal Gifford a rysy se mu napjaly. „Ten měl celkem tři manželky – moje matka byla první z nich – a mezitím vystřídal řadu přítelkyň. Když jsem k němu jako dítě šel na návštěvu, nikdy jsem nevěděl, kdo mi otevře dveře tentokrát."

„To jsem netušila," řekla překvapeně.

„Když jsme tehdy byli spolu, o svých rodinách jsme moc nemluvili. Bavili jsme se o byznysu a hleděli jsme si do očí, ale jinak náš vztah sestával většinou z vášnivých postelových scén." Pohladil ji konečky prstů po paži, až se jí nervy rozechvěly. „Zem se pod námi pohnula každou chvíli."

„Alespoň po tu krátkou dobu, co to vydrželo," pronesla Cass odměřeně.

„Mělo to trvat déle." Kreslil prstem obrazce po jejím zápěstí. „To by se mi bylo zamlouvalo."

Vrhla na něj zdrcující pohled.

„Od tebe to tedy sedí."

„Nevěříš mi? To bys měla," řekl Gifford a sklonil se k ní, aby ji políbil.

Dotek jeho rtů byl elektrizující. Zachvěla se a cítila, jako by si jejich těla na sebe navzájem vzpomněla. To bylo nebezpečné. Zvedla ruce, aby ho od

sebe odstrčila, ale v tom okamžiku jí jazykem jemně rozevřel rty.

Srdce se jí zběsile rozbušilo a ruce jí strnuly. Už před osmnácti měsíci ji Gifford dokázal vzrušit tak snadno, až se jí to zdálo urážlivé, a teď se mu to dařilo zase. Její bradavky na něho okamžitě zareagovaly a cítila, jak jí mezi stehny pulzuje tep. Ománě si uvědomila, jak dlouho se s nikým nemilovala, vlastně od té doby, co byla naposledy s Giffordem. Musela si přiznat, že o něho pořád stojí.

„Tobě by se nelíbilo, kdyby to bylo trvalo déle?" zeptal se a o kousek se od ní odtáhl.

Přiznání, že krátkého trvání i konce jejich vztahu lituje, z ní nedostane ani párem koní.

„To nemyslíš vážně!" řekla.

Gifford se na ni chvilku jen tiše díval, pak ji jemně položil do písku a sklonil se nad ní. Znovu ji políbil a ona ho objala kolem krku. Věděla, že tím gestem protiřečí svým vlastním slovům, ale nemohla si pomoci. Gifford ležel zpola na ní a dotek jeho rtů, tíha jeho těla i hmatatelný důkaz jeho vzrušení, to všechno se jí zdálo důvěrně známé a zároveň nějak nové. Připadala si jako opilá.

Odsunul se o kousek stranou. Dlaní jí stiskl ňadro a Cass se zachvěla. Cítila, jak v jejím těle narůstá žár. Touha po milování se v ní stupňovala. Palcem jí hladil bradavku, až ztuhla.

„Takže se mi to nezdálo," zašeptal Gifford těsně u jejích úst.

Otevřela oči. „Cože?"

„Chtěl jsem vědět, jestli jsem si nenamlouval, jak dobře jsme si po téhle stránce rozuměli. Nic jsem si nenamlouval."

„Ne?" opáčila rozechvěle.

„Kdepak, funguje to pořád," řekl chraptivě. „Je to..."

„Mááá!"

Vyskočila a Gifford sebou trhl. Pronikavý jekot se ozval jen kousek od jejich hlav.

„Co to sakra je?!" zaprotestoval.

„Jack se probudil," vysvětlila, vyklouzla zpod něho a začala se spěšně zvedat.

Co to provádíš? ptala se Cass sama sebe s pocitem paniky, když si z šortek oprašovala písek. Nechala se unést touhou, copak se dočista zbláznila? Nestačí jí, že už jednou se spálila? Co takhle poučit se z vlastních chyb? Nepřísahala si snad, že si svého bývalého milence bude držet od těla a že jejich vztah bude čistě věcný?

„Nezní zrovna vesele," poznamenal Gifford, když se ozvalo další zakvílení, a vstal. „Má hlad?"

„To asi ne. Někdy se překulí na bříško, ale ještě se nenaučil obrátit se zpátky, takže se vzbudí a začne křičet. Tohle bude zřejmě ten případ. Musím jít," prohlásila a zvedla vysílačku.

„Doprovodím tě domů." Přehodil si ručník přes rozložité rameno, zvedl hůl a následoval ji. „Uměl si to dokonale načasovat."

Podívala se na něj úkosem. „Prosím?"

„Tím svým jekotem nám zabránil, abychom se nenechali příliš unést a abychom..."

„Rozumím," skočila mu do řeči, protože nechtěla, aby to vyslovil naplno.

Pochopila, že i Gifford jejich objetí lituje. Zprvu sice jejich živočišné přitažlivosti také podlehl, ale ulevilo se mu, když mohl uniknout. Vlastně ji zase nechal plavat. Díkybohu.

„Je pořádně naštvaný," poznamenal, když došli k chatičce.

Rozmrzele přikývla. Během jejich krátké chůze nabýval Jackův křik na frekvenci i na hlasitosti.

„Dobrou noc," řekla a odběhla dovnitř.

Sešeřelým obývacím pokojem prošla do malé ložnice. Lampa na prádelníku vrhala tlumené světlo na postýlku z borového dřeva a na miminko, které povykovalo z plných plic.

„To nic, broučku," řekla Cass tiše. „Maminka už je tady."

Sklonila se k němu, zvedla ho do náruče a chlapeček už jen vzlykl a ztichl. Chvilku tam s ním stála a vychutnávala váhu a teplo jeho malého, ospalého tělíčka na svém rameni. Políbila ho na čelo a chystala se ho uložit zpátky.

„Teď zase hezky spi," zašeptala, ale Jack hned spustil nesouhlasný křik.

Začala ho tedy znovu chlácholit, když vtom si uvědomila, že Gifford je tu s ní. Stál ve dveřích a mračil se. Pocit z nečekaného pohledu na něho jí projel tělem jako nůž.

„Co chceš?" zeptala se ostře.

„Přišel jsem ti říct, že jestli chceš, můžeš si zítra přijít zacvičit..."

Slova mu odumřela na rtech. O velikosti dětí toho moc nevěděl, ale čekal, že tohle miminko bude ještě malé a bezmocné. Chlapeček však měl vzpřímená záda a působil docela mohutně. Stephen Dexter byl navíc blonďák, ale tohle dítě bylo tmavovlasé... jako on.

„Jak je starý?" chtěl vědět.

Srdce jí tlouklo v uších jako buben a nervy měla napjaté. Takže na volbu vhodného okamžiku, klidné nálady a správných slov můžu zapomenout, pomyslela si Cass.

„Devět měsíců."

Gifford zíral chvilku na ni, pak na Jacka a potom se jí zase zadíval do očí. Hlavou mu očividně vířil zmatek.

„Panebože," vydechl. „On je můj."

Polkla. „Ano."

Beze slova hleděl na dítě. Než znovu promluvil, mohlo uplynout sotva pár vteřin, ale jí to připadalo jako několik hodin.

„Pročs mi nic neřekla? Mám syna, a ty o tom devět měsíců mlčíš. Vůbec se neobtěžuješ mi oznámit, že jsem otcem. Tajíš mi jeho existenci. Jak ses mohla opovážit?" hřímal rozzlobeně. Jack se polekal jeho hlasu a znovu se rozplakal.

„Pšš, zlatíčko, neplač." Cass hladila chlapečka po zádech a pohupovala ho v náručí. „Oznámila jsem ti to," zasyčela na Gifforda naléhavým šepotem a probodávala ho přitom modrýma očima. „Napsala jsem ti dva dopisy, pamatuješ?"

„Žádné dopisy jsem nedostal."

„Copak tys je neroztrhal?"

„Ne."

„Víš to jistě?" zeptala se bojovně.

„Naprosto jistě," trval na svém.

„Prostě jsem ti je poslala. Pšš." Jack jako by vycítil vzniklé napětí mezi nimi a byl k neutišení. „Ten první jsem dala..."

„Nech toho," přerušil ji Gifford. „Teď nemůžeme mluvit. Přijď zítra ráno ke mně." Zamračil se na ubrečené děcko. „A jeho vezmi s sebou."

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Pozor na ouška," varovala Cass Jacka. Přetáhla mu tričko přes hlavu, vmanévrovala paže do rukávů a přihladila mu vlasy. Pak ho zvedla za ruce a postavila ho před zrcadlo. „Že ti to ale sekne, viď?" řekla a usmála se na jeho odraz.

Chlapeček párkrát radostně zahopsal.

Tričko bylo modrobílé proužkované a doplněné krátkými kalhotkami s kšandami, které nesly na kapsičce koženou nášivku s nápisem „Pekelný anděl".

„Slunce pěkně praží, tak si radši vezmi na hlavu tohle," řekla mu a na hedvábné tmavé vlásky mu posadila denimovou baseballovou čapku. Dítě ji okamžitě popadlo za kšilt. „Tohle patří na hlavu," opakovala Cass a podala mu malé plastové autíčko, které bezpečně zaujalo jeho pozornost.

Dnes byl v restauraci zájezdový den, takže už po snídani prostřela stoly, pomohla očistit zeleninu a připravila obrovskou mísu salátu z tropického ovoce. Jakmile byly její ranní povinnosti hotové, oznámila Edith, že potřebuje mluvit s Giffordem.

„Vrátím se ještě před polednem," ujistila ji.

„Ale nejdřív se snad převlékneš?"

Cass se podívala na svoji pytlovitou košili a šortky. „Ano."

Druhá žena se zasmála a tmavé oči jí přitom jen

hrály. „Myslela jsem si to. Vy dva vypadáte jako... přátelé."

„Známe se z minulosti," prohodila Cass neurčitě a honem vyrazila pryč, aby se nemusela pouštět do vysvětlování, které by bylo obtížné a časově náročné.

Cass se na sebe naposledy podívala do zrcadla. Na svoje dnešní setkání s Giffordem potřebovala veškerou sebedůvěru, kterou mohla posbírat, takže si umyla vlasy a nalíčila se obzvlášť pečlivě. Teď jí vlasy splývaly v lesklé, slámově blonďaté hřívě, oční víčka jí zářila decentním bronzovým odstínem a rty zvýrazňoval růžový lesk.

Oblékla si bílé letní šaty s potiskem vlčích máků a s tenkými ramínky. Byly přiléhavé v pase a jejich široká sukně se jí při chůzi vlnila kolem nohou. Koupila si je kdysi z náhlého popudu, ačkoli stály dost peněz, ale slušely jí. Zdůrazňovaly medově zlatavou barvu její pokožky. Otočila se z boku, vrhla na sebe kritický pohled a usoudila, že ji navíc zeštíhlují.

Vzala syna do náruče a vyšla z chatičky. Stezka k *Maison d'Horizon* byla strmá a úzká, takže kočárek raději nechala doma.

Sluneční paprsky probleskovaly vysokým baldachýnem listů nad její hlavou a dopadaly na rozložité kapradiny i na tropické květiny. Na stromech bzučely cikády. Zkrátka další slunný den v ráji.

„Včera, když tatínka viděl poprvé, tak ses šklebil a křičel jsi, jako když tě na nože bere, což nebyl nejšťastnější začátek. Dneska by ses měl chovat přímo vzorně," nabádala dítě cestou. „Musíš být hodný chlapeček, udělat na tatínka dobrý dojem a přimět ho, aby tě měl rád, jasné?"

Jack se vyklonil co nejdál ke straně a hrábl rukou

po jasmínovém keři, který právě míjeli. Jeho pohyb vyplašil ptačí párek tak, že vystartoval přímo k obloze.

„Začíná se z tebe stávat pěkný uličník," postěžovala si Cass a Jack se jen zaculil.

Přehodila si ho na druhou ruku a vzdychla. Většinu noci si v duchu nacvičovala, co dnes bude říkat, a snažila se uhodnout Giffordovy odpovědi. Doufala, že si dokáže zachovat klidnou a jasnou hlavu. Jenže teď jako by se jí s každým dalším krokem mozek víc zamlžoval a nervy měla čím dál napjatější. Její hostitel měl dvanáct hodin na to, aby strávil novinku, že je otcem. Jak je tedy asi přijme?

Bude se o svého syna zajímat, nebo se zachová odmítavě? Bude se tvářit apaticky a lhostejně, nebo dostane chuť sehrát v Jackově životě zodpovědnou úlohu? Ačkoli ji představa stálých kontaktů s Giffordem znepokojovala, zároveň doufala, že k nim dojde.

„Jestlipak tatínek zase cvičí?" zeptala se synka, ale jakmile dorazili k bungalovu, viděla, že tělocvična zeje prázdnotou.

Obešla dům zezadu a zjistila, že kuchyň, jídelna i pracovna jsou také opuštěné.

Po boční cestičce lemované růžovými barvínky došla podél zahrady k přednímu vchodu. Nikde žádná známka života. Na přesné hodině se sice nedohodli, ale bylo půl jedenácté. Je snad Gifford ještě v posteli, nebo na ni čekal, pak ztratil trpělivost a šel si znovu zaplavat do zátoky?

Obešla nároží domu a zjistila, že lakované dubové dveře jsou otevřené. Zazvonila a čekala. Nikdo se neobjevil. Zaklepala tedy a vešla. Zase nic.

„Myslíš, že je venku?" zeptala se Jacka.

Chlapeček se jí zavrtěl na boku a ve své blažené

nevědomosti zjevně netušil, jak důležité setkání ho čeká.

Vešla do široké chodby, která měla podlahu pokrytou krémovým kobercem a stěny vymalované stejným odstínem.

„Gifforde?" zvolala. Odpovědi se sice nedočkala, ale zaslechla slabý zvuk tekoucí vody. Zřejmě se myje, takže ji neslyšel přicházet.

Cass si lehce nadhodila syna na boku. „Dáme mu vědět, že jsme tady."

Minula starožitné komody i sbírku akvarelů s typickými seychelskými výjevy a pokračovala chodbou dál za sílícím zvukem tekoucí vody. Zastavila se u otevřených dveří a nakoukla dovnitř. Spatřila ložnici laděnou do elegantní kombinace béžové a tmavomodré barvy. Podlahu pokrýval vysoký béžový koberec, na obrovské posteli ležel modrobéžový přehoz a ze stejné látky byly ušity i okenní závěsy. Uprostřed protější stěny pokoje uviděla vchod do koupelny.

V koupelně byl Gifford. Stál bokem k ní, nakláněl se nad umyvadlem, soustředěně hleděl do zrcadla a holil se.

„No sláva!" oddechla si. Jack se zamračil a podíval se na ni. Vešla do ložnice a ukázala mu: „Tamhle je."

Jakmile popošla blíž, chlapeček zamrkal a zaostřil pohled.

Cass se rozbušilo srdce. Gifford tam stál bos a na sobě měl jen hnědé bavlněné šortky, jež mu pěkně obepínaly zadek. Zřejmě se nedávno sprchoval, protože tmavé vlasy měl mokré a hladce sčesané dozadu a na ramenou se mu ještě třpytila kapka vody jako diamant. Byl plně zaujat zamračeným pozorováním svého odrazu v zrcadle a natáčením obličeje při holení.

Sledovala ho, jak si dlouhými, plynulými pohyby odstraňuje z tváře pěnu a oplachuje žiletku pod tekoucí vodou. A pak znovu.

Nakonec kývl hlavou, smyl si zbytek pěny a zkontroloval výsledek svého snažení. Zastavil vodu a otočil se pro ručník.

Pozorovala jeho mohutná záda jako hypnotizovaná a v mysli se jí znovu začaly vynořovat staré vzpomínky. Na to, jak mu kdysi po zádech dráždivě a smyslně přejížděla špičkou jazyka. Jak mu při milování zarývala nehty do ramen, až mu na kůži zanechala půlměsíčkové otisky. Jak mu...

„Brr!" zaprskal Jack hlučně.

Gifford se ohromeně obrátil a spatřil je. Břišní svaly se mu viditelně stáhly. Včera večer, když dítě prvně uviděl, necítil s ním žádnou spojitost. Žádné genetické pouto. Žádnou citovou vazbu. Necítil nic, pouze zvědavost.

A proč by taky něco cítit měl? uvažoval později, když seděl na terase a popíjel whisky. Nebyl přece u jeho narození a během prvních devíti měsíců jeho života ho ani nezahlédl. Usoudil, že je asi příliš pozdě, aby k němu mohl cítit něco hlubokého a opravdového. Doba, kdy spolu mohli navázat nějaký vztah, je pryč.

Zřejmě však ještě úplně pozdě není, protože teď v něm city přímo víří. Popsat by je sice nedokázal, ale měl sto chutí zařvat tak, aby ho celý svět slyšel, že tenhle zdravý a hezký kluk je jeho syn.

„Já jsem se sem nevplížila," hájila se pro jistotu Cass, neboť si náhle uvědomila, že nepozorovaně vešla do domu a zírá tu na něho. „Zvonila jsem a volala, ale..."

„Myslel jsem, že tě uslyším, proto jsem nechal vchodové dveře otevřené," odpověděl a popošel

k nim. Usmál se na dítě. „Dneska vypadáš podstatně spokojenější."

Jack si ho chvíli prohlížel zpod kšiltu a potom k němu napřáhl ruce.

Cass to překvapilo. Chlapeček se sice k lidem, jež znal, choval vstřícně, ale před cizími se měl na pozoru, zvláště pak před muži. Že by krev opravdu nebyla voda? Ať je to, jak chce, zřejmě dychtí být svému otci nablízku.

„Tvůj syn," prohlásila a podala mu ho.

Gifford zaváhal. „Můj syn," opakoval po ní vážně a vzal Jacka do náruče.

Dívala se, jak ten vysoký, dobře stavěný muž drží dítě trochu rozpačitě na své nahé hrudi, a hrdlo se jí stáhlo. Gifford si Jacka prohlížel podobně užaslým a okouzleným pohledem, jakým se na něho dívala ona, když se narodil. Zřejmě i jeho ohromovalo vědomí, že přispěl k vytvoření malého človíčka.

„Jsi senzační kluk," pronesl zastřeným hlasem, a když k ní vzhlédl, viděla, že se mu oči lesknou dojetím.

Zmocnila se jí radost i úleva zároveň. Znovunalezený otec se nechoval lhostejně ani nepřátelsky. Přijal svého syna a projevoval mu náklonnost. To je velmi slibný začátek jejich budoucích vztahů.

„Taky si myslím," usmála se Cass. „Jenže já jsem zaujatá."

Gifford jí úsměv oplatil. „Já taky," ujistil ji a ve vzduchu visela vzájemná nevyřčená shoda v tom, že je pojí pouto k Jackovi, k jejich dítěti. „To bolí," zamumlal najednou.

„Ta noha?" zeptala se znepokojeně.

„Ne, ale Jack mě tahá za chlupy na prsou a jsou to strašná muka," zašklebil se.

Cass se zasmála. „Tak odveď jeho pozornost ji-

nam." Sundala chlapci denimovou čapku a podala mu ji. Okamžitě pustil porost Giffordova hrudníku a popadl čepici. „Tys teprve vstal?"

Gifford zavrtěl hlavou.

„Jsem vzhůru už od sedmi."

Většinu noci jsem stejně nespal, protože jsem přemýšlel o tom, že mám syna, a taky o tobě, dodal v duchu.

„Ale u snídaně jsem si najednou vzpomněl na Edith a na problémy, do kterých se dostala," pokračoval. „Napadlo mě, že by se lidem mohl hodit ‚blbovzdorný' rádce při prodeji a koupi nemovitostí a možná i stejně ‚blbovzdorný' průvodce vedením malé firmy. Jen klid," zaprotestoval, protože Jack začal čepicí divoce mlátit kolem sebe. „Takže jsem šel do pracovny načrtnout si pár poznámek a úplně jsem přitom zapomněl na čas."

„Chceš ty příručky sám napsat?" zeptala se.

„Ano, ale nejdřív připravím nástin, který ukážu nakladateli. Je to jenom takový nápad a třeba z toho nakonec vůbec nic nevzejde, ale aspoň budu mít něco na práci, dokud jsem tady."

„Věděla jsem, že nicnedělání dlouho nevydržíš," utrousila Cass jízlivě.

Pokrčil rameny. „Je to lepší, než dívat se na Bugs Bunnyho na satelitní televizi."

A třeba díky tomu přestanu donekonečna přemílat náš vztah, pomyslel si. „Dáš si kafe?"

„Ráda. Mám vzít Jacka, než se oblékneš?" navrhla.

Gifford přikývl, podal jí děcko a poodešel k šatníku. Vyndal džíny a modré tričko s krátkými rukávy, oblékl se a pak ji odvedl přes halu do kuchyně.

„Napadlo mě, že Jack bude chtít něco na hraní, než si promluvíme," řekl a ukázal jí tři jasně žluté tenisové míčky v plastové rouře. „Co třeba tohle?"

„To je přesně ono," přikývla Cass a posadila dítě na kokosový koberec. Sundala z krabice víčko a položila míčky před dítě. „Jsou tvoje."

Jack do nich začal plácat malou ručkou, až jeden z míčků odlétl pryč.

„Výborně," pochválil ho Gifford a kopl mu míček zpátky.

Chlapeček sledoval, jak se míč kutálí kolem něj a začal si hrát s plastovou schránkou.

Usmála se. „To je typické."

„Včera večer jsi říkala, žes mi poslala nějaké dopisy," řekl Gifford. Přešel na druhý konec kuchyně a zapnul rychlovarnou konvici.

„Dva dopisy," doplnila ho Cass.

Obrátil se k ní a svalnaté paže si založil na prsou. Ještě před chvilkou se choval uvolněně, ale napjatý výraz a kovově šedý odstín očí teď naznačovaly, že se jeho nálada změnila.

„Opravdus mi je poslala?" zeptal se. „Nebo to bylo tak, že když jsi zjistila, že jsi těhotná, neobtěžovala ses mi to dát vědět, aby se všechno zbytečně nezkomplikovalo? Neposloužil jsem jenom jako dárce spermatu?"

Došla až těsně k němu. „To není pravda!"

„V dnešní době se zdá, že spousta mladých žen považuje otce svých dětí za zbytečnou přítěž." Gifford mluvil tiše, aby chlapce nevyděsil, ale každé slovo, jež vyřkl, bylo chladné a tvrdé. „Nechají se od muže oplodnit, a pak mu prostě dají sbohem."

„Já ne," pravila Cass důrazně a oči jí jen žhnuly. „Podle mě děti od otce potřebují lásku a pocit bezpečí, aby z nich vyrostli vyrovnaní lidé, kteří mají dostatek sebedůvěry. A navíc," dodala, „já nemám ve zvyku lhát!"

Chvilku ji zkoumal pronikavým pohledem a pak

nasypal lžičky granulované instantní kávy do dvou porcelánových šálků. Usoudil, že zřejmě uvažoval příliš podezíravě a cynicky. Nepochybně díky svému drahému otci.

„Věřím ti," řekl.

„To bych tedy prosila!" vyštěkla.

„Obvinil jsem tě neprávem, omlouvám se. Vím, že takového úskoku by ses nikdy nedopustila."

„Děkuju," pronesla Cass klidnějším tónem. „Poslala jsem ti dva dopisy," pokračovala s pohledem upřeným na synka, kterého zcela zaujalo mlácení víčkem do plastové tuby. „V jednom jsem ti psala, že jsem těhotná, a v druhém jsem oznamovala Jackovo narození. První jsem dala Stephenovi, aby ti ho předal během cesty do Bostonu, a on mě ujistil, že to udělal."

„Nic mi nedal. Řeklas mu, co je v tom dopise?" zeptal se Gifford.

„Ne. Měla jsem pocit, že to je věc jenom nás dvou."

Obočí se jí zkrabatilo.

„Třeba Stephen ten dopis ztratil a pak to nechtěl přiznat."

„O tom pochybuju," pravil stroze. „Podle mě si domyslel, že to psaní obsahuje něco, co je pro mě důležité, a rozhodl se ho nedoručit. Sice horko těžko odolal touze nechat mě zastřelit, ale přesto mě k smrti nenávidí."

Cass s lítostí přikývla. „Stephena se dotklo, že tvoje společnost koupila firmu Dexter, protožes tím vystavil na odiv jeho neschopnost. Štve ho, že jsi úspěšný."

„Navíc ho rozčilovalo, že my dva jsme spolu tak dobře vycházeli. Nebyl sice tvůj důvěrný přítel, ale měl pocit, že na tebe má jakýsi nárok, a mě považo-

val za vetřelce. Takže když jsem pak volal, s velkým gustem mi oznámil, že ses nastěhovala k němu."

„Říkals, žes volal, aby ses zeptal na mě?"

„Ano." Gifford zachmuřeně nalil horkou vodu do šálků. „Měl jsem špatný pocit z toho, jak jsem... ukončil náš vztah."

„Zdálo se ti, že ses unáhlil?" prohodila.

Přikývl. „Nechtěl jsem, aby sis myslela, že nás čeká společná budoucnost a..." Zarazil se, jako by sám nevěděl, co chce říct.

„To jsem si nikdy nemyslela," prohlásila Cass do vzniklého ticha.

„Dobře. Zkrátka, volal jsem, abych se přeptal, jak se ti daří. Pořád piješ kávu černou?"

„Prosím ano. Pročs nemluvil se mnou?" vyptávala se.

„Nebylas právě v kanceláři a ústředna mě z nějakého důvodu přepojila k Stephenovi. Naznačil mi, že jsi... jeho partnerka a že spolu zakládáte rodinu."

Zamračila se. „Mluvils s ním vloni v zimě, když jsem byla těhotná."

„Ano. Vzpomněl jsem si, jak jsi říkala, že ho vidíš jako svého bratra a že není tvůj typ, ale vztahy se časem mohou změnit. Stephen už dřív naznačoval, že o tebe má zájem, takže..." Zarazil se, když Jack najednou zakňoural. „Copak je, mrňousku?"

Plastová tuba se odkutálela pryč, chlapeček se po ní natahoval, ale přisedl si nohu, takže nemohl dál. Rozpřáhl ručky sevřené v pěst a zhluboka se nadechl. „Áááá!" vypravil ze sebe řev, jaký by probudil i mrtvého.

Cass k němu došla, podala mu tubu a přikutálela mu míčky blíž. „Hrozně rád by už lezl, ale nemůže vykoumat, jak na to. Strašně ho to rozčiluje."

„Ten pocit znám," pravil Gifford. Odnesl jim

kávu na borovicový snídaňový pult, který obloukovitě vybíhal do místnosti. „Kdys poslala ten druhý dopis?"

„V březnu, když byl Jackovi měsíc."

„V březnu jsem měl tu nehodu," řekl, přitáhl si zpod barového pultu židli a sedl si. „Poslalas mi ho do bytu?"

„Ne." Přisedla si k němu. „Tvoji domácí adresu nemám, tak jsem ti ho poslala do kanceláře."

„Sekretářka zřejmě ten dopis přiložila ke stohu přání brzkého uzdravení, které mi nosila do nemocnice." Podíval se na ni. „Měl jsem plné zuby obrázků kreslených postaviček, které mi přály, abych se brzy *postavil na nohy*, takže jsem je časem začal vyhazovat neotevřené. Vím, že jsem to neměl dělat, protože ti lidé to mysleli dobře, ale..."

„Litoval ses?"

„Asi ano," připustil a v tváři mu znovu četla stopy prožité bolesti, rezignace a celkové únavy. Ohlédl se po Jackovi, který se pokoušel ožižlat krabici od míčků. „Když jsem neodpovídal na dopisy, mělas mi zavolat."

Cass přikývla. „Několikrát jsem se k tomu chystala, a jednou už jsem dokonce vytočila číslo tvé kanceláře, jenže..."

„Jenže co?" zeptal se Gifford, když zaváhala.

„Za nic na světě jsem tě nechtěla uhánět a být ti na obtíž." Vystrčila bradu. „Neměla jsem chuť hrát roli oběti."

Pousmál se na ni. „To ti tedy nikdy nehrozilo," podotkl. Pak oba ztichli, popíjeli kávu a sledovali Jacka.

Gifford uvažoval, že jeho mlčení po odeslání dopisů zřejmě působilo jako logické vyústění toho, jak náhle jejich vztah ukončil. Jenže on si tehdy uvědo-

mil, že se do ní zamiloval a že uvažuje o manželství, což v něm vyvolalo zoufalé nutkání dát se na útěk. Zachmuřil se. Jeho zkušenost s manželstvím, tedy s manželskými vztahy jeho otce, na něj měla zničující účinek.

„Jack vypadá jako já," podotkl.

„Zajímalo mě, jestli tu podobu rozeznáš, až ho uvidíš."

„Ano, i když pro mě bylo těžké si na to pomyšlení zvyknout. Včera večer mě překvapilo, že se vůbec nepodobá Stephenovi. A když mi pak řekla, kolik mu je, tak mi došlo, že jeho otcem musím být já." Gifford užasle zakroutil hlavou. „Byl to takový šok, že jsem tomu nemohl hned uvěřit."

„Zjištění, že jsem těhotná, znamenalo zase šok pro mě," pravila Cass suše.

„Dovedu si to představit." Zadíval se jí přímo do očí. „Víš, kdy se to stalo?"

„To ráno, když ses vracel do Států."

„Jak ses svlékla a přišla za mnou do sprchy." Hypnotizoval ji pohledem. „Požádalas mě, abych se s tebou pomiloval, a já jsem byl tak zatraceně dychtivý ti vyhovět, že jsem to udělal bez..."

„Zkrátka jsme se dopustili chyby," přerušila ho.

Vzpomínky jí působily dost potíží i bez toho, aby jí dělal takovouhle erotickou exkurzi do minulosti.

„Když jsi zjistila, že jsi těhotná, neuvažovalas o... interrupci?" zeptal se Gifford.

„Ne, ale když jsi neodpověděl na můj první dopis, napadlo mě, že třeba neodpovídáš proto, aby mě tvoje mlčení k tomuhle řešení nasměrovalo."

„Takhle *nasměrovat* bych se tě nikdy nepokoušel," zaprotestoval dotčeně. „Jenže tys přece říkala, že nejsi připravená se usadit a že ještě dlouho rodinu chtít nebudeš," citoval její výrok z předešlého roku s překvapivou přesností.

„Změnila jsem názor. To my ženy někdy děláme," odpověděla Cass zlehka.

Ačkoli v té době mluvila pravdu a byla spokojená s tím, jak si buduje kariéru, ani na okamžik nezalitovala, že Jacka má, i když jeho příchod jí obrátil celý život vzhůru nohama.

„Chci ti finančně pomáhat," oznámil jí Gifford.

Jeho nabídku předpokládala, takže měla odpověď připravenou.

„Díky, výživné pro Jacka přijmu, ale pro sebe nic nechci."

„Vzdala ses zaměstnání, aby ses o něj mohla starat," namítl s nádechem netrpělivosti. „A ten tvůj nápad s penzionem možná moc vynášet nebude."

„Nějak se protluču."

„Proč by ses měla protloukat, když já mám peněz dost? Pro mě to není..."

„Ne!"

V šedých očích se mu blýsklo. „Musíš být takhle zatraceně paličatá?"

„Chci být nezávislá, jak jen to jde. Je to pro mě důležité," trvala Cass na svém.

„Nemáš chuť stát se vydržovanou ženou?"

„Ne, díky."

Gifford rozpřáhl ruce na znamení, že se vzdává. „Jak je libo. Nemám ponětí, kolik stojí jídlo a oblečení pro dítě, ale dejme tomu, že zařídím, abys na účet v bance dostávala pět tisíc dolarů měsíčně. Datováno zpětně k Jackovu narození."

„To je zbytečně moc," namítla.

„Mohu si to dovolit, tohle je zase důležité pro mě," usadil ji lehce ironickým tónem.

Cass vzdychla.

„Spočítám svoje měsíční výdaje a pak si o tom můžeme promluvit znovu."

„Dobře." Dopil kávu. „Opravdu jsi nikdy se Stephenem neměla žádný důvěrný vztah?"

„Neměla."

„Když mi řekla o dítěti, napadlo mě, že jste spolu asi prožili nějaký románek na jednu noc."

„Myslel sis, že jsem potřebovala útěchu, když mě nechal?" zeptala se.

Gifford se zachmuřil. Její reakce na rozchod tehdy působila vyrovnaně, ale vždycky si kladl otázku, jestli se jen tak netvářila. Ale třeba prostě sám sobě nalhává, že to hrála, protože by se mu líbilo, kdyby to tak bylo?

„Něco na ten způsob," odpověděl.

„Ne. A románky na jednu noc nepěstuju," dodala Cass.

„Mně se to hned nezdálo – a mimochodem, já je taky nepěstuju. Stephen o tebe vážně nikdy neusiloval?" vyptával se dál.

Potřásla hlavou. „Jak jsi sám říkal, není můj typ a já..." pokrčila obočí, „já zase nejsem jeho typ."

„Přesto navrhl, aby ses nastěhovala do jeho bytu?"

„Ano, ale tím, že pomáhal mně, pomohl i sám sobě. Jeho otec se ho už celé roky pokoušel oženit s dcerou jistého významného soudce," vysvětlovala. „Henry je totiž snob a takový kontakt by se mu zamlouval. V jednom kuse tu ženu zval na rodinné večeře a pořád se snažil dát je dohromady, jenže Stephen prostě neměl zájem."

„Setkala ses s tou dívkou?" zeptal se Gifford.

„Viděla jsem ji jednou, když přišla do kanceláře Stephena vyzvednout cestou na nějakou party. Vypadala sympaticky, ale trochu nevýrazně. Jakmile jsem se k němu nastěhovala, mohl Stephen předstírat, že má někoho jiného. A jestli naznačoval, že se mi narodilo jeho dítě, měl zřejmě od ní i od svého otce definitivně pokoj."

„Takže si myslíš, že tyhle náznaky říkal i jiným lidem?"

Cass přikývla. „Muži a ženy spolu často žijí jenom jako spolubydlící, nic víc, a já jsem byla přesvědčená, že takhle to všichni berou. Koneckonců, platila jsem činži, měla jsem vlastní pokoj a žila jsem si svým životem. Jenže časem začali lidé v práci pronášet divné poznámky. Tehdy jsem jim nevěnovala pozornost, ale teď..." Vzdychla. „Je možné, že Stephen opravdu šířil zvěst, že Jack je jeho."

„Nikdo ti nikdy neřekl nic přímo?"

„Byly to jen samé neurčité náznaky."

„Copak ten chlap nemá žádnou opravdovou přítelkyni?"

„Za celou dobu, co ho znám, nikdy žádnou neměl."

Gifford po ní střelil pohledem. „Že by byl zaměřený jinak? Není gay?"

„Podle mě to je možné," připustila. „Ale pokud ano, tak to dobře tají."

„Bojí se otcovy reakce?"

„Ano. Maskování homosexuálních sklonů by bylo další vysvětlení, proč mě k sobě nastěhoval a tak dále."

Gifford se zakabonil. „Jestli odejde z firmy a dostane se z otcova vlivu, udělá jen dobře."

„Souhlasím. Stephen by měl dozrát a být sám sebou, aby..."

Zarazila se. Jack se rozkašlal. Bleskově se k němu otočila a zjistila, že je v obličeji celý rudý. Jeho kašel zněl velmi namáhavě a přiškrceně.

„Něco vdechl," prohlásila a vrhla se k němu na kolena. „Proboha, on se dusí!"

Strčila mu prst mezi rty ve snaze vytáhnout to, co měl v ústech. Dítě však zaprskalo, odtáhlo se a znovu se rozkašlalo. Učinila druhý pokus, ale tentokrát chlapec pevně stiskl rty.

„Prosím tě, Jacku, prosím," naléhala zoufale, ale chlapec se bránil.

Cass bezmocně zakvílela. V tu chvíli Gifford vstal, sklonil se a plácl děcko silně po zádech.

„Vykašli to," zavelel. Jack zakašlal a malé kolečko oslintaného papíru, který byl součástí etikety, mu vylétlo z úst a přistálo na koberci. „Hodný kluk," pochválil ho otec.

Cass si přitáhla dítě do náruče. „Ach, Giffe, děkuju ti, děkuju," brebentila s úlevou. „Myslela jsem, že se mi snad udusí a..."

„Zpanikařila jsi."

„Ano." Vstala s stále přitom Jacka pevně svírala v objetí. „Většinou si umím zachovat chladnou hlavu, ale když jde o něj, tak..."

„Mámy se vždycky strachují o svoje děti, to je lidská přirozenost." Polechtal malého pod bradou. „Na chvilku jsi tátu pořádně vyděsil, takže už žádné polykání etiket, jasné?"

Jack se zachechtal a Cass zahřálo u srdce pomyšlení, že tu stojí jako trojice, která k sobě patří, jako rodiče se svým dítětem.

Uchopila Gifforda za ruku. „Díky za bleskový zásah."

Zdvihl její prsty ke rtům a políbil je. „Jsem ti k službám," řekl.

Dotyk rtů na kůži a výraz jeho šedých očí jí zrychlily tep.

Cass odtáhla ruku a podívala se na hodinky. „Čas letí," poznamenala s nuceně bezstarostným úsměvem. „Díky za kávu a za vyrvání potomka ze spárů

smrti." Políbila Jacka na krk, takže se znovu zahihňal. „Ale teď musím jít obsluhovat zájezd."

„Máš telefonní číslo na nějakou taxikářskou firmu?" zeptal se Gifford, když ji vyprovázel halou ven. „Musím si nakoupit jídlo a taky bych se rád zásobil papírem na psaní."

„Abys mohl pracovat na té své příručce?"

„Přesně tak. Na psacím stroji sice píšu dvěma prsty, ale rukopis mám takřka nečitelný. Možná si vzpomeneš, že mně samotnému někdy dělá problémy ho po sobě přečíst."

Usmála se na něj. „Vzpomínám si. Telefonní číslo na taxikáře máme v restauraci. Ale nechtěl sis radši pronajmout auto na celý pobyt?"

„Měl jsem to v úmyslu, ale půjčovna nabízela jenom vozy s manuální převodovkou a ty já s tou pochroumanou nohou řídit nemůžu."

Cass se zamračila. Na tenhle důsledek jeho zranění nepomyslela a teď ji napadlo, že Gifford jistě pociťuje i další omezení.

„Odpoledne pojedu do Grand Anse pro zásoby potravin, takže tě můžu vzít s sebou," nabídla mu. „Vyrazím kolem druhé, hned jak odjede ten zájezd, abych se vrátila včas na schůzku s Kirkem Weberem ve čtvrt na šest."

Gifford přikývl. „Díky, přijdu."

„Děkuju, že ses nabídl platit na Jacka výživné." Zaváhala, aby dobře zvolila slova. „Budeš mu otcem, až bude vyrůstat? Chceš ho navštěvovat a být s ním v kontaktu?"

Náhle se zatvářil neproniknutelně a nepřístupně. „To není dobrý nápad," řekl.

Zmateně se zamračila. Vždyť jeho setkání s Jackem proběhlo tak dobře. „Ale máš ho přece rád?"

„Ano."

„Tím, že bys ho občas vzal s sebou na prázdniny, by ses k ničemu nezavazoval. Je sice trochu potíž, že ty bydlíš na jedné straně Atlantiku a Jack na druhé, ale..."

„Neklapalo by to," přerušil ji Gifford úsečně. „Nebylo by to pro něj dobré."

„Proč ne?"

„Protože..." Potřásl hlavou. „Prostě ne."

„Jde o to, že starost o dítě nezapadá do tvého programu? Ale vždyť by to bylo jenom čas od času a..."

„Přestaň s tím!" vyštěkl.

Cass zamrkala, aby z očí zaplašila slzy. Je pravda, že osud mu zatím bránil projevit o svého syna zájem. Ale když teď tuto možnost sám odmítl, pocítila obrovské zklamání.

Přitiskla dítě k sobě a chladně se na něj usmála. „Jak si přeješ," řekla.

PÁTÁ KAPITOLA

Gifford vmanévroval poslední nacpanou nákupní tašku na zadní sedadlo auta ke všem ostatním, pak svoji vysokou postavu poskládal na místo spolujezdce a zabouchl dveře.

„Právě včas," poznamenal, když na přední sklo dopadla mohutná dešťová kapka.

Cass přikývla. „Zdá se, že zažijeme liják."

Podle předpovědi počasí měl listopadový severozápadní monzun přinést občasné přeháňky a bouřky. Už před hodinou, ještě když parkovali na ospalé hlavní ulici městečka Grand Anse, se na obzoru začaly kupit mraky. Cestou z papírnictví k barvitým stánkům s ovocem a zeleninou i potom, když zamířili do dobře zásobené samoobsluhy, cítili, že se zvedá vítr a mraky se přiblížily. Teď jim visely přímo nad hlavou jako nízký, zlověstně šedivý příkrov.

„Je tahle věc vodotěsná?" zeptal se a pochybovačně se rozhlédl kolem sebe.

Seděli v stařičkém džípu Moke s korodujícím žlutým lakem, střechou z plachtoviny pokryté plísní a s velmi spartánským interiérem. Plátěné bočnice střechy byly ke karosérii připevněny kovovými nýty, některé z nýtů se však zlomily a látka se odchlipovala.

„Nemám tušení. V dešti jsem s tím ještě nikdy nejela," odpověděla a vyrazila od chodníku. „Ale s trochou štěstí se stihneme vrátit dřív, než se pořádně rozprší."

„Jezdí Jack rád autem?" zeptal se Gifford a ohlédl se po prázdné dětské sedačce.

Bylo toho tolik, co o svém synovi – o *jejich* synovi – nevěděl. Pouhé pomyšlení na něj v něm vyvolávalo celou směsici pocitů. Sevřel hůl opřenou mezi koleny pevněji. A je toho tolik, co mu není souzeno poznat.

„Strašně rád," odpověděla Cass. Při jejich odjezdu z domova Jack spal a Edith naléhala, aby ho nechali u ní. „Jízdu přes výmoly přímo miluje, takže při ježdění džípem po ostrově je blahem bez sebe."

Usmívala se a mluvila bezstarostným tónem. Giffordovo odmítnutí hrát aktivní roli v chlapcově životě sice považovala za katastrofu, ale mezitím už dokázala znovu nalézt svou ztracenou rovnováhu. Je přece silná a má pevnou vůli. Nevzdá se jen tak.

Koneckonců, situace s Giffordem vlastně odpovídá tomu, co ještě počátkem týdne předpokládala, takže se jen ocitla znovu na nule. Nic se nezměnilo. Po očku se na něho podívala. Ona s tím zřejmě moc nezmůže. Gifford jí dal jasně najevo, že o tomhle tématu se prostě odmítá bavit.

„Kruci," zamumlala Cass a zapnula stěrače, protože kapek na skle začalo přibývat.

Během pár minut už bušil déšť do střechy i na kapotu v neúprosném rytmu prudkého tropického lijáku.

Podmračeně sledovala úzkou cestu. V Grand Anse byla vozovka v dobrém stavu, ale sotva nechali městečko za zády a na křižovatce odbočili na silnici vedoucí podél pobřeží, asfalt byl vystřídán

kamenitým rudým povrchem a začaly se objevovat výmoly. Některé byly malé, jiné připomínaly spíš Velký kaňon.

„Zpomal," napomenul ji Gifford, když se ve snaze vyhnout se jednomu výmolu ocitla nebezpečně blízko druhému. „Copak jsi nějaká jezdkyně formule jedna?"

Nenápadně zpomalila, protože skutečně uháněla dost rychle, a podívala se pomačkaným plastovým bočním okénkem na oceán. Během celého jejího dosavadního pobytu na ostrově se moře tvářilo klidně a mělo tyrkysově modrou barvu, dnes však bylo rozbouřené a temně šedé. Vlny s bílými hřebeny prudce narážely na břeh. Vítr zesílil a ohýbal kokosové palmy.

Náhlý poryv větru zakymácel džípem, takže sevřela volant pevněji.

„Zařaď nižší rychlost," zavelel.

Cass zaváhala a pak vzpurně zařadila trojku.

„Čím to je, že jakmile dojde na řízení, mužští vždycky mají pocit, že tomu rozumějí líp než ženy?" zeptala se jedovatě.

Věnoval jí mužně sebevědomý úsměv. „Není to tím, že tomu opravdu rozumějí líp?"

Než se zmohla na protest, vítr se do nich znovu opřel takovou silou, že uvolnil další nýty. Plátěná střecha začala vlát ve větru a dovnitř vozu se vevalil déšť.

Gifford zaklel. Popadl uvolněný cíp plachty na své straně a přitáhl ji dolů, takže byl před deštěm chráněný. Cass následovala jeho příkladu a hrábla po plachtě.

„Mám tě!" vykřikla triumfálně a stáhla ji dolů.

Gifford se zamračil.

„Řídit jednou rukou není moc rozumné. Stačí

další poryv větru a můžeš sjet ze silnice až někam do moře."

Čelist jí ztuhla a krev ve spáncích se jí divoce rozbušila. „Díky za upozornění, ale já řídím naprosto bezpečně," ujistila ho hrdě. „Za těch deset let, co mám řidičák, jsem nedostala ani pokutu za parkování, natožpak abych se vybourala. Což se třeba o tobě říct... Proboha!"

Vozem znovu prudce zacloumal vítr. Cass strhla volant, aby auto vrátila do správného směru, ale v dalším okamžiku přední kola zapadla do výmolu plného vody, motor zhasl a vůz se s prudkým trhnutím zastavil.

V nastalém tichu Gifford významně povytáhl obočí. „Naprosto bezpečně?" opáčil.

Ignorovala ho. Nastartovala a sešlápla plyn až k podlaze. Kola se sice točila, ale džíp se ani nehnul z místa. O vteřinu později motor zhasl. Vypnula zapalování a zkusila to znovu, výsledek však byl stejný.

„Snad si nepředstavuješ, že odtud normálně vyjedeš?" zeptal se jí po třetím neúspěšném pokusu.

Cass na něj vrhla vražedný pohled. Ještě před pár dny si myslela, že ho nedokáže nenávidět, ale teď změnila názor. Nenáviděla ho za to, s jakým klidem všechno komentoval, a... za to, že odmítl Jacka.

„Co tedy navrhuješ?" zeptala se tónem ostrým jako břitva.

„Abychom auto z té díry vytlačili ven."

„Vždyť lije jako z konve."

„A čím bude lít déle, tím víc vody do té jámy nateče a bude těžší dostat ho ven," pravil Gifford prorocky. Na koleně schovaném v denimových kalhotách si přitom vyťukával jakýsi nepravidelný rytmus. „Ale možná máš nějaké lepší řešení?"

Zaťala zuby. „Ne."

„Takže když se postavíš na své straně a podržíš volant, já zatlačím zezadu." Zašátral mezi nákupy na zadním sedadle a vytáhl zářivě zbarvený golfový deštník, který patříval jeho strýci. „Je sice trochu polámaný, ale lepší než nic. Vyřaď rychlost a uvolni ruční brzdu."

„Stalo se," odsekla Cass. „Úplně padlá na hlavu zase nejsem."

„Máš na to nějaký papír?" zeptal se a vystoupil ven.

Cass otevřela dveře a roztáhla deštník, což ve větru a v prudkém dešti nebyla právě hračka. Nakonec se jí to podařilo a zjistila, že Gifford už stojí připravený s rukama opřenýma o auto.

„Neměl by to být velký problém," prohlásil poté, co vozem zkusmo párkrát zahoupal. Shrnul si mokré prameny vlasů z očí. „Až napočítám do tří, zabereme."

Přikývla a popadla volant. Rukojeť deštníku sevřela opatrně pod paží a volnou rukou se připravila tlačit. Její společník ji sice doháněl k zuřivosti, ale během záchranné operace se choval galantně, takže mu musí pomoci. Vždyť tu s ní stojí na dešti, a ačkoli se o tom ani jeden z nich nezmínil, vystavuje se nebezpečí, že si namůže poraněnou nohu.

„Raz, dva, tři," odpočítal a zatlačil.

Přední kola vyjela přes okraj jámy a džíp se dal do pohybu. Cass už v duchu děkovala všem svatým, když vtom se zadní kola krátce zhoupla do výmolu, a než vyjela znovu ven, vzniklý vodní gejzír přistál přímo na ní.

„Fuj!"

Voda byla blátivá a překvapivě studená. Zmáčela jí vlasy a z šatů jí udělala mokrou onuci. Stojí tu

pod deštníkem a přesto je promočená až na kost. To není fér!

„No ne," poznamenal Gifford.

Ohlédla se po něm, zamrkala zpod vlasů mokrých jako myš a zjistila, že on před vodou stačil uskočit. Chytrák jeden, pomyslela si zuřivě a pak si všimla, jak mu cuká v koutcích úst.

„Tohle není k smíchu!" protestovala.

„To skutečně není," souhlasil, ale viditelně měl co dělat, aby zachoval vážnou tvář.

Cass si odhrnula mokré vlasy z očí. Hnědé potůčky jí stékaly po tváři, po nahých ramenou i všude po těle. Sukně šatů se jí lepila k nohám a v sandálech jí čvachtalo.

„Neuvažovalas někdy, že by ses dala na zápasení v bahně?" zeptal se Gifford.

Otřela si z tváře čůrek vody.

„V poslední době ne."

„Možná by to bylo lepší než ten penzion."

Pohled, který na něho vrhla, by porazil i vola. „Možná bys mohl nechat těch vtípků!"

„Rozkaz, madam," odvětil s úsměvem, naklonil se do auta a zajistil ruční brzdu. Než se narovnal, pobavení mu z tváře zmizelo. „Příště by sis pod tyhle šaty měla vzít podprsenku," podotkl náhle stroze.

Cass se na sebe podívala. Její podprsenka bez ramínek pocházela z předtěhotenského období a byla jí trochu těsná, takže ji dnes nechala doma. Letní šaty z potištěné bavlny považovala za dostatečně decentní oděv i bez ní – tedy, pokud byly suché. Jakmile však látka nasákla vodou, stala se téměř průhlednou. Lnula jí k prsům jako druhá kůže a vzhledem k tomu, že voda byla studená, prozrazovala i obrys jejích bradavek.

S rozpálenými tvářemi po něm střelila očima. Déšť mu zmáčel košili, která se přilepila k jeho pěkně tvarovanému hrudníku a mokré džíny mu těsně obepínaly stehna. Mokré vlasy měl zcuchané. Z ničeho nic si naléhavě uvědomila, jaký statný a vzrušující muž to je, a že ona sama je provokující a pěkně stavěná žena. Giffordův napjatý výraz naznačoval, že i on si to uvědomuje.

„Nastup si dovnitř, já zatím opravím tu plachtu," pobídl ji. Znovu usedla za volant, zatímco jejíí spolujezdec obešel džíp a pečlivě upevnil uvolněné nýty.

„Jedeme," zavelel, když se vrátil do vozu.

Cass nastartovala a auto vyrazilo vpřed. „Jak ses vlastně vyboural?" zeptala se. Jela teď opatrněji a dávala si dobrý pozor na výmoly. „Vyhýbal ses nějakému zvířeti nebo...?"

„Snažil jsem se vyhnout Imogen Salesové, která na mně zase zkoušela ty svoje metody," pravil chladně.

„Co to znamená?"

„Dělala mi sexuální návrhy a položila mi ruku na stehno. Odstrčil jsem ji, jenže ona se nedala a zkoušela to znovu. Na vteřinu jsem se přestal soustředit a ztratil jsem kontrolu nad autem."

Podívala se na něj. „Připadalo ti, že to není na vhodném místě?"

„S ní to nikdy nebylo na vhodném místě. Říkal jsem ti, že naše známost byla krátká. Brzy jsem pochopil, že Imogen se mě pokouší jen využít..." sval na čelisti se mu napjal, „a navíc se mi ta ženská ani moc nelíbila."

„Tak proč jsi s ní vlastně chodil?" zeptala se Cass. Vzpomněla si, co tehdy psali v časopise. „Prý mezi vámi *něco bylo*."

„To jsem neřekl já, ale Imogen, ve chvíli, kdy jsem byl z doslechu. Lhala, protože ve skutečnosti jsme spolu nikdy nic neměli, i když na té fotce to vypadalo jinak. Zrovna nás navzájem představili, když vtom se tam objevil chlápek s foťákem, a než jsem se nadál," Gifford povytáhl obočí, „už mě objímala."

„Zaskočilo tě to?"

„Dokonale. Taky mě překvapilo, když navrhla, abychom spolu další den šli na večeři. Chápu, že v dnešní osvícené době má žena právo udávat tempo, ale Imogen byla přece jen až příliš přímočará."

„Lichotilo ti to?"

„To ani ne, spíš..." Vážně se zadíval na cestu před sebou. „Cítil jsem potřebu přijít na jiné myšlenky, tak jsem souhlasil. Párkrát jsme spolu na její popud někam zašli, ale ať jsme mluvili o čemkoli, pokaždé stočila hovor na to, s kým se v televizní branži znám, jestli mě zvou na televizní večírky, jestli bych ji tam vzal s sebou, případně chtěla, abych jí sjednal schůzku s některým ze studiových šéfů."

„Doufala, že jí pomůžeš v kariéře?"

„Byl to jediný důvod, proč se na mě nalepila," pravil Gifford chmurně.

„Kromě toho ses jí musel líbit, vždyť jsi..." Už už se chystala popsat ho coby chytrého, charismatického a svůdného muže, pak se však zarazila. Ani ji nenapadne ho vychvalovat. „Určitě jsi se jí líbil," opakovala pouze.

„Trochu možná ano," připustil, „ale kariéra u ní byla na prvním místě. Doufala, že když se se mnou nechá vidět, prospěje to její publicitě."

„Což se podařilo, protože fotka vás dvou se objevila v časopisech. Domluvils jí nějaké ty schůzky?" zeptala se Cass.

„Ne. Zastávám názor, že každý má využívat svých vlastních schopností, a navíc se odmítám nechat využívat. To jsem jí taky řekl a rozloučil jsem se. Ona tehdy sehrála dost přepjatou dramatickou scénu a pokoušela se mě svádět, ale na mě to nezabralo, takže jsem prostě odešel."

Cass vypnula stěrače, protože přestalo pršet, bouřka se přehnala a vítr se uklidnil. Mezi mraky začaly probleskovat proužky modrého nebe a nad mořem slabounce zazářilo slunce.

„Proč s tebou tedy Imogen byla při havárii v autě?" zeptala se.

„Protože jednou dopoledne, o řadu měsíců později, právě když jsem se chystal na obchodní schůzku, vešla do mé kanceláře."

„Co chtěla?"

„Nějaký člověk z televize, kterého jsem sotva znal, obsazoval roli v jednom seriálu, o kterou měla zájem, ale odmítl ji. Imogen byla přesvědčená, že dotyčný změní názor, když za ni ztratím slovo. Vysvětlil jsem jí, že je na omylu, že se za ni odmítám přimlouvat a že navíc musím rychle odejít. Na parkovišti mě dohonila a vnutila se mi do auta. Požádal jsem ji, aby vystoupila, ale ona odmítla."

Cass povytáhla obočí. „Jenom jsi ji požádal?"

„Ano. Kolem byli další lidé a nechtěl jsem vyvolat scénu. Kromě toho už jsem měl zpoždění, tak jsem radši vyrazil. Čekala mě hodinová jízda..."

„Imogen to věděla?" přerušila ho.

„Jistě. Zřejmě usoudila, že šedesát minut postupného nátlaku mě udolá. Ignoroval jsem ji a doufal jsem, že během mé schůzky zmizí. Mohla se totiž zpátky vrátit vlakem," dodal. „Jenže po návratu k autu jsem ji tam našel znovu."

„Zuřil jsi?"

„A jak! Mým jediným přáním bylo, co nejdřív se té ženské zbavit, takže cestou zpátky do Bostonu jsem jel pořádně rychle. Jakmile vyčerpala veškeré slovní metody, jak mě přesvědčit, abych s tím člověkem z televize promluvil, zkusila sexuální stimulaci." Gifford se zašklebil. „Nabídla mi službu, která se údajně poskytuje spíš rockovým hvězdám na zadních sedadlech limuzín. Řekl jsem, že nemám zájem, ale přesto se pokusila prosadit svou, takže jsme nakonec vyletěli ze silnice."

Cass zpomalila a zabočila na štěrkovou cestu vedoucí k *Maison d'Horizon*. Slunce teď znovu zářilo vysoko na jasně modré obloze. Listy okolních palem poseté dešťovými krůpějemi se jen třpytily. Vzduch byl prosycený vůní čerstvě zmoklé půdy, z níž stoupala pára.

„Imogen si musela strašně vyčítat, že vlastně zavinila to, co se ti stalo," poznamenala Cass.

Potřásl hlavou. „Přišla se mi sice do nemocnice omluvit, ale největší starost měla o svou kariéru. Zapřísahala mě, abych nikomu neříkal, proč jsem se vyboural. Říká se sice, že každá publicita je lepší než žádná, ale dokonce i ona chápala, že v tomhle případě by ji pravda nepostavila do příznivého světla," pronesl Gifford sarkasticky. „Jakmile jsem jí to slíbil, zmizela a od té doby jsem o ní neslyšel."

„Nezajímala se, jak se ti daří?"

„Kdepak."

„Ta čubka!"

Musel se jejímu ohnivému rozhořčení usmát. „To sedí. Díky za odvoz," řekl, protože Cass právě zastavila před jeho předním vchodem. „Vyložím si věci."

Vystoupila z auta. „Pomůžu ti."

„Nemyslíš, že by ses mohla něčím zakrýt?" zeptal se, když odnášela tašky do kuchyně.

Pohlédla na sebe. Mokré šaty se jí stále lepily k tělu a odhalovaly její ňadra i se vztyčenými bradavkami. Vypadám jako divoký vamp v nějakém italském filmu, pomyslela si Cass. Její společník se znovu začal chovat odměřeně.

„Vadí ti to?" zeptala se štiplavě.

Cítila sice potřebu zkřížit si ruce cudně na prsou, ale skutečnost, že ho zneklidňuje, jí připadal jako sladká pomsta. Gifford se pokoušel její vzhled nebrat na vědomí, ale napjatý výraz kolem úst i držení jeho ramen naznačovaly, že si ho je až příliš vědom.

„Trochu ano," vyštěkl.

„Netuším proč. Koneckonců užs mě přece viděl nahou. Úplně nahou."

„To už je dávno," odsekl. Položil svůj náklad a natáhl se pro ručník. „Tumáš."

Osušila si vlasy a pak ručník odložila. Gifford nejspíš předpokládal, že si ho přehodí přes sebe, ona mu však odmítla vyhovět. Nehodlala plnit jeho očekávání, když on nerespektuje její přání ohledně Jacka.

„Před schůzkou s Kirkem Weberem se snad převlíkneš, ne?" zeptal se a ve spáncích mu přitom bušilo.

„Ovšem," odpověděla Cass s rozmarným úsměvem, potom však zaváhala. „Nechtěl by ses toho setkání zúčastnit? Nemusel bys nic říkat, pokud bys nechtěl, jen bys přihlížel. On by si pak třeba rozmyslel zkoušet na nás další finty a já bych ti byla vděčná."

„Navrhuju dohodu. Ty si zakryješ ta svoje zatracená prsa," pronesl Gifford odhodlaně, „a já budu při jednání fungovat coby pozorovatel."

„Platí," souhlasila, přehodila si ručník přes ramena a stáhla si ho decentně dolů.

Spokojeně přikývl. „Převléknu se do suchého a hned jsem tam."

„Počkám a odvezu tě džípem."

„Chceš říct, že když půjdu pěšky, tak sebou praštím?" zeptal se.

Při tlačení auta se sice o noze nezmínil, ale teď na ni myslel. Měl pocit, že s ním zachází jako s invalidou, a naježil se.

Klidně mu jeho pohled oplatila. „Stát se to může," odpověděla. „Stezka je strmá a po dešti bude mokrá, takže by na ní mohl upadnout každý."

Následovala chvilka ticha. „Budu tady za pět minut," řekl nakonec.

Hned po příjezdu k *Zapomenutému ráji* viděli, že stříbrná toyota, kterou si pronajala Veronika, parkuje na dvoře. Společně vyložili další tašky s potravinami a vešli do restaurace. Rudovláska v tyrkysových šatech dělala cukrbliky na Jacka, který jí seděl na klíně, zatímco Edith na vedlejším stole skládala ubrousky.

„Co se ti stalo?" žasla Edith při pohledu na svou přítelkyni a nechala si vyprávět, kde se Cass tak zmáčela.

„Jack je v pořádku?" zeptala se Cass vzápětí.

„Ano, byl moc hodný," ujistila ji Edith.

„Vůbec jste mu nechyběla," prohlásila Veronika. „Užili jsme si spoustu legrace. Celé odpoledne hrajeme *takhle jezdí páni.*" Na ukázku si dítě několikrát nadhodila na koleně. „Viď že jo, zlatíčko moje?"

Chlapeček upřel na Cass unavený pohled.

„Veronika dorazila pár minut po tom, co jste odjeli," dodala na vysvětlenou Edith, která také působila trochu utrápeně.

„Chtěla jsem na chvíli vypadnout z *Clubu Sesel*," prohlásila zrzka. „Lidi si tam pořád jen stěžují, jak bouřka rozmáčela cestu a taky na špatné plavání."

„Co je s plaváním?" zeptal se Gifford.

„V prospektu o tom nenajdete ani zmínku, ale bazén je malý a moře před hotelem je mělké a plné chaluh, takže vlastně nemáte kam si jít zaplavat. Všichni na to pořád nadávají."

„Co kdybys šel ke mně?" navrhla Cass ve snaze zachránit Jacka z Veroničina sevření.

Sklonila se, aby dítě vzala do náruče, ale žena ho k sobě přivinula pevněji.

„Mně je s ním dobře. Přála bych si mít krásného chlapečka, jako jsi ty, víš, broučku?" zavrněla a přitiskla si k němu tvář.

Jack se zavrtěl a Gifford poposel blíž. „Jemu by bylo líp u mámy," pravil ledově.

Veronika našpulila ústa. „Mrzoute," postěžovala si a podala dítě matce.

Jack se vděčně přitulil ke Cass, když vtom u baru zazvonil telefon. Edith zvedla sluchátko.

„Jules přijede až večer," hlásila, sotva zavěsila. „Měl v plánu přijít už teď, aby zkontroloval zásoby, jak jsem vám říkala," otočila se k Veronice, „ale prý to nestihne."

Návštěvnice znovu našpulila rty. „Tak já tedy půjdu." Vstala, rozloučila se a pak se roztouženě usmála na Jacka. „Ještě se uvidíme."

„Veronika měla o víkendu odletět domů, ale rozhodla se, že si dovolenou prodlouží o dalších deset dní," prozradila Edith, jakmile žena zmizela. „Vsadím se, že většinu těch dní stráví tady." Vzdychla a zamířila do kuchyně. „Začnu připravovat večeře, než dorazí Kirk."

„Požádala jsem Gifforda, aby se té schůzky zú-

častnil, a on souhlasil," oznámila jí Cass. „Nevadí ti to?"

„Podle mě je to senzační nápad," prohlásila Edith a zářivě se na něj usmála. „Díky."

Gifford jí úsměv oplatil. „Doufám, že vám moje přítomnost pomůže."

„Dalších deset dní s Veronikou – chudák Jules," vzdychla Cass, když Edith odešla.

„A chudák Jack." Gifford se zamračil. „Když's jí ho chtěla vzít, vypadala, že se o něj začne přetahovat." Pohladil dítě jemně prstem po ruce. „To nebylo hezké, viď, mrňousku?"

Jack se na něj usmál a zabroukal.

„Možná to bude těžké," pokračoval Gifford, „ale zkus od něj během těch příštích deseti dnů držet Veroniku dál."

Cass se naježila. Zdráhavý otec jí najednou hodlá udílet rozkazy? Jak se vůbec opovažuje?

„Chceš mě poučovat, jak mám vychovávat Jacka?" zeptala se ledovým tónem.

„Jenom navrhuju, abys k němu Veroniku nepouštěla," pravil klidně. „Vím, že ji lituješ, ale já jí nevěřím. Je strašně náladová." Vrhl pohled ke kuchyňským dveřím. „Ví Edith, že jsem Jackův otec?"

„Neví to nikdo kromě mé rodiny. Vypadáš nějak zmoženě," dodala, když chlapeček otevřel pusu dokořán a dlouze zívl. „Budeš spinkat, když tě uložím do kočárku?"

„Já ho trochu povozím, než se převlékneš," prohlásil Gifford a napřáhl k ní ruce.

Po chvilce váhání mu Jacka podala.

„Tak jen do toho."

Kirk Weber měl dorazit až za hodinu. Cass se zbavila zablácených svršků, vysprchovala se a umyla si vlasy. Pak se zabalila do krémové osušky, odešla do ložnice a připravila si fén. Když si rozčesávala vlasy, myslela na to, jak ji Giffordova nabídka, že se postará o dítě, překvapila. Nejdřív měla chuť mu odpovědět, že když nemá zájem podílet se na jeho výchově, tohle si klidně může odpustit, ale Jack po něm natahoval ručičky. Ten nevinný malý zrádce...

Jakmile měla vlasy suché, sundala Cass z ramínka hedvábnou, citronově žlutou blůzku, k níž si chtěla obléct krátké bílé legíny. Ale kde ty legíny jsou? Začala prohrabávat prádelník.

„Hledáš podprsenku?" ozval se za ní hluboký hlas. Ohlédla se a spatřila Gifforda, jak se širokým ramenem opírá o rám dveří. Pohled mu sklouzl na soupravu bílé krajkové podprsenky a kalhotek, jež předtím položila na postel. „Aha, nějakou už jsi našla. Zaplať pánbůh."

Narovnala se. Ačkoli ráno také vešla do jeho vily a sledovala ho při holení, nelíbilo se jí, že ji pozoruje v její chatičce.

„Neumíš zazvonit?" zeptala se. „Stačí zvednout prst a přitlačit ho na zvonek. Takhle!"

Otočila se k němu, aby svoje slova podpořila názornou ukázkou, při prudkém pohybu se jí však osuška, jejíž cípy měla zastrčené v podpaží, sesmekla k pasu a o další zlomek vteřiny později jí měkká, krémová látka přistála u nohou.

Bleskově se shýbla, aby ručník zvedla, Gifford k ní však přistoupil, položil jí ruce na ramena a přiměl ji, aby se narovnala.

„Zvonil jsem, ale nikdo neodpovídal," řekl.

„Sušila jsem si vlasy."

„Takžes mě neslyšela." Zakabonil se. „To děláš schválně?"

„C-co dělám?" zakoktala Cass a uvědomila si, že

je s ním v ložnici nahá. Znepokojivě jí to připomnělo minulost.

„Snažíš se mě vzrušit." Ironicky se usmál na půl úst. „Blahopřeju, povedlo se ti to."

„Ta osuška mi spadla náhodou."

„Vážně?"

„Ano, vážně! A teď bych se ráda oblékla," prohlásila. Mínila svoje slova jako rozkaz, ale zněla spíš prosebně.

Jestliže on byl vzrušený, ona cítila totéž. Kdyby ji teď stáhl na postel a chtěl se s ní pomilovat, těžko by v sobě nalezla sílu mu odolat.

„Žádný spěch," napomenul ji a rukama stále pevně svíral její ramena. „Jak jsi říkala, nahou už jsem tě přece viděl. Jenže to bylo dávno a musím si osvěžit paměť." Chvíli si ji důkladně prohlížel. „Vypadáš nějak ženštěji," usoudil pak, „to se mi líbí."

„Mně by se zase líbilo vzít si něco na sebe," opakovala Cass nechtěně zastřeným hlasem.

Pustil ji a ucouvl. Svým dotykem, pohledem na její hedvábnou pleť i vzpomínkou na spojení jejich těl se jen mučil.

„Počkám v obýváku," řekl Gifford, vyšel z ložnice a dveře za sebou nechal přivřené.

Vydechla si úlevou. „Co tu vlastně děláš?" volala za ním, sotva si zapnula podprsenku a vklouzla do kalhotek.

„Přišel jsem ti říct, že Jack spí a Kirk Weber dorazil."

Podívala se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na pět. Oblékla si žlutou blůzku a našla legíny.

„Jak to, že Kirk už je tady?" zaprotestovala a vykoukla ze dveří.

Byla oblečená, zbývalo jen učesat si vlasy, do uší si připnout kulaté zlaté náušnice a na rty si dát trochu lesku.

„Říkal, že prý skončil dřív." Gifford se zamračil. „Co to znamená? Copak má na ostrově nějaká další obchodní jednání?"

„Nemá, pokud vím."

„Fešák už na tebe zkrátka čeká, topí se v kolínské a je navlečený v značkovém obleku."

„Je ten oblek z šedého gabardénu?" zeptala se Cass.

Pootevřenými dveřmi se na ni podíval, jak stojí před zrcadlem a maluje si rty. Líbilo se mu, když se věnovala typicky ženským úkonům.

„Ano," odpověděl. „Proč?"

„Protože když jsem onehdy byla v *Clubu Sesel*, viděla jsem tam muže v šedém gabardénovém obleku a napadlo mě, jestli to není Kirk. Zrovna vycházel z ředitelské kanceláře, ale najednou se otočil a vrátil se dovnitř."

„Aby se vyhnul setkání s tebou?"

„Možná."

Gifford si rukou zamyšleně mnul čelist. „Co když je v nějakém spojení s vedením hotelu? To by vysvětlovalo, proč je vždycky tak formálně oblečený. Ale proč by v tom případě chtěl koupit *Zapomenutý ráj*?"

Cass si připnula náušnice a vyšla za ním. Hlavou se jí honily různé myšlenky, když vtom si vzpomněla na Veroničino vyprávění o stížnostech hostů.

„Třeba proto, aby získal přístup k zátoce?" napadlo ji.

Gifford přikývl. „Voda je tam hluboká a říkalas, že to je jediné hluboké místo na téhle části pobřeží. Jestli hosté reptají na špatné koupání, hrozí riziko, že si po návratu domů postěžují svým cestovním kancelářím."

„Špatná pověst se rychle roznese, a hotel přijde o klienty."

„Zdálo se ti tehdy, že je v hotelu rušno?" zeptal se jí.

„Bylo tam úplně mrtvo a podle Julesa, který se přátelí se servírkami, jsou prý vždycky některé bungalovy volné."

Gifford se zaculil. „Takže jestli má ten podnik vůbec přežít, Kirk potřebuje zátoku, a to za každou cenu."

„Jenže nevíme jistě, jestli je opravdu ve spojení s hotelem," připomněla mu Cass.

Opřel se o hůl a otevřel dveře chatičky. „Pojďme to zjistit."

Kirk Weber v restauraci konverzoval s Edith. Tvářil se samolibě, jako by jejich přijetí ultimata o „poloviční ceně" už měl v kapse.

Cass ho pozdravila a šla se podívat, jestli Jack za rattanovým paravánem stále klidně spí. Vrátila se a zjistila, že Gifford se mezitím představil.

„Edith s Cass mě požádaly, abych byl vašemu rozhovoru přítomen," vysvětlil.

Usedli ke stolu a Jihoafričan si uvolnil límeček košile, jako by ho škrtil. O Giffordovi sice nic nevěděl, ale v jeho šedých očích rozpoznal ostražitost, která mu napovídala, že by jeho přítomnost neměl brát na lehkou váhu.

„Odkud pocházíte?" zeptal se Kirk s obezřetným úsměvem.

„Pronajal si *Maison d'Horizon*, tu vilu vedle nás," vysvětlila Edith dřív, než stihl Gifford odpovědět. „Půjčil nám skleničky, dovolil Cass, že u něj může cvičit, a..."

„To je milé," přerušil ji návštěvník. Na obdivné výlevy zjevně neměl trpělivost. Chtěl hlavně uzavřít obchod. „Jaká je vaše odpověď na mou včerejší nabídku?"

„Odpověď zní ne," odpověděla Cass. „Poloviční cena pro nás není přijatelná. Přejete si tedy od koupě odstoupit?"

„To ne," vyhrkl a hned se zamračil, jako by si uvědomil, že reagoval zbytečně rychle.

„Pak se tedy vracíme k plné ceně," oznámila mu.

Kirk se zatahal za ušní lalůček. Bylo zřejmé, že se chystá navrhnout méně drastické snížení ceny, ale váhá, o kolik.

Na tváři mu opět zazářil bělostný úsměv. „Promiňte, ale to nemohu..."

„Já zaplatím plnou cenu a k ní deset procent navíc," skočil mu do řeči Gifford.

Kirk se po něm bleskurychle ohlédl a oči mu přitom lezly z důlků. „Prosím?"

„Jsem ochoten dát za *Zapomenutý ráj* plnou cenu, plus deset procent," řekl Gifford. „Máte zájem?"

„Eh..." Jeho prohlášení Cass zaskočilo stejně jako Jihoafričana, ale když se Giffordovi podívala do očí, zahlédla v nich spikleneckou jiskřičku. „Máme velký zájem," pravila a otočila se k Edith. „Že ano?"

Starší žena jen přikývla.

„Děláte závaznou nabídku?" zeptal se Kirk.

„Samozřejmě," odpověděl Gifford. „Platím okamžitě."

Rozhostilo se ticho rušené jen šuměním mořských vln.

„Dám kupní cenu, plus patnáct procent," nechal se slyšet Kirk.

„Dvacet procent," kontroval Gifford.

„Dvacet pět."

Gifford přikývl. „Podnik je váš."

Návštěvník zamžikal, zmaten rychlostí transakce. Přišel v očekávání výhodné koupě a najednou měl platit víc, než na kolik zněla jeho původní nabídka.

„Eh, tak dobře," vypravil ze sebe.

Gifford pohlédl na Cass. „Vyhovuje vám to?"

„Za podmínky, že Edith dostane celou sumu do týdne," odpověděla.

„Peníze dostane, ale obávám se, že to může trvat o něco déle než týden." Kirk náhle hovořil nesmírně uctivě. „Víte, musím zvýšení kupní ceny oznámit... kolegovi. Je to pouhá formalita, souhlas je předem zaručený, ale těch pětadvacet procent navíc je potřeba sem nechat převést. Co říkáte složení celé platby od pátku za dva týdny?"

„To zní přijatelně," usoudila Cass a znovu se otočila k Edith, která tam seděla s očima navrch hlavy. „Co myslíš?"

Žena znovu jen něměž přikývla.

„Ale já budu mít peníze připravené," sdělil Gifford Jihoafričanovi. „Takže pokud vaše platba nedorazí, úderem půlnoci..."

„Peníze tam budou. Mám o tenhle podnik skutečný zájem," prohlásil Kirk důrazně a usmál se na Edith. „Hned zítra ráno dám právníkům za úkol sepsat smlouvu potvrzující koupi za dohodnutou sumu. Byl bych vám vděčný, kdybyste ji mohla podepsat." Úkosem pohlédl na Gifforda. „Raději hned, aby nenastaly žádné problémy."

Edith znovu kývla.

„To je chytré," pochválil ho Gifford, opřel se o opěradlo židle a založil si ruce za hlavou. „Mám otázku," dodal, když muž vstával. „Zmiňoval jste se, že musíte kupní cenu někomu ohlásit. Myslel jste tím představenstvo *Clubu Sesel*?"

Kirk se zarazil.

„Jak to myslíte?"

„Při koupi *Zapomenutého ráje* zastupujete společnost, které patří hotel," řekl Gifford a pohlédl na Cass. „Jste její zaměstnanec."

„Jsem ředitel," opravil ho Kirk.

„*Club Sesel* chce tenhle pozemek kvůli přístupu k hluboké zátoce?" zeptala se Cass.

Zamračeně se ošil.

„Správně."

„Tuhle restauraci pak zavřete?" chtěla vědět Edith, jíž se mezitím konečně vrátil hlas.

„Ne. Máme v úmyslu ponechat ji jako méně formální alternativu hotelové jídelny a podávat tu lehké občerstvení a nápoje hostům, kteří se sem přijdou koupat."

„Máte v plánu opravit silnici?" zeptal se Gifford.

Kirk přikývl.

„Vyjednáváme o tom s úřady. Promiňte, ale čekají mě neodkladné telefonáty. Sbohem."

Sotva muž zmizel, Edith se rozesmála a nepřestala, ani když motor Kirkova džípu už dávno nebylo slyšet.

„Neměla jsem ani ponětí, co se děje," vypravila ze sebe. „Viděli jste, jak se tvářil, když Gifford *řekl plus deset procent*? Vypadal, že ho klepne pepka." Potom konečně zvážněla. „Pěkně jste ho zmáčkli a získali jste pro mě spoustu peněz navíc. Děkuju vám," řekla a stiskla oběma ruce. „Mockrát vám děkuju."

„Obchod není definitivně zaručený, dokud obě strany nepodepíší smlouvu," varoval ji Gifford.

„Já vím, ale tohle dopadne dobře. Cítím to," prohlásila Edith a spokojeně se vrátila do kuchyně připravovat večeře.

„Štěstí, že Kirk to hned nevzdal a neřekl, že *Zapomenutý ráj* je tvůj," poznamenala Cass. „Byl bys v pěkné bryndě."

„Umím si představit horší místa ke koupi, a jestli z toho ještě vycouvá..."

„Nevycouvá."

„...tak vysázím peníze na dřevo."

Překvapeně se na něj podívala. „Opravdu?"

„Namouduši," zapřisáhl se.

„Co bys s tímhle podnikem dělal?"

Gifford se natáhl po holi a zvedl se. „Restauraci bych zavřel, dům i chatičky bych dal zrekonstruovat a využíval bych je k dovoleným pro sebe, pro přátele a pro zaměstnance firmy Tait–Hill."

Vstala. „Díky za pomoc, Giffe, byl jsi skvělý!" prohlásila, naklonila se k němu a políbila ho.

Dotek jeho úst byl teplý, měkký a povědomý. Cass se o něj pohodlně opřela, náhle si však uvědomila neuváženost svého počínání a chtěla se odtáhnout.

On jí v tom ale zabránil, objal ji kolem pasu a přivinul si ji blíž k sobě. „Ty jsi taky skvělá," zašeptal a znovu se k ní sklonil.

Rty jí rozevřel ústa a Cass cítila, jak v ní dotek jeho jazyka vyvolává záchvěvy vzrušení. Tolik ho chtěla. Ne, ona přece nechce zrovna Gifforda, napomenula sama sebe, touží prostě po napětí i uvolnění z milování. Objala ho kolem krku a oddala se jeho polibku.

Vsunul jí ruku pod blůzu, vyhrnul podprsenku a stiskl jí ňadro. Cítil v dlani dokonale hladkou pokožku i tlak její bradavky a uvědomil si, jak má tělo napjaté hladovou touhou.

Z ničeho nic Gifford zvedl hlavu.

„A jé," prohodil.

Celá omámená prudkými emocemi a vášní k němu vzhlédla. „Co je?"

„Náš syn pláče," oznámil jí. Jako na podporu jeho tvrzení se za paravánem ozval dětský křik.

Cass se nadechla a vzpamatovala se. „Znovu si to dobře načasoval," řekla, rychle si stáhla podprsenku a upravila si blůzu.

Gifford se zakabonil. „Tenhle jeho zvyk mi začíná jít silně na nervy," zavrčel, zvedl hůl a odkulhal pryč.

ŠESTÁ KAPITOLA

Cass přeložila malé světle modré dupačky, přidala je na hromádku vyžehleného prádla, natáhla se pro další, vyžehlila je a opět složila. Jackovy věci měla hotovy rychle, ale prádelní koš přetékal hlavně jejím oblečením a také ubrusy i ubrousky z restaurace. Byla neděle, kdy většinou přichází méně zákazníků, takže se Cass v hospodářské místnosti za kuchyní *Zapomenutého ráje* snažila dohnat resty v žehlení. Edith mezitím dokončila přípravy na oběd a dělala si pořádek v kuchyni.

Při práci Cass myslela na Gifforda a na to, jak ho před třemi dny políbila. Ten polibek měl sice znamenat výraz její vděčnosti, ale zároveň ji k němu ponoukala instinktivní potřeba se ho dotýkat a být mu nablízku. Proč? Protože je nadále v zajetí jeho kouzla.

Před osmnácti měsíci se do toho muže zamilovala a milovala ho dál i přesto, že ji mezitím opustil, a teď navíc odmítl splnit svoji povinnost stát se Jackovi skutečným otcem. Po celou tu dobu ten cit dřímal v jejím nitru. Kdyby jí to někdo jen naznačil, nevěřícně by se mu vysmála, ale je to tak.

Jezdila žehličkou po sukni šatů s vlčími máky, až z látky stoupala pára. Zřejmě se zbláznila. Je masochistka. Měla by uvažovat hlavou, ne srdcem. Musí

ho přestat milovat, nařídila si. Nemůže to být až tak těžké.

Ohlédla se po Jackovi, který ležel v kočárku na zádech s ručkama za hlavou a klidně spal. Stačí si připomenout, že Gifford zradil jejího syna. Musí si připomínat, jaký to je bezohledný sobec...

Ale vždyť má i svoje lepší stránky, naléhal hlásek uvnitř její hlavy. Například pomohl Edith zkrotit Kirka Webera. Hned následující den po dojednání ceny Jihoafričan přinesl kupní smlouvu, kterou už sám za *Club Sesel* podepsal, a požádal Edith, aby připojila také svůj podpis.

Gifford byl právě v tu chvíli náhodou v *Zapomenutém ráji*, takže ho Cass požádala, aby dokument zkontroloval, než ho Edith podepíše.

„Smlouva je naprosto v pořádku," ujistil ji.

Teď tedy Edith čekala, až dostane peníze, a vzrušeně plánovala, jaký odstín koberců a závěsů si do svého příštího domova koupí. Nové zařízení si bude moci dovolit jenom díky tomu, že prodejem získá podstatně víc peněz, než původně předpokládala, a to díky Giffordovi, s nímž teď jednala jako s bohem, který omylem sestoupil na zem.

Jakmile poskládala poslední ubrus, vypnula Cass žehličku a složila žehlicí prkno. Odvezla kočárek na čerstvý vzduch a zaparkovala ho na verandě vedle kuchyňských dveří. Jack měl oči ještě zavřené, ale občas se líně zavrtěl, takže bylo zřejmé, že už se brzy probudí.

„Odnesu si prádlo do chatičky," oznámila Cass Edith, „ale za pár minut se vrátím a připravím Jackovi oběd."

Žena přikývla.

„Dobře."

Cass uložila Jackovo oblečení do prádelníku

v dětském pokoji, šaty pověsila do šatny, svoje trička a šortky poskládala do různých zásuvek a vrátila se do kuchyně.

Edith na její žádost schovávala malé porce čerstvě uvařené zeleniny a ovoce, takže stačilo jen vyndat z ledničky uzavřené dózy. Dnes Jackův jídelníček zahrnoval dýni a brambor s masovou šťávou, mixované mango jako moučník a na závěr láhev mléka.

Jakmile měla jídlo připravené a ohřáté, vyšla na verandu pro kočárek, ten však nebyl nikde v dohledu a restaurace rovněž zela prázdnotou. Cass věděla, že když je Jack neposedný, Edith ho někdy vozí na projížďku po okolí.

„Edith?" zavolala s pohledem upřeným ven mezi palmy.

„Už jdu," ozval se z nitra domu ženin hlas a krátce nato se Edith objevila. „Byla jsem nahoře," vysvětlila.

„Jack je tam taky?"

„Ne, ten je v *Maison d'Horizon*."

„S Giffordem?" zaprotestovala Cass, ale vlastně ji to ani příliš nepřekvapilo.

Během posledních pár dní nově nalezený otec brával chlapečka na projížďky s kočárkem, hrál si s ním nebo se na něho jen tiše díval, když spal. Dlouhodobý otcovský závazek sice odmítl, ale v tuto chvíli ho skutečnost, že má syna, zřejmě fascinovala.

Cass se zamračila. Jeho zaujetí Jackem ji sice těšilo, vždyť jí samotné synek také připadal naprosto fantastický, ale Giffordovy návštěvy ji poněkud vyváděly z rovnováhy. Kdykoli ho spatřila, pocítila napětí. Přistihovala se totiž při představách, jak by se všichni tři měli úžasně, kdyby...

„Přišel, když jsi byla ve své chatičce, viděl, že Jack se vzbudil, a nabídl se, že ho chvilku pohlídá," vysvětlila Edith. „Chtěl na tebe počkat, aby se zeptal, jestli ti to nevadí, ale já jsem mu řekla, že to je v pořádku. Nevadí ti to, že ne?"

Cass zaváhala. „Ne."

„Gifford říkal, abys zavolala, až budeš chtít, aby Jacka přivezl zpátky."

„Já si tam pro něj dojdu," řekla Cass.

„Nemusíš pospíchat. Žádné rezervace na oběd nemáme, a kdyby se někdo objevil, my to s Julesem zvládneme. Můžeš si aspoň zacvičit, když už tam budeš," navrhla Edith.

V poslední době se dělo tolik věcí, že na cvičení nějak pozapomněla. Cass si zamyšleně hryzla ret. Popravdě řečeno šlo spíš o to, že se zdráhala být s Giffordem ve vile sama, protože se bála, aby zase nezačala dávat najevo svoje žádostivé potřeby.

A naopak. Gifford si teď od ní sice udržuje odstup, ale jeho dlouhé pohledy a napětí v jeho těle naznačují, že po ní stále touží.

„Musím nakrmit Jacka," namítla.

„Můžeš ho nakrmit v *Maison d'Horizon* a potom si tam zacvičit. Převlékat se ani nemusíš."

Pohlédla na svoje bílé tričko bez rukávů a khaki šortky. „To asi ne."

„Tak zatím ahoj," řekla jí žena s úsměvem.

Cass přikývla. Vyhýbat se vile a jejímu nájemníkovi je dětinské. Chce přece cvičit a taky bude. Vynoří-li se jakékoli hříšné touhy, tak je prostě zažene. Pevné vůle má dost. Riziko, že by se na ni Gifford vrhl, se zdá být mizivé, takže ho klidně podstoupí.

„Ahoj," odpověděla.

„Odpoledne třeba můžeš Gifforda vzít na vyjížď-

ku kolem ostrova," navrhla Edith, když už odcházela. „Aspoň si trochu odpočineš a..."

„Možná," přerušila ji Cass a zamířila ke kuchyni. Mezi lítačkami se ušklíbla. Edith si zřejmě vzala do hlavy, že ji dá s Giffordem dohromady. Má jí prozradit, že je Jackovým otcem, nebo už to uhodla sama?

Vzdychla. Měla by Edith svěřit pravdu, ale to by znamenalo vyprávět jí, jak odmítl svoje dlouhodobé rodičovské závazky, a k tomu jí jaksi chyběla chuť.

Otevřela zip brašny na dětské potřeby, kterou nosila skoro všude s sebou, a sbalila do ní jídlo i láhev s mlékem. Coby dohazovačka sice Edith nemá šanci, ale nakrmit Jacka ve vile není špatný nápad. Gifford se alespoň trochu zapojí do činností kolem dítěte. Třeba ho to v budoucnu přiměje změnit názor a udržovat s Jackem vztah.

Nebo taky ne, pomyslela si Cass, když o chvilku později stoupala po stezce k *Maison d'Horizon*. Zapomeň na zbožná přání a buď realistka, říkala si. Fakt je, že na Seychelách Gifford nemá moc co dělat. Začal sice pracovat na poznámkách k zamýšleným příručkám, ale to je v podstatě jenom způsob, jak zabít dlouhou chvíli. A Jack mu slouží jako další výplň času.

Jakmile se Gifford vrátí do Bostonu, znovu ho pohltí práce, bude uzavírat obchody, cestovat po světě, pracovat do noci a dávat veškerou energii firmě Tait–Hill. Jeho syn ho přestane zajímat.

„To jsem já," zavolala a strčila hlavu do pootevřených dveří u bungalovu.

„Tady jsme," odpověděl Gifford. Po zvuku jeho hlasu došla do obývacího pokoje.

Gifford seděl na zemi. Na sobě měl šedé tričko

s černými šortkami a byl bos. Jack se právě pokoušel přelézt přes jeho natažené nohy. Srdce se jí na okamžik zastavilo. Giffordův vyčerpaný výraz byl tentam. Během pobytu na ostrově už se stačil opálit a trochu přibral. Vypadal mužně a ve skvělé formě.

„Jsi únosce," pozdravila ho.

Vzhlédl k ní a usmál se. „Jack vypadal, že potřebuje společnost, a já jsem na tom byl stejně. Koukej," zavelel a luskl prsty.

Jack, napůl opřený o Giffordovu poraněnou nohu, se ohlédl po zvuku. Pak zvedl svou malou ručku a také luskl prsty.

Cass se rozesmála. „Tohle jsem ho nikdy neviděla dělat."

„Právě jsem ho to naučil. Kolik dětí v jeho věku tohle umí?" zeptal se Gifford jako správný pyšný otec.

Netušil, že děti dokážou člověku poskytnout takové potěšení a povzbuzení. I když Jack je samozřejmě výjimečný.

„Ani jedno," odpověděla a usmála se na něj s pocitem sdílené radosti. „Myslíš, že je génius?"

S úsměvem děcko poplácal po zadečku. „Určitě."

„Einstein musí obědvat, přinesla jsem mu jídlo." Cass naklonila hlavu ke straně. „Nakrmíš ho?"

„Já?"

„Při jídle sice nadělá trochu nepořádek, ale nekouše. A kdyby, má jenom dva zuby."

Zkrabatil obočí. „Ještě nikdy jsem malé dítě nekrmil."

„Teď máš možnost."

Gifford chvilku přemýšlel a pak přikývl. „V komoře jsem tuhle zahlédl dětskou židličku, můžeme ho do ní posadit."

„Bezva!"

„Tenhle dům je zřejmě vybavený skoro na všechno," pokračoval. Zvedl Jacka a podal jí ho. „Dojdu pro ni."

Vysoká dětská židlička z borového dřeva pocházela z drahého značkového obchodu a dosud ji nikdo nepoužil, protože byla zabalená v původní fólii. Cass rozprostřela fólii na kuchyňskou podlahu a na ni postavila židličku.

„Takhle bude koberec chráněný," vysvětlila a připevnila chlapci bezpečnostní kšíry. Kolem krku Jackovi uvázala bryndáček, z krabiček s jídlem sundala víčka a z tašky vytáhla plastovou lžičku. Podala ji Giffordovi. „Je tvůj."

Gifford se usadil vedle dětské židličky a nabral lžičku rozmačkané dýně s bramborem. Jack otevřel ústa a polkl. A pak znovu.

Po pár dalších soustech se Gifford usmál. „Začíná mi to jít od ruky. Viď, mrňousku?"

Chlapeček se usmál.

„Neuvažoval jsi o tom, že bys s ním v budoucnu přece jen udržoval kontakt?" zeptala se Cass váhavě, když viděla jeho radost z dítěte.

„Ne."

Jeho odpověď zněla pevně a definitivně.

Chvíli to v ní tiše vřelo, pak se ozvala znovu.

„Šel jsi dneska do *Zapomenutého ráje* v šortkách?"

Gifford přikývl.

„Proč?"

„Protože to je vůbec poprvé. I když byly teploty hodně přes třicet stupňů a příšerná vlhkost vzduchu, pořád jsi nosil džíny."

„No a?" opáčil ledově.

„Nosils je, abys schoval tu nohu."

„Styl oblékání je moje věc," odsekl.

„Když půjdeš ven v šortkách, lidi se možná budou dívat, ale co má být? Jestli to pro ně znamená problém, jsou postižení oni, ne ty. A vůbec, pochroumaná noha upoutá pozornost tak na deset vteřin. Takže o nic nejde. Jack si jí teď všímal?"

Střelil po ní netrpělivým pohledem.

„Ovšem že ne."

„Ty by sis jí taky neměl všímat," řekla mu. „Taky by sis neměl dělat hlavu z toho, že chodíš o holi a kulháš."

„Jako mrzák?" vyštěkl.

„Do jisté míry přece zmrzačený jsi."

V čelisti mu zacukal sval. „Díky, žes mi to připomněla."

„Ale nejsi na vozíčku ani nechodíš o berlích."

Gifford strčil dítěti do úst další lžičku dýně a otočil se k ní. Oči měl studené jako ocel a tvářil se nepřátelsky.

„Je tohle opravdu nutné?"

Cass se mu klidně podívala do očí. Nenechá se zastrašit. Nedá se na ústup. Je jasné, že se svým handicapem se Gifford dosud nedokázal vyrovnat a že potřebuje pomoc.

„Připadá mi, že tím předčasným návratem do práce jsi sám sobě nalhával, že už ses uzdravil, i když to nebyla pravda. K rekonvalescenci sis vybral tichý tropický ostrov daleko od domova, aby ses tu mohl schovávat. Odmítáš si přiznat svoji... novou situaci. Sám před sebou ji zapíráš."

Jeho prsty křečovitě sevřely plastovou lžičku.

„To jsou jen fráze," řekl.

„Musíš se smířit s tím, že některé věci už nikdy nebudeš dělat stejně dobře jako před tou nehodou, třeba lyžování, běhání nebo tenis. Jednou jsi mluvil

o návratu k normálu, ale normální situace je teď tohle," ukázala na jeho nohu.

„Tyhle řeči si klidně můžeš odpustit!"

Cass polkla. To, co říkala, se jí samotné nelíbilo. Ale cítila, že je potřeba to vyslovit.

„Časem ti noha zesílí a zase budeš moct sportovat," pokračovala.

„Jakpak jsi k tomuhle závěru dospěla?" zeptal se Gifford sarkasticky.

„Vím, že máš dost vůle a vytrvalosti, aby ses z toho dostal. Chce to jen motivaci."

Ušklíbl se. „Mám být statečný a hodný kluk?"

„Přesně tak."

Vrhl na ni zdrcující pohled.

„Díky za přednášku. Jistě ráda uslyšíš, že vím, že řada lidí je na tom mnohem hůř než já a že bych měl děkovat pánubohu."

„Taky by ses měl smířit s fakty. Ano, jedna stránka tvého života byla omezena a přirozeně cítíš velkou bolest a vztek, ale je načase to nechat plavat. Život jde dál," dodala Cass naléhavě.

„Hlavně je načase, abys přestala s těmihle řečmi."

Mluvil tiše, ale z napjatého výrazu jeho úst bylo zřejmé, že kdyby právě nekrmil dítě, zuřivě by se na ni osopil, nebo by prostě odešel.

„Výborně!" pochválil Jacka, když dojedl poslední sousto prvního chodu. Odložil prázdnou krabičku stranou a nabral lžičku rozmixovaného ovoce. „A teď moučník."

Zamračila se. Zaměřil svou pozornost na chlapce, aby se vyhnul tématu rozhovoru.

Jack vzal do úst první sousto, zatvářil se, jako by pozřel vosu a okamžitě jídlo vyplivl.

„Tohle mu většinou chutná," poznamenala překvapeně, když kousky manga přistály na podnosu.

„Zkus to znovu," pobídl ho Gifford, lžičkou otřel ovocnou kaši z růžové pusinky a znovu mu ji nabídl. Tentokrát Jack jedl.

„Existuje přece spousta věcí, které dělat můžeš," pokračovala Cass, sotva se rytmus polykání znovu ustálil. „Život je moc krátký na to, abys..."

„Tak dost!" vyštěkl a oči mu planuly vzteky. „Dej mi s tím pokoj. Když budu potřebovat poradit, zajdu si za odborníkem, nepotřebuju žádnou samozvanou tetu Sally, jasné?"

Přikývla. Při ostrém tónu jeho hlasu se dítě začalo ošívat a zatvářilo se ostražitě. Nechtěla ho zneklidnit ještě víc. Kromě toho se její domluvy beztak zjevně míjejí účinkem.

„Jestli jsi ochotný dát pak Jackovi láhev, mohla bych si mezitím zacvičit," řekla.

„Posluž si," odpověděl Gifford.

Před odchodem Cass zaváhala. „Edith napadlo, že bych tě odpoledne mohla vzít na projížďku," přiznala, protože věděla, že Edith se mu o tom určitě zmíní, „ale..."

„Rád bych si ostrov prohlédl. Kdy se chystáš vyrazit?"

„Eh..." Ještě před okamžikem si byla naprosto jistá, že Gifford nabídku podrážděně odmítne. „V půl třetí."

„Třeba bychom se na závěr mohli vykoupat na nějaké tiché pláži?"

Kývla na souhlas. „Zeptám se Edith, jestli mi nějakou doporučí."

Gifford si od ní vzal Jacka a zdvihl ho vysoko do vzduchu. „Ty jsi ale fešák," prohlásil.

Jack na sobě měl červenozelenou kombinézu s krátkými rukávy, opatřenou speciálním povlakem

chránícím proti ultrafialovému záření, a červenou čepici s kšiltem a s rouškou, která mu zakrývala šíji.

„Vypadá jako dezertér z cizinecké legie," nechala se slyšet Cass a narovnala mu roušku.

Chlapec se na ně usmál a kopal buclatýma nožkama.

V džípu usadili Jacka do autosedačky vzadu, Gifford se uvelebil na místě spolujezdce a Cass zamířila nejprve do jižní části ostrova. Silnice stoupala strmě do kopce, pak zase klesala v ostrých zatáčkách dolů a vyžadovala časté přeřazování rychlosti. Dorazili do malého a tichého městečka Baie St. Anne, které bylo metropolí ostrova Praslin s přírodním přístavem.

Prošli se po molu, obdivovali kotvící jachty, prohlédli si úlovek místního rybáře a dívali se přes modrozelenou mořskou hladinu k vzdálenějším ostrovům.

Potom se vrátili k autu a pokračovali po rovné silnici směřující do vnitrozemí, lemované vesničkami z dřevěných domků se střechami z vlnitého plechu. Jejich obyvatelé jim často mávali na pozdrav. Pak se silnice stočila zpět k pobřeží.

Dopřáli si chlazené nápoje v kavárničce se střechou z palmového listí a podle Edithiných instrukcí odbočili na cestu plnou výmolů, po níž se k Jackovu značnému potěšení dokodrcali lesem na opuštěnou pláž.

Zatímco Cass natírala Jackovi paže a nohy opalovacím mlékem, Gifford si svlékl tričko a džíny, pod nimiž měl plavky, a šel si zaplavat. Než se Cass svlékla do černých plavek a s Jackem v náručí se začala brodit po pás ve vodě, Gifford už stačil přeplavat zátoku tam a zpátky.

„Viděl jsem při plavání spoustu ryb," hlásil po

návratu k nim. Vzal si Jacka a zpola ho ponořil do čiré, teplé vody. Pak postrčil dítě k ní. „Plavaly přesně takhle."

Chlapeček se rozesmál. Cass ho otočila a poslala ho zpátky Giffordovi. Opakovali to ještě mnohokrát a Jack výskal radostí čím dál víc.

„Co kdyby sis šla zaplavat, já na něj zatím dohlédnu," navrhl Gifford, když hru přerušili, aby si prohlédli zářivě modrou rybku, která připlula až k nim.

„Díky, ráda," řekla Cass a vzdálila se do hlubší vody.

Gifford je sice příjemným společníkem, ale chová se teď k ní o něco formálněji a odtažitěji, uvažovala, zatímco pomalými tempy plavala prsa.

Trochu si zaplavala, pak se chvilku nechala vodou nadnášet na zádech a vrátila se k němu. Znovu si hráli s Jackem, který se smál a pištěl a voda se mu očividně líbila. Na pláž se vrátili, až když modř oblohy začala ustupovat tlumenějším odstínům západu slunce.

Cass posadila dítě na osušku, otevřela brašnu a vytáhla ručník. „Musíme tě otřít," oznámila Jackovi a vtom se zarazila.

Jack se totiž opřel o ruce, uvolnil si nožičku, kterou si předtím přisedl, a lezl po pevném písku směrem k moři. Pohyboval se sice trochu neohrabaně, ale bylo to lezení.

„Podívej se na něj!" zvolala.

Gifford vzhlédl a zasmál se. „Říkal jsem ti, že to je génius."

„Měls pravdu," odpověděla a šťastně se dívala za malou, neúnavně se pohybující postavičkou.

Gifford za ním vyběhl, a nežli chlapeček dorazil k vodě, popadl jeho protestující tělíčko do náruče.

„Jsi moc šikovný kluk. Říká to tvoje maminka a já to říkám taky."

Gifford se na ni usmál a Cass znovu ve svém nitru pocítila onen hřejivý dojem, že všichni tři tvoří rodinu. Pohled v jeho očích naznačoval, že on to cítí také... Vtom se však zamračil a odvrátil se.

Cass zavřela účetní knihu a vrátila ji do regálu. Záznamy byly v pořádku.

„Co mám dělat teď?" zeptala se Jacka, který právě na všech čtyřech prozkoumal celou kancelář, až nakonec skončil na koberečku vedle ní.

Začínalo nedělní odpoledne o týden později. Povinnosti spojené s obědem byly hotové, takže Edith odjela navštívit svoji sestru, Jules zamířil domů a Cass právě dokončila účetnickou práci.

„Ty jsi celý utrmácený," řekla, když na ni dítě upřelo ospalá očka. „Hezky si schrupneš a já se zatím budu opalovat, něco si přečtu nebo konečně uklidím bar. Ano, přesně tohle udělám."

Vůbec neprotestoval, když ho uložila do kočárku zaparkovaného v stinném koutě restaurace. Pak se vyzbrojila čisticími prostředky a vyklidila láhve s rumem, portským i s pestrobarevnými koktejly ze skleněných polic. Postříkala skla čističem oken a pustila se do leštění.

Během dnešního oběda se kupodivu zaplnily hned čtyři stoly. Dva si zamluvili rekreanti, u dalšího oslavila jedna místní rodina narozeniny a Gifford si přišel vychutnat Edithinu zapečenou rybu.

Cass soustředěně odstraňovala zaschlý kroužek na skle. Díky svému okouzlení Jackem tu Gifford býval častým návštěvníkem, k ní se však stále choval odtažitě. Zjevně odmítal připustit byť i jen jediné zrnko pravdy na slovech, která mu řekla před

týdnem. Sice jí neodpustil, ale používat tělocvičnu jí dovolil.

Couvla a prohlédla si svůj odraz v zrcadlové stěně. Posledních sedm dní cvičila opravdu usilovně a podle Edithiny nepříliš spolehlivé váhy shodila další kilo. Otočila se z boku a prohlížela si svou postavu v bleděmodré vestě a modrobílých šortkách. Vypadá štíhlejší? Má plošší břicho? Ano!

Jakmile police zářily čistotou, Cass se přesvědčila, že Jack stále spí, a pustila se do leštění zrcadlové stěny. Pak otřela láhve, jednu po druhé, a postavila je zpátky na místo. Nepamatovala si přesně, kde která byla, ale Jules si je může později přerovnat, až se vrátí do práce.

Ach, Jules. Rty se jí zvlnily v shovívavém úsměvu. Mladý barman posledních deset dní odolával čím dál naléhavějším Veroničiným návrhům. Vyhýbal se jí, jak jen mohl, vyprávěl jí o svých četných přítelkyních a s nadějí v hlase se zmiňoval o tom, že rozvedená dáma jistě už brzy Seychely opustí. Odletět měla právě dnes.

Veronika jako by Julesovo přání, aby ho nechala na pokoji, vůbec nevnímala. Zřejmě ji ani nenapadlo, že o dvacet let starší žena ho prostě nepřitahuje.

Dnes u oběda se Jules svěřil, že předešlý večer, když se potmě vracel domů, dohonila ho jeho obdivovatelka autem.

„Číhala tam, aby mě nachytala o samotě," vyprávěl mladík Cass s nešťastným úšklebkem.

„Svezu vás," nabídla se Veronika, a když odmítl, zastavila a vystoupila z vozu.

„Tohle je pro vás," prohlásila a ukázala mu letenku. „Pojedete se mnou do Anglie. Se sháněním práce si nedělejte starosti, můžete vypomáhat u mě

v butiku," zavrhla jeho námitky. „A časem se můžeme vzít," dodala se zahihňáním.

Na tomhle místě Jules svoje vyprávění přerušil a nevěřícně zakroutil hlavou. „Ta ženská je blázen! Vysvětlil jsem jí, že ženění je to poslední, co bych si přál, a že s ní do Anglie nepoletím ani náhodou. Chtěla vědět proč, tak jsem jí řekl, že Doris, jedna z mých holek, je těhotná."

„Je to pravda?" zeptala se Cass, protože to znělo věrohodně.

„Ne, ale něco jsem říct musel. Zkrátka, Veronika prohlásila, že to dítě jsem prý měl udělat jí, nastoupila do auta a odjela." Mladík se otřásl. „Čím dřív odtud zmizí, tím budu radši."

Cass postavila na polici další láhev. Ta žena sice Julesa pronásledovala opravdu bezohledně a byla příliš zahleděná sama do sebe, ale dnes se při balení kufrů jistě bude cítit osamělá a smutná, pomyslela si Cass s povzdechem, když vtom zaslechla klapot vysokých podpatků. Otočila se a spatřila Veroniku, jak vchází do restaurace. Zdá se, že ji svými myšlenkami přivolala!

Rudovláska na sobě měla hnědý luxusní kostým do půli lýtek, černé punčochy a černé lodičky na vysokých podpatcích. Přes rameno jí visela černá kabelka na kovovém řetízku. Tvář měla pečlivě nalíčenou a zlatý náhrdelník tvořil komplet s náušnicemi. Očividně už měla sbalené kufry a chystala se na asi patnáctiminutový let do Mahé, kde přestoupí na linku do Anglie.

„Je tady Jules?" zeptala se.

Cass potřásla hlavou. „Odešel už víc než před hodinou."

Že by se mu Veronika přišla omluvit za včerejší incident? ptala se v duchu sama sebe. Nebo ho chce ještě na poslední chvíli přesvědčovat, aby přece jen odletěl s ní?

„Včera večer jsem mu navrhla, aby odešel se mnou," pravila návštěvnice, když přišla blíž, „ale pro něj to bylo moc náhlé. Mezitím jsem si uvědomila, že přece nemohl jen tak odjet a nechat vás tu na holičkách, navíc tu má další závazky, z kterých se napřed musí vyvléct..."

„Jules nechce z Praslinu odjet," řekla jí Cass jemně.

„Že ne?" Veronika se zatvářila pochybovačně, ale pak se jí tvář rozjasnila. „Mohla bych si tady koupit dům. Ano, přesně to udělám. Koupím si dům, otevřu si tu obchod a..."

„Stavíte si vzdušné zámky," přerušila ji Cass.

Rudovláska našpulila ústa.

„To není pravda! Vy prostě zřejmě nechcete, abychom Jules a já byli..."

Odmlčela se, když se na barovém pultu rozdrnčel telefon.

„Omluvte mě," pravila Cass a zvedla sluchátko. „Haló?"

„Rád bych mluvil s Oscarem," ozval se mužský hlas se silným cizím přízvukem. „Jsem Wilhelm, jeho přítel z Rakouska."

„Oscar tady není," vysvětlila mu. „Bohužel před pár měsíci zemřel."

V telefonu se rozhostilo ohromené ticho. „To je smutné. S kým vlastně mluvím?"

„Jmenuji se Cass. Jsem Oscarova neteř."

„V tom případě jistě víte, jak příjemný člověk to byl. Zamlada jsme s Oscarem prožili hodně báječných chvil. Vzpomínám si, jak jsme cestovali do..."

„Sbohem," rozloučila se Veronika.

Cass zakryla mluvítko dlaní, ale žena už odcházela restaurací pryč.

„Sbohem. A šťastnou cestu," zavolala za ní, ale rudovláska se ani neohlédla.

„Jednou jsem Oscara v *Zapomenutém ráji* navštívil," pokračoval Wilhelm. „Jak vám jdou obchody?"

„Chystáme se podnik prodat," odpověděla a přiměla se vrátit svou pozornost zpátky k telefonátu.

„To tedy znamená konec jedné éry. Já jsem tam tehdy s Oscarem..."

Ačkoli praskání ve sluchátku naznačovalo, že se jedná o mezistátní hovor, strýčkův přítel nostalgicky vzpomínal a kladl jí různé otázky ještě dobrých pět minut.

Potom Cass položila sluchátko a napadlo ji, že se musí podívat na Jacka. Už se neozval celou věčnost. Propletla se mezi stoly a zůstala stát s vyvalenýma očima. Kočárek byl prázdný. Zmocnila se jí panika. Kde její syn vězí?

Uklidni se, napomenula sama sebe. Určitě ho má Gifford. Sice jí není jasné, jak mohla jeho příchod přehlédnout, ale zřejmě přišel do restaurace zadem, uviděl ji, jak telefonuje, a vzal Jacka s sebou, aby mu ukázal moře nebo papoušky nebo... něco jiného. Ovšem, tohle už přece udělal víckrát. Kousavě ji ujistil, že i když musí chodit o holi, dítě bezpečně unese. Cass se hryzala do rtu. Jenže předtím si pokaždé vyžádal její svolení.

Vyklonila se z verandy a rozhlédla se. Kde je? Jack by měl na slunci mít čepičku.

„Gifforde?" zavolala z jednoho konce restaurace a pak přešla na druhý. „Giffe?"

Nikdo neodpovídal, pospíchala tedy na pláž. Nikde ani živáčka. Vydala se stezkou mezi stromy k *Maison d'Horizon*. Cestou si neustále opakovala, že si určitě nemusí dělat starosti, ale mateřská potřeba ujistit se, že dítě je v pořádku, zrychlovala její kroky. Kousek od vily už utíkala jako o závod.

Tělocvična zela prázdnotou, kuchyň také, ale oknem pracovny spatřila Gifforda. Seděl u psacího stolu a soustředěně dvěma prsty ťukal do přenosného psacího stroje. Cass se zamračila, protože dítě nikde neviděla.

Vrátila se ke kuchyňským dveřím, stiskla kliku a vběhla dovnitř.

„Kde... kde je Jack?" vyhrkla udýchaně a rozhlížela se kolem sebe. „Bylo by slušné se mě napřed zeptat, než si ho odneseš."

Gifford přestal psát a otočil se k ní. „Já jsem ho nikam neodnesl," prohlásil.

„Podívej, jestli to má být vtip, tak mně tedy legrační nepřipadá. A mimochodem, taky se mi nelíbí, že se teď kolem něho můžeš přetrhnout, ale v budoucnosti máš v úmyslu ho ignorovat. Řekla bych, že to je přímo podlost!"

Následovala chvilka ticha, během níž se zdálo, že se chystá její útok opětovat, ale pak si to rozmyslel.

„Já nevtipkuju. Jack u mě opravdu není," ujistil ji. „Třeba ho odvezla Edith?" uvažoval.

„Ne, ta je na návštěvě u sestry. Odjela po obědě a od té doby jsem byla sama. Dala jsem Jacka v restauraci spát a uklízela jsem v baru. Někdo se tam musel vplížit a..." zmateně se chytila za hlavu, „...a ukrást ho, když jsem stála zády."

Gifford se zvedl. Začínal chápat, že se opravdu něco stalo.

„Neslyšelas žádný zvuk?" chtěl vědět. „Třeba motor auta? Nikoho jsi neviděla?"

„Na chvilku se tam zastavila Veronika, ale kromě ní..."

„Takže ho má ona," prohlásil.

Cass zavrtěla hlavou, až se jí dlouhé vlasy rozlétly kolem hlavy. „Veronika byla na cestě domů a pospíchala na odlet letadla do Mahé, těžko by brala Jacka s sebou."

„Klidně. Říkala přece, jak by si přála dítě, a ta ženská je dost neurotická na to, aby provedla cokoli." Gifford se natáhl pro hůl a odvlekl ji z pracovny přes kuchyň ven na terasu. „Jedeme na letiště. Utíkej napřed a nastartuj auto, já jdu za tebou." Postrčil ji kupředu. „Honem!"

SEDMÁ KAPITOLA

Cass běžela zpátky ke *Zapomenutému ráji*. Vřítila se do své chaty, popadla kabelku s klíčky od vozu a utíkala na dvůr.

Sotva nastartovala, objevil se udýchaný Gifford, těžce napadající na hůl, a nasoukal se na sedadlo vedle ní.

„Jeď," pobídl ji.

„Zapni si pás," nařídila mu a s kvílením pneumatik vyrazila vpřed.

„Varoval jsem tě, abys Jacka nenechávala s Veronikou samotného," připomněl jí, když odbočovali na silnici.

„Já jsem ho s ní nenechala! Přišla do restaurace, a zatímco jsme spolu mluvily, zazvonil telefon. Vzala jsem ho, ona se mezitím rozloučila a odešla. Jack ležel venku v kočárku, takže ho..." odmlčela se, aby potlačila vzlyk. „Musela ho vzít, když ho míjela. Byla to zřejmě otázka pár vteřin."

Gifford se dotkl její paže. „Promiň." Jeho předchozí poznámka byla nespravedlivá a vyřkl ji jen z rozrušení.

„Jak je to dlouho, co sem Veronika přijela?" vyptával se dál Gifford.

Cass se vyhnula výmolu. „Nemůže to být víc než patnáct minut. Chtěla mluvit s Julesem," vzpomně-

la si, a zatímco uháněla přes Grand Anse, opakovala, co jí barman vyprávěl o předešlém večeru.

Gifford se zamračil. „Veronika byla rozrušená kvůli tomu, že jeho přítelkyně je údajně těhotná? Možná v ní tím posílil potřebu zmocnit se dítěte, i když není její."

„Odpoledne mluvila o tom, že si na ostrově koupí dům, nastěhuje se do něj s Julesem a..."

„Napřed by ho musela omráčit a odvléct ho tam v řetězech!"

„Řekla jsem jí, že si staví vzdušné zámky, a jí se to nelíbilo." Cass na něj vrhla ustaraný pohled. „Třeba se rozhodla Jacka vzít, aby se mi pomstila za moje řeči, že o ni Jules nemá zájem."

„I kdyby ano, není to tvoje vina. Máš přece právo vyjádřit svůj rozumný názor. Však ho najdeme," pronesl Gifford pevně. „Víš, v kolik hodin má odlétat z Praslinu?"

„Ne, ale je možné, že už odletěla," odpověděla a popotáhla.

Teplou rukou jí pevně stiskl koleno.

„Buď statečná."

„Budu," prohlásila odhodlaně.

Teď se nesmí sesypat, to si prostě nemůže dovolit. Na klikaté venkovské silnici byl díkybohu malý provoz, ale přece jen občas musela předjet auto, vyhnout se cyklistovi a dávat pozor na chodce, kočky, psy a kozy.

„Jestli už letadlo odstartovalo, řekneme policii, aby zavolala svým kolegům v Mahé," uvažoval. „Jak dlouho před odletem do Londýna se odbavuje? Dvě hodiny?"

Cass přikývla. „Tak nějak."

„Což znamená, že tu zatracenou zlodějku budou moci zatknout u východu k letadlům."

„Ale co když proklouzne na palubu dřívějšího letu směřujícího někam jinam? Veronika může odletět do některého z řady různých měst na několika kontinentech a zmizet. Nebo se může letišti vyhnout a ztratit se v Mahé i s Jackem!" napadlo ji a udělalo se jí z toho špatně od žaludku.

„Mahé je dost malé na to, aby se v něm dala rychle najít osamělá ženská s dítětem, pro které nemá jídlo ani oblečení. Zvlášť když jde o tak užvaněnou osobu, jako je ona."

„To asi ano," připustila Cass.

„Zřejmě Jacka vzala z okamžitého popudu a nedomyslela to do konce," pokračoval Gifford. „Nemá ho zapsaného v dokladech, ani nemůže předložit jeho pas, takže ji pasoví úředníci v Mahé zastaví. Nebude mít šanci..."

Gifford se odmlčel. Právě dojeli k oplocené travnaté ploše letiště a u malého terminálu spatřili letadlo. Zavazadlový prostor už byl uzavřený, takže stroj se zřejmě chystal ke startu.

„Je to letadlo do Mahé?" zeptal se.

„Myslím že ano, ale radši bychom se měli zeptat."

Cass s džípem prudce zabočila kolem plotu na krátkou příjezdovou vozovku a zastavila vedle terminálu. Při vystupování z auta uslyšeli hluk leteckých motorů.

„Ale ne," vydechla zděšeně.

„Ještě pořád máme čas," prohlásil Gifford, pevně sevřel hůl a rychle vyrazil k budově.

Šli přímo do haly, která sloužila pro přílety i odlety zároveň. Mladá žena v uniformě letištní služby stála vedle otevřených dveří a dívala se na ranvej.

„Je to letadlo do Mahé?" chtěl vědět Gifford.

„Ano, pane. Pravidelná linka."

„Požádala byste někoho, kdo má službu na řídicí

věži, aby řekl pilotovi, ať vypne motory a zůstane na místě?"

„Vypnout motory?" opakovala po něm užasle.

„Okamžitě," vyštěkl. „Je to naléhavé."

„Vy jste tu linku chtěl stihnout?" Věnovala mu zářivý úsměv. „Bohužel, pane, všechna místa jsou obsazená, ale beztak bych nemohla žádat..."

„Je pozdě. Už se rozjíždí," hlesla Cass a sledovala, jak letadlo začíná pomalu rolovat po šedém pruhu asfaltu pryč. V prsou jí narůstala nevýslovná bolest. „Jack je v letadle a..." hlas jí selhal, „třeba už ho nikdy neuvidím."

„Já je zastavím. Přivedu ho zpátky," slíbil Gifford a vyrazil kolem zřízenkyně ze dveří na ranvej.

Opíral se o hůl a rychle kulhal přes letištní plochu. Křičel a mával rukama, jenže letadlo k němu bylo otočené zády.

Žena zmateně přihlížela, jak Cass vybíhá za ním. „Tohle nemá smysl," volala Cass. „Nikdo tě neuvidí ani neuslyší..."

Slova jí odumřela na rtech. Gifford odhodil hůl a dal se do běhu. Letadlo se pomalu pohybovalo vpřed, Gifford běžel kousek za ním a přitom křičel a mával jako šílenec. Měl na sobě šortky, takže bylo vidět, že jednu nohu má o poznání tenčí než druhou, obě však pracovaly rytmicky jako písty.

Zachmuřila se.

Zřejmě ho pohání pevná vůle, ale zatížení poraněné nohy musí být obrovské. Může se stát, že zničí náročnou práci chirurgů a přivodí si ještě horší následky.

„Co to ten chlap provádí?" podivil se tlustý policista, který se vynořil vedle ní. Odsunul si čepici z čela a škrábal se na prošedivělé hlavě. Správně by měl vetřelce pronásledovat, ale tížilo ho pěkných

pár kilo navíc a infarkt riskovat nehodlal. „V takovémhle vedru může běžet leda blázen."

„Našeho syna unesli a on se snaží zastavit letadlo," vysvětlovala mu Cass naléhavě. „Nevšiml jste si, jestli zrzavá žena v hnědém kostýmu nenesla na palubu malé dítě?"

Policista přisvědčil. „To *bébé* ji pořád chytalo za náušnice a jí se to vůbec nelíbilo."

„Doufám, že jí urve uši. To dítě je můj syn Jack, ona ho unesla a..."

„Tomu vašemu mužskému se to povedlo," přerušil ji policista. Otočila se a k svému překvapení viděla, že letadlo skutečně začíná zpomalovat.

Sebrala odhozenou hůl a spěchala za Giffordem, který zůstal stát na místě, lapal po dechu a čekal, až letadlo zabrzdí.

„Jsi v pořádku?" zeptala se ho Cass.

„Myslím – myslím, že ano," vypravil ze sebe.

„Vůbec jsem nedoufala, že se ti podaří letadlo zastavit, ale..."

„Já taky ne. Přivezte schůdky!" zavelel, když stroj znehybněl, a muž v kombinéze poslušně schůdky přivezl.

„To byl tedy výkon," pochválil Gifforda policista, který k nim mezitím dorazil. „Vaše manželka je určitě ráda, že má doma takového sportovce."

Manželka? Čekala, že Gifford muže opraví, tomu ale zřejmě na řeči nezbýval dech.

„To tedy jsem," odpověděla, protože usoudila, že teď není vhodná chvíle na vysvětlování jejich vztahu.

Schůdky už byly na místě a dveře letadla se otevřely. Jakmile Cass spatřila Veroniku, jak v nich stojí s Jackem v náručí, zhluboka si oddechla. Chlapeček právě rudovlásku tahal za náušnici, zdál se být čilý a v dobrém rozmaru.

Gifford objal Cass kolem ramen. „Je v pořádku."

Vzhlédla k němu a slzavě se na něj usmála.

„Díky tobě," řekla a vyběhla po schůdkách pro svého syna.

„Tak abychom si to vyjasnili," zasyčel Gifford podmračeně, „vy jste Jacka vzala proto, že se na vás usmál?!"

Veronika přikývla. „Právě se probouzel, usmál se a vztáhl ručičky, jako by chtěl jít se mnou, i když teď si myslím, že se jenom protahoval, zkrátka se mi zdálo, že je jediný, kdo mě má rád."

„Takže jste se ho rozhodla unést?"

„Nebylo to vědomé rozhodnutí, muselo mi přeskočit. Omlouvám se," popotáhla a pokračovala. „V autě byl moc prima, smál se pokaždé, když jsme se drkocali přes výmol. Ale po příjezdu na letiště..."

„Jack plakal?" zeptala se Cass, když se žena odmlčela a zamračila se.

Cass sice měla nervy dosud napjaté a srdce jí stále prudce bušilo, ale dítě vypadalo klidné. Podívala se na chlapečka, jak jí sedí na koleně a spokojeně si cucá palec. Po slzách na něm nebylo ani stopy, ale předtím možná vycítil nebezpečí a rozplakal se.

„Naopak, byl celý rozjařený," ozvala se starší Francouzka, která v letadle seděla vedle Veroniky. „Choval se jako pěkný uličník."

Byli v kanceláři letištního terminálu. Policista, k němuž se mezitím přidal mladší kolega, po krátké rozmluvě s pilotem zjistil, že start nebyl odložen kvůli Giffordově běžeckému výkonu, pilot o něm totiž vůbec nevěděl, ale právě díky této francouzské dámě, která vyslechla Veroničino přiznání k únosu a okamžitě vše oznámila do kokpitu.

Jakmile policista užaslým cestujícím oznámil, že

rudovlásku odvádí k výslechu, Francouzka trvala na tom, že k věci může poskytnout důležité informace. Letadlo tedy odletělo i bez ní.

„Celou dobu, kdy jsme stáli ve frontě na odbavení, se to malé v jednom kuse vrtělo a po všem sahalo," vysvětlila stará dáma věcně.

„Dokonce mi poslintal kostým," postěžovala si Veronika.

Gifford vytáhl obočí.

„To vás snad nepřekvapilo?"

„Víte, tenhle kostým pochází z exkluzivní kolekce jednoho slavného italského návrháře. Stál mě astronomickou sumu, i když je z velkoobchodu."

„Copak jste si neuvědomila, že s malými dětmi jsou i starosti?" zeptala se Cass.

Rudovláska zakroutila hlavou.

„Jack byl vždycky tak hodný a roztomilý, ale dneska prostě nedal pokoj."

„Možná se mu nelíbilo, že jste ho unesla, takže se rozhodl vám to osladit," usoudil Gifford.

Veronika se zatvářila zahanbeně. „Možná."

„A možná jste taky měla pomyslet na to, jaké peklo způsobíte Cass," pokračoval.

„Já vím. Jak už jsem řekla, je mi to líto."

„Líto?" Jízlivě se zasmál. „Dovedete si představit, jak se Cass cítila, když zjistila, že její dítě zmizelo? Uvědomujete si, jakou hrůzu jste jí připravila?"

Žena znovu popotáhla. „Ano a lituju toho z hloubi srdce."

„Už jste někdy předtím unesla dítě? Třeba ve své vlasti?" zeptal se mladší policista, který prahl po příležitosti vést vlastní vyšetřování. Celý incident pro něj znamenal příjemnou změnu v jinak nudné práci, při níž často uplynuly týdny, aniž se událo cokoli, co by bylo hodno zaznamenání.

Veronika se zděsila.

„Proboha, to ne!"

„Je to pravda? Můžeme si ověřit, jestli máte čistý trestní rejstřík," varoval ji.

„Přísahám, že mluvím pravdu," ujišťovala ho. „Nikdy v životě jsem žádné potíže s policií neměla."

„Až doteď," upřesnil starší policista.

„Vzala jsem Jacka z náhlého popudu, ale brzy jsem si svoji chybu uvědomila. Odpusťte mi, prosím vás," zakvílela a slzy se jí koulely po tvářích.

„Vyjádřila jsem jí soucit kvůli tomu, jak dítě vyvádí, a ona mi na to řekla, že není její," prozradila Francouzka Cass a Giffordovi. „Svěřila se mi, že ho unesla, ale slibovala, že jakmile přistaneme v Mahé, hned vám zatelefonuje, vysvětlí vám, kde je, a zařídí jeho vrácení."

Veronika horlivě přikyvovala. „Chystala jsem se chytit nejbližší zpáteční let sem."

„Zřejmě se vám ulevilo, když letadlo zastavilo, takže jste se ho mohla zbavit," odtušil Gifford suše.

„Nemohla se dočkat, aby ho měla z krku," přisvědčila Francouzka. „Není zrovna mateřský typ. Že ne?"

Zrzka se zamračila. „Ne. Jsem podnikatelka."

„Jack vás z touhy po dítěti vyléčil?" zeptala se Cass.

Veronika si kapesníčkem otřela černé potůčky, jež jí na tváři zanechala řasenka. „Navždycky," pravila procítěně.

„Způsobila jste jeho rodičům pořádný otřes," pokáral ji mladší policista.

Zatvářila se zmateně. „Rodičům?"

„Panu a paní...?"

Policista se obrátil ke Giffordovi.

„Tait," napověděl mu dotázaný.

„Přestože se pan a paní Taitovi se svým synem šťastně shledali, musím vás zatknout pro..."

„Zatknout mě?" opakovala Veronika rozechvěle.

„Je to nutné?" zeptala se Cass.

Očekávala, že Veronika bude něco namítat proti tomu, jak policista označil ji a Gifforda za manželský pár, ale ta byla příliš zaujata vlastními problémy. A pokud jde o Gifforda, tomu to zřejmě nevadilo, protože ani nedutal.

„Zatčení je v tomto případě normální postup," vysvětlil policista. „Ale záleží na vás, jestli chcete podat trestní oznámení nebo ne."

Cass se naklonila ke Giffordovi a tiše ho oslovila. „Nechci, aby se Veronica ocitla ve vězení. Vždyť to neměla naplánované, chtěla nám Jacka vrátit a..."

„Jsi moc měkká. Já bych ji nechal zavřít a zahodil bych klíč," pošeptal jí do ucha. „Ale je pravda, že ten případ by se vlekl celé měsíce..." Napřímil se. „Nehodláme podat trestní oznámení," oznámil policistům.

Oba muži si vyměnili váhavé pohledy. Už se těšili, že si zařeční u soudu a že se o jejich zásluhách bude psát v místních novinách.

„Takže tím je případ uzavřen," prohlásil starší z nich.

„Děkuju vám, děkuju vám mnohokrát," vyhrkla Veronika s pláčem. „Jste všichni tak laskaví a chápaví. Opravdu svého prohřešku hluboce lituju a budu navždycky vaší dlužnicí."

Francouzka při tomto poněkud dramatickém výlevu jen povytáhla obočí. Pak se ohlédla na ranvej, nad níž se právě chystalo k přistání další letadlo.

„Jestli odletíme touhle linkou, možná ještě v Mahé stihneme odlet našeho spoje do Londýna podle plánu," pronesla nadějně.

Jeden z policistů přikývl. „Zavolám na odbavovací přepážku, madam, aby vám dali přednost."

Skleslá Veronika i starší dáma odešly do čekací haly. Cass zdvihla Jacka do náruče a vrátila se s Giffordem k vozu.

„Co tvoje noha?" zeptala se a starostlivě sledovala, jak se vedle ní belhá o holi.

„Bolí a je zesláblá, jako bych právě uběhl maraton."

„Vždyť se ti to málem povedlo. Co kdybychom se cestou zpátky zastavili v nemocnici v Grand Anse?" navrhla.

„Není třeba."

„Měl by se ti na ni podívat nějaký doktor."

Gifford potřásl hlavou. „Ještě to chvíli vydržím," pravil pevně.

„Nestačila jsem koukat, když jsi zahodil hůl a dal se do trysku," poznamenala Cass, usadila Jacka do autosedačky a nastoupila do džípu.

„A co teprve já," odtušil a nasoukal se vedle ní. „Letadlo se ještě pohybovalo pomalu, tak mě napadlo, že když se mi podaří vběhnout před ně..."

„To nemyslíš vážně," zaprotestovala. „Kdyby si tě pilot nevšiml, museli by tě z ranveje seškrábnout, protože bys byl úplně na placičku."

Usmál se. „Nebyl to moc dobrý nápad, co?"

„Byl to přímo praštěný nápad," řekla Cass s úsměvem, pak se jí hrdlo sevřelo a vrhla se mu kolem krku. „Měla jsem hrozný strach," vzlykala. „O tebe, o Jacka i o sebe."

Slzy, které se tak dlouho snažila potlačit, jí proudily po tvářích, Gifford si ji přitiskl k sobě, hladil ji po zádech, líbal ji do vlasů a utěšoval ji. Chlapeček se zatvářil znepokojeně a Gifford šeptal tichá, konejšivá slůvka i jemu.

Nakonec se Cass vysmrkala a otřela si tváře.

„Už je to lepší?" zeptal se jí, když se znovu uvelebila na svém sedadle.

„Mnohem lepší," odpověděla a otočila klíčkem zapalování. „Ještě pár minut předtím, než jsi vyrazil na ten svůj maraton, jsi mě utěšoval, že Veronika nemůže Jacka odvézt ze země, protože nemá jeho pas," připomněla mu a zabočila s džípem zpátky na silnici. „Tvrdils mi, že ji určitě zadrží na letišti v Mahé, a pak jsi najednou běžel jako o závod, abys ho zachránil."

„Viděl jsem, jak jsi vynervovaná, a rozhodl jsem se, že jí nedovolím, aby ho odvezla z ostrova. Byl jsem sice přesvědčený, že se už nikdy nedokážu dát do běhu, ale..." přehodil si paži přes opěradlo sedadla a usmál se na Jacka, „ty i tvoje máma mě vážně dovedete rozpohybovat."

„Určitě jsi málem překonal rekord ve sprintu na tisíc metrů," prohodila Cass s úsměvem, pak ale zvážněla. „Doufám, že sis neublížil."

„Jestli ano, nedá se nic dělat, ale to se pozná až tak za den nebo za dva. Ty jsi ale číslo," pokračoval Gifford k Jackovi. „Necháš se unést, a místo abys zoufale brečel a kvílel, tak se jen dobře bavíš!"

Jack zatleskal ručkama.

„Tobě se to asi líbilo," promluvila Cass k chlapcově odrazu ve zpětném zrcátku, „ale Veronice jsi šel pěkně na nervy."

„Díky bohu," pravil Gifford procítěně.

Sotva zabočili na příjezdovou cestu k *Zapomenutému ráji*, spatřili Edith, jak kráčí kousek před nimi. Byla oblečená v modrobílých šatech, na lesklých tmavých vlasech měla bílý slamák a vracela se z návštěvy své sestry.

Cass zatroubila a Edith jí v odpověď zamávala.

„Jsem ráda, že už jsme zpátky," poznamenala Cass. „Kdyby se byla vrátila dřív a našla dům prázdný, měla by starost."

„Kde jste byli?" vyzvídala žena se zájmem, když vystupovali z džípu.

Cass se naklonila do vozu a odepnula Jackovi bezpečnostní pásy. „Zachraňovali jsme Jacka."

„Veronika ho totiž unesla," vysvětlil Gifford.

Edith vykulila oči. „Unesla ho?!"

„Ale Gifford utíkal jako blesk a letadlo zastavilo..."

„Díky té Francouzce," doplnil ji.

„Takže máme Jacka zpátky."

„Jaké letadlo? Jaká Francouzka?" nechápala Edith.

„Co kdybychom šli dovnitř a vyprávěli vám všechno od začátku?" navrhl Gifford.

Edith přikývla a úkosem na něho pohlédla. „Vy jste utíkal jako blesk, protože... jste Jackův otec?"

„Ano," řekl. „Ale vy jste to věděla."

Zasmála se. „Nějakou dobu už to vím. Vypadá, jako by vám z oka vypadl, a kromě toho, nad cizím děckem byste nikdy neslintal tolik jako nad ním."

V šedých očích mu pobaveně zablesklo. „Já že slintám?"

„Přímo nestydatě. A nad Cassie taky, když se právě nedívá."

„Opravdu?" zamumlal podmračeně. „Při tom běhu mi nějak vyprahlo v krku. Myslíte, že bych mohl dostat pivo?"

„Hned to bude," prohodila Cass nenuceně, podala mu dítě a odběhla do kuchyně.

Jestliže si Edith všimla, že nad ní Gifford „slintá", zřejmě postřehla i to, že ona zase „slintá" nad ním. Cass však nestála o to, aby to od ní slyšela na vlastní uši.

Cass zívla. Po dni, během něhož vydala tolik nervové energie a zmítala jí řada protichůdných emocí, se cítila vyčerpaná. Vystoupila z vany, osušila se a natáhla si obrovské triko z bílé bavlny, které používala jako noční košili. Nebylo sice ještě ani deset hodin, ale přesto už se chystala do postele.

Tiše pootevřela dveře do sousedního pokojíčku a nakoukla dovnitř. Jackovi vydržela jeho čilost po zbytek dne až do pozdního večera, ale teď ležel v postýlce na zádech s rukama za hlavou a tvrdě spal. Pohled na jeho malé, klidné tělíčko ji zahřál u srdce. Její syn je v bezpečí.

Cass zamířila do své ložnice, když vtom uslyšela tiché klepání na vchodové dveře. Vzdychla. To bude Edith.

Na večeři dneska nikdo nepřišel, a zatímco se Cass snažila Jacka uspat, Edith s Julesem seděli v restauraci, probírali incident s Veronikou a svorně blahořečili osudu, že se ta dáma konečně odebrala na cestu domů.

Cass před chvílí zašla Edith oznámit, že dítě konečně usnulo.

„Zdá se, že už nikdo nepřijde, takže Jules odešel," řekla jí tehdy Edith a dodala: „Myslela jsem, že Gifford se bude chtít najíst, ale zřejmě ho ten sportovní výkon vyčerpal."

Cass přikývla. „Asi bude odpočívat."

Teď šla zamračeně otevřít dveře od chaty. Říkala si, že na jídlo už je pozdě, ale zřejmě se objevili opozdilci, kteří vyžadují něco k pití, a Edith potřebuje její pomoc. Unaveně si strčila uvolněný pramen vlasů za ucho. Odmítání zákazníků se jí sice bytostně příčilo, ale teď nastala přesně ta chvíle, kdy by jim byla nejraději řekla, aby zmizeli.

Ve dveřích však stál Gifford.

„Co se stalo? Bolí tě noha? Potřebuješ odvézt do nemocnice?" vyptávala se hned poplašeně.

„Ne, díky. Noha trochu pobolívá, ale to je všechno. A podívej," rozhodil ruce, „jdu bez hole. Usoudil jsem, že dokud ji budu používat, budu ji potřebovat. Takže prostě zkusím chodit bez ní."

„Teď? Pár hodin po takovém běhu? Navíc je tma. Mohls upadnout," namítla Cass.

„Ale neupadl jsem. Mám baterku a byl jsem opatrný. Přišel jsem, protože ti chci něco říct." Sklopil oči k jejímu nadměrnému triku. „Ale jestli už jdeš spát..."

„Ještě ne," přerušila ho, protože mu byla příliš vděčná za Jackovu záchranu, než aby ho teď odmítla. „Pojď dál."

„Díky." Gifford prošel předsíňkou do obývacího pokoje.

Rozptýlené zlatavé světlo stolní lampy ozařovalo bílé stěny, vybledle žluté bavlněné koberce na prkenné podlaze i skromné zařízení sestávající z ratanové pohovky s hnědým batikovaným čalouněním, dvou křesel a nízkého stolku se skleněnou deskou. Průsvitné závěsy z bílého mušelínu zakrývaly okno vedoucí na malé, kočičími hlavami dlážděné patio za domkem. Závěsy, koberce i čalounění sice byly čisté, ale zjevně už zažily lepší časy.

Posunkem ho vyzvala, aby se posadil na pohovku, a sama se uvelebila v křesle. „Co mi potřebuješ říct?" zeptala se.

„Musím ti vysvětlit, proč jsem odmítl podílet se na Jackově výchově, až bude dorůstat."

Cass zaskřípala zuby. Dnešní nebezpečí ho zřejmě přimělo k hlubšímu zamyšlení nad vztahem k svému synovi, ona však je teď příliš unavená, aby poslouchala jeho důvody a výmluvy.

„Promiň, ale já nemám..." začala protestovat.

„Řekl jsem to proto, že jsem..." To slovo jako by se mu vzpříčilo v krku, než je vyslovil: „...postižený."

„Jackovi na tom přece nezáleží," řekla netrpělivě.

„Možná ne, ale mně na tom záleží. Představil jsem si ho s otcem, který kulhá, nedokáže si s ním pořádně zahrát baseball ani ho nemůže naučit ostatní sporty, jak to tátové dělají, a to mi vzalo odvahu," vysvětlil Gifford zamračeně, znechucen sám sebou. „Usoudil jsem, že bude lepší, když zůstanu stranou a ušetřím ho té potupy."

Potřásla hlavou. „Giffe, já..."

„Vyslechni mě. Měl jsem pocit, že když mu nemůžu být dokonalým otcem, radši mu nebudu otcem vůbec. Jenže žádný táta přece není dokonalý. Ten můj tedy rozhodně nebyl," dodal ponuře. „Ale pak se staly dvě věci. Nejdřív jsi mi minulý týden vyčinila za to, jak se utápím v sebelítosti, a řekla jsi mi, abych koukal zvednout zadek a..."

„Tohle jsem neřekla," namítla.

„Ale dalo se to tak vyložit. Přimělas mě k zamyšlení."

Cass na něho vrhla podezíravý pohled.

„Vážně?"

„Nejdřív jsem si říkal, že jsi na omylu, že si neumíš vůbec představit, jak mi je. Jenže postupně jsem došel k závěru, že máš pravdu. Prostě jsi vyjádřila svůj rozumný názor na to, jak zvládám, nebo spíš nezvládám, svoje postižení."

„Co byla ta druhá věc, která se stala?" pobídla ho, když se odmlčel.

„Dneska odpoledne jsem utíkal. Poprvé od té nehody jsem zapomněl na svoji nohu, přestal jsem myslet na to, jaká nespravedlnost se mi stala, a dal jsem se do běhu."

„Ze zoufalství a pouhou silou vůle," poznamenala Cass.

„Ano, ale dokázal jsem to a dokážu mnohem víc. Umím stát na vlastních nohou, i když přitom občas trochu vrávorám," dodal ironicky. „Dnes večer jsem odpočíval a přemýšlel. Jsem smířený s tím, že už nikdy nebudu tak činorodý jako kdysi. Uznávám to, cos říkala, že vždycky budu do určité míry postižený. Ale to mi nebrání být Jackovi otcem a já mu *chci* být otcem. Chci mu být k dispozici, až bude vyrůstat. Je to tak v pořádku?"

Radost přiměla Cass zvednout se z křesla a vrhnout se na pohovku vedle něho. „Ano. Ach, Giffe, to víš že ano."

„Děkuju," odpověděl. „Předtím jsem pořád v duchu omílal, co všechno nemůžu dělat, ale teď..." Vzal ji za ruku a políbil ji na vnitřní stranu zápěstí. „Teď vím, že možné je cokoli."

„A život je zase krásný?"

Gifford se usmál a zadíval se jí do očí. „Život vypadá strašně krásně," zašeptal a naklonil se k ní.

Cass zaváhala. Cítila, že se ji chystá políbit, ale jeho polibky byly svůdné a mohly vést k milování. Chtěla se s ním milovat. Po dni plném traumatických zážitků toužila po jeho blízkosti a něžnostech, ale...

„Mám tě rád," řekl Gifford, jako by její pochyby vytušil a chtěl je zaplašit.

„Nápodobně," odpověděla.

Usmál se a lehce jí svými ústy přejel po rtech. „Takže?"

Jakmile ji políbil, Cass hodila opatrnost za hlavu. Objala ho pažemi kolem krku a přitiskla se k němu. Rozevřela rty a jejich jazyky se setkaly. Tenký hlásek kdesi v koutku mysli ji sice varoval, že za denního světla možná bude svého počínání litovat, ale teď toužila poslechnout svoje city i svoje tělo, které dávalo jasně najevo, jak ho potřebuje.

Únava z ní rázem spadla a celá se chvěla touhou. Ňadra jako by jí pod jemnou bavlnou trička ztěžkla a v podbřišku cítila rychlé tepání.

Gifford jí rukama přejel po stehnech. „Jsi jako z hedvábí," zašeptal.

Uchopil okraj jejího trička, vytáhl jí je nad pas, pak přes prsa a přes hlavu. Odhodil je stranou, šedýma očima se na ni omámeně zadíval a potěžkal její ňadra v dlaních.

„Nádhera," zamumlal, položil ji na polštář a políbil ji na jemnou kůži na krku. „Hmm, voníš stejně hezky jako vypadáš."

Cass se usmála. „To je dětské koupelové mléko."

„A k tomu tvoje vlastní vůně," řekl zastřeným hlasem.

Palci jemně laskal její bradavky, až se prohnula jako luk, kousla se do rtu a zasténala. Jako by si znovu připomínal všechna erotická zákoutí jejího těla, sjel jí rukama přes břicho k bokům a k trojúhelníčku blonďatých chloupků.

Cass znovu zasténala.

„Mám se postarat, aby to bylo bezpečné?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Beru prášky."

Prsty jí znovu začal hladit bradavky. Cass mu rozepnula košili a přitiskla ňadra na jeho hruď.

„Bože, Cass," zašeptal přiškrceně. Vstal, objal ji kolem pasu a odvedl ji pootevřenými dveřmi do ložnice. „Pomoz mi," poprosil ji a začal si rozepínat opasek džínů.

Společně ho zbavili zbývajícího oblečení a lehli si do postele. Jeho ruka se majetnicky zmocnila cho-

máčku plavých kudrlinek na úpatí jejích stehen a pak jí putovala po celém těle až k plným ňadrům. Za rukou následovala jeho ústa.

Cass se zachvěla. Giffordovy rty přesně věděly, kde se zastavit. Dlouze a nádherně ji laskal a pak si položil hlavu na polštář vedle ní. Znovu ji políbil a přitom na stehně ucítila, jak moc po ní touží. Vsunula ruku mezi ně a dotkla se ho. Tentokrát se zase zachvěl on.

Gifford se přemáhal, aby se jí nezmocnil příliš rychle a sobecky. V minulosti jejich vztah zničil, ale tohle milování pokazit nechtěl. Chtěl jí dopřát co nejhlubší a nejintenzivnější uspokojení.

Cassina ruka ho svírala čím dál pevněji a počínala si stále odvážněji.

„Miláčku," zašeptal a poddal se jejím něžnostem, až začal mít pocit, že se přestane ovládat.

Hladil ji ještě intimněji, prsty zkoumal vlhké zákoutí jejího těla, až se k němu vzepjala a prudce se zachvěla.

„Promiň," řekla. „Je to už strašně dlouho, co jsem..."

Gifford se usmál. „Tohle přece není naposled."

Vnikl do ní a jí se zrychlil dech. Jejich těla se začala pohybovat v sladkém rytmu. Snad to bylo tím, že tak dlouho spala sama, ale jejich spojení se jí zdálo víc vzrušující, nádhernější a důvěrnější než všechno, co kdy v životě poznala. Nebo to snad tolik prožívá díky vědomí, že ho miluje? ptala se sama sebe.

„Teď," vydechl hrdelním hlasem. „Proboha, Cass, teď."

Jeho pohyby se zrychlily, Cass se zatočila hlava a naprosto se mu poddala.

„Strašně jsem tě potřeboval," řekl jí Gifford, když pak leželi vedle sebe a vychutnávali malátnost, jež se dostavila po milování. Rty se mu zvlnily v úsměvu. „Onehdy jsem měl chuť se na tebe vrhnout přímo na stole v restauraci."

„To by bylo moc veřejné," poznamenala Cass.

„Kam se poděl tvůj smysl pro dobrodružství?" zeptal se, vzápětí však zvážněl. „Od chvíle, kdy jsme se znovu potkali, jsem se s tebou chtěl milovat, ale bál jsem se, že si přitom vzpomenu na tu svoji nohu a všechno zkazím. Připadal jsem si tak neschopný, krucinál!" vyštěkl, rozzlobený sám na sebe.

„Ty a neschopný? Nikdy. Teď jsi na svoji nohu myslel?"

„Ani na okamžik."

„Já taky ne." Usmála se na něj. „Myslela jsem na... úplně jiné partie tvého těla, které jsou v naprostém pořádku."

Uchopil ji za ruku a položil si ji do klína. „Přímo v ukázkovém pořádku," doplnil ji.

Cass se usmála.

„S tím se nedá nesouhlasit."

„Takže?"

„Jsi nenasyta," prohlásila.

„Nemiloval jsem se už strašlivě dlouho," hájil se Gifford.

„Od té nehody?"

„Od doby, kdy jsme se naposledy milovali spolu."

Překvapeně na něho pohlédla. „To je osmnáct měsíců," užasla.

„To mé svůdnické pověsti právě neprospívá, co?"

„Ani trochu."

„Jenže jsem od té doby nepotkal jinou ženu, která by mě přitahovala tolik jako ty. Ani jednu."

Cass se pousmála. Líbilo se jí, co slyšela. „Nelákalo tě třeba podat si seznamovací inzerát?" zeptala se s rozzářenýma očima.

„Svobodný mládenec, hodně přes třicet, nekuřák, s vlastním bytem a s vlastním chrupem by se rád seznámil s štíhlou blondýnkou se smyslem pro legraci a něžné hrátky? Kdepak." Přitáhl si ji blíž. „Nicméně nemám v úmyslu znovu žít takhle dlouho v celibátu."

„Já zase nemám v úmyslu ti dovolit žít v celibátu tak dlouho," pravila náhle vážně.

Jejich rty se setkaly a vzápětí byli jeden druhým omámení jako opilci. Cílevědomě ho laskala, až cítil, že jeho touha už je nesnesitelná, a přitáhl si ji pod sebe. Vklouzl do ní, vzepřel se na pažích a sklonil rty k vztyčeným hrotům jejích ňader.

„Tentokrát nedokážu dlouho čekat," varoval ji.

„Já nechci, abys čekal," odpověděla a zvedla k němu boky.

Při dalším doteku jeho úst na prsou vykřikla, a jakmile Gifford pocítil křečovité sevření jejích stehen, dovolil si ji následovat.

„Nevadí ti, že náš syn je dítě lásky?" zeptal se, když o něco později znovu leželi vedle sebe. „Netrápí tě, že je nemanželský? Dneska se to možná už nepovažuje za takový prohřešek, ale..."

„Vadí mi to," přerušila ho Cass. „Vadí mi to hodně."

„Mně taky. Tak co kdybychom zkusili uvažovat o společné budoucnosti?"

Ostražitě si ho změřila pohledem.

„Co tím myslíš?"

„Manželství."

Překvapilo ji to tak, že se posadila. „Ty navrhuješ, abychom se vzali?" chtěla vědět.

Gifford přikývl. „Nějaký problém?" zeptal se, když se na něho zamračila.

„Velký problém," odpověděla a přitáhla si přikrývku na prsa. „Sáms přece říkal, jak tě představa nějakých závazků děsí. Tvrdils, že pro rodinný život nejsi stavěný."

Oči mu potemněly. „Máš dobrou paměť."

„Byl to nezapomenutelný okamžik," usadila ho.

Povytáhl polštář a sedl si. „Co kdybych změnil názor a rodinný život by mi najednou připadal ohromně přitažlivý?"

„To bych brala s rezervou a poradila bych ti, abys o tom ještě chvíli přemýšlel."

„Není třeba." Tvářil se klidně a vážně. „Prosím tě, Cass, vezmeš si mě?"

Srdce se jí zastavilo. Kdysi by třeba zaprodala duši, aby od něj tahle slova slyšela. Znamenalo by to naplnění všech jejích snů. Ale teď...

Giffordovi jde zřejmě o to, aby dal Jackovi svoje jméno a aby ho veřejně přijal za svého syna. Jeho obdivuhodná pohnutka ji dojímala. Předtím se sice zmínil, že ji má rád, o lásce však nemluvil. Cass se kousla do rtu. Láska je cosi hlubšího a intenzivnějšího. Láska je důležitá.

Všechno nasvědčuje tomu, že kdyby se vzali, vycházeli by spolu dobře a po sexuální stránce by to jistě bylo úžasné. Jack by navíc vyrůstal v úplné rodině. Ale přesto...

Přesto by vždycky věděla, že láska k ní je Giffordovi cizí. A tohle vědomí by ji postupně připravilo o veškerý duševní klid.

„Ne," odpověděla Cass.

Shrnul si vlasy z čela. „Chceš radši žít sama?"

„Ano, ale byla bych ráda, abychom zůstali přátelé. Platí?"

Přikývl. „Platí."

„Můžeš Jacka navštěvovat, kdykoli si budeš přát."

„Díky." Gifford odhrnul přikrývku a rychle se oblékl. „Dobrou noc," rozloučil se.

Cass se na něho upjatě usmála. Právě si odmítla vzít muže, který k ní byl laskavý a pomáhal jí, muže, kterého milovala.

„Dobrou noc," odpověděla.

OSMÁ KAPITOLA

Jules se opozdil.

Stoly byly prostřené a květinami ozdobený švédský stůl nabízel studené občerstvení. Teplá jídla čekala v kuchyni. Cass se podívala na hodinky. Zájezd má dorazit každou chvilku, ale kde vězí barman?

Cestovní agentura už ráno telefonicky hlásila, že dnešní skupina turistů bude větší než obvykle, protože u Baie St. Anne zakotvila elegantní loď a několik jejích pasažérů se rozhodlo zúčastnit se výletu kolem ostrova. To znamená, že zatímco Edith se bude otáčet v zákulisí, Cass a Marquise musejí kmitat po restauraci, seč jim síly stačí. Kromě doplňování bufetového stolu a odklízení použitého nádobí budou také roznášet nápoje.

Právě když se znovu ujišťovala, že Jack je stále ještě pohroužen do svého poledního spánku, zastavil na dvoře zájezdový autobus.

„Zdá se, že Jules zaspal," poznamenala Cass, zatímco Marquise začala odstraňovat potravinové fólie zakrývající salátové mísy.

Dívka přikývla a zatvářila se nešťastně.

„Proč si pro svoje vyspávání musel vybrat zrovna dnešek?"

Cass šla turisty uvítat ke vchodu. Vtom nakloni-

la hlavu a poslouchala. Z kuchyně se ozýval tlumený mužský hlas.

„Konečně!“ zvolala s úlevou a pospíchala tam. „Ty ses tedy vyznamenal...“ spustila, ale hned se zarazila.

Hlas, který zaslechla, totiž patřil Giffordovi, který rozmlouval s Edith.

Usmál se. „Ahoj. Šel jsem si zaplavat a na pláži jsem zavětřil kari, tak se jdu podívat, jestli by pro mě Edith jednu porci nenašla.“

„Řekla, že můžeš sníst, kolik chceš?“ tipovala Cass.

Edith se zasmála. „Uhodlas.“

Okouzlit vděčnou Edith je snadné, pomyslela si. A pro Gifforda bylo okouzlení kterékoli ženy hračkou. Kostkovanou košili s krátkými rukávy měl u krku rozhalenou, takže z ní vykukoval jeho svalnatý hrudník, a okrové šortky mu pěkně obepínaly zadek. Výsledným efektem bylo silné mužné kouzlo.

Kdyby se rozhodl to zkusit, vylákal by i z příslovečné jalové krávy tele a ji samotnou by jistě dostal znovu do postele, říkala si Cass s bušícím srdcem.

Nervózně se zatahala za pramen vlasů. Při nejlepší vůli nedokázala jejich vzájemných důvěrností litovat, na to byly příliš nádherné, ale opakování by se raději vyhnula. Další milování by jí jen dál rozdíralo srdce a prohlubovalo její zranitelnost. Ne, díky.

Celý včerejší den prožila jako na jehlách, stále uvažovala, jestli se Gifford nepokusí o další sblížení, její obavy se však ukázaly jako zbytečné. Gifford sice vzal Jacka na procházku a navečeřel se v *Zapomenutém ráji*, ale kdykoli se jí ocitl nablízku, choval se pouze kamarádsky. Nic víc. Usínala s pocitem úlevy, že přistoupil na to, aby dál byli jen přáteli, zároveň se tím však cítila zklamaná.

„Kde je mrňous?“ zeptal se.

„Spí jako dřevo, je v kočárku za paravánem a Marquise mu dělá tělesnou stráž.“

„Kontroluješ ho teď každých třicet vteřin?“

Cass se usmála. „Spíš každých patnáct.“

„To jsem si myslel.“

„Co dělá noha?“ zeptala se.

Gifford ohnul a narovnal kotník. „Je naprosto v pořádku.“

„Vypadáte dneska ohromně čile,“ poznamenala Edith.

„Taky se tak cítím,“ odpověděl.

Od propuštění z nemocnice měl ve zvyku trávit noci popíjením skotské a hleděním kamsi do dáli. Posledních několik večerů ale usrkával minerálku, poslouchal hudbu Colea Portera a četl knížku od Somerseta Maughama, kterou ve vile zanechal některý z předchozích nájemníků.

Manželství ho opravdu nikdy nelákalo. Měl svoje důvody, aby ho ta představa naplňovala hrůzou. Čím víc na ni však teď myslel, tím víc ho přitahovala. Měl rád nablízku Cass i dítě. Zamlouvalo by se mu, kdyby spolu žili jako rodina. Cítil hrdost, když policista na letišti předpokládal, že jsou manželé.

Strčil si ruce do kapes. Lhal, když říkal, že bez problémů mohou zůstat přáteli. Chtěl víc než jen přátelství, mnohem víc. Chtěl její srdce, její duši i její tělo...

„Myslela jsem, že přišel Jules,“ vytrhla ho Cass ze zamyšlení.

„Ještě nedorazil?“

„Ne,“ odpověděla Cass nešťastně, protože bylo slyšet, jak do restaurace vcházejí první hosté. „Dneska musíme nakrmit spoustu lidí a potřebujeme, aby roznášel pití.“

„Můžu vám pomoct?“ navrhl Gifford.
Vykulila oči. „Ty?“
„Lahvové pivo přece nalít umím.“
„To asi ano, ale...“
„Ale co?“ opáčil.
Poraněná noha tě může zradit a natáhneš se tu i s podnosem plným pití, pomyslela si Cass. Hosté tě začnou litovat a ty se rozzuříš.
„Nevíš přece, kolik různé druhy pití stojí,“ namítla chabě.
„Podívám se do nápojového lístku nebo se tě zeptám,“ odpověděl a pokynul jí palcem směrem k restauraci. „Běž už.“
Cass tedy spěchala přivítat zákazníky a uvést je ke stolům, zatímco Gifford zamířil za barový pult. Rychle prozkoumal zásoby, položil si na pult nápojový lístek a vyzbrojil se propisovačkou a notýskem.
„Dáte si něco k pití?“ zeptal se s úsměvem osazenstva u nejbližšího stolu.
Všichni strávníci sice měli k dispozici džbány vody s ledem, ale místní pivo Seybrew si zjevně našlo mezi muži oblibu, zatímco ženy si objednávaly nealkoholické nápoje nebo víno. Cass zajišťovala plynulý přísun salátů i teplých jídel a později pomáhala Marquise servírovat banány s karamelem, domácí citronovou zmrzlinu a kokosový dort. Přitom po očku sledovala, jak Gifford roznáší podnosy se sklenicemi a láhvemi.
Zatímco šla znovu zkontrolovat Jacka, upřela na Gifforda starostlivý pohled. Tvrdil sice, že už se s vlastním postižením vyrovnal, ale teď ho čeká tvrdá zkouška před restaurací plnou cizích lidí. Prosím, ať neupadne, modlila se v duchu.
„Koukni, mami, podívej se!“ ozval se náhle pronikavý hlásek. „Tohle musíš vidět!“

Hlas patřil hezké, asi šestileté holčičce s kadeřavými plavými vlásky, oblečené v květovaných legínách a tričku, která byla jediným dítětem v zájezdu. Před chvilkou hlasitě žasla nad gekonem na kmeni palmy a pak nad černým broukem, který do restaurace vlétl jako miniaturní bombardér. Všichni v tu chvíli na okamžik zmlkli a shovívavě se usmáli.
Teď dívka zase volala a ukazovala, ale tentokrát její pozornost upoutal Gifford, který právě přinesl láhve piva k vedlejšímu stolu.
„Mami, koukni, jakou má ten pán nohu,“ naléhala.
Cass zkoprněla, společnost ztichla a Gifford se zarazil.
„Ano, miláčku,“ zamumlala dívčina matka, buclatá mladá žena, „ale teď sněz tu zmrzlinu.“
„Ale ta noha...“
„Becky, buď zticha,“ zavrčel obrýlený otec.
„Ale ta noha je odporná!“ pronesla holčička zřetelně na celé kolo.
Cass se sevřel žaludek. Celá restaurace s nataženými krky a s vykulenýma očima hleděla na Gifforda, který se mezitím napřímil. Rodiče malé Becky vypadali, že by své upovídané dcerušce nejradši nasadili roubík, Cass však měla sto chutí ji rovnou uškrtit. Toužila obejmout Gifforda ochranitelsky kolem ramen a odvést ho pryč.
„Odporná, ale přesto kouzelná,“ odpověděl Gifford s úsměvem.
Děvčátko si znovu jeho nohu změřilo a pak vzhlédlo k němu. „Jak to myslíte?“ zeptala se holčička podezíravě.
„Umí stepovat úplně sama od sebe.“
„Jak?“
„Takhle,“ řekl. Odložil podnos, poklepal na podlahu nejprve špičkou a pak patou.

Měl plátěnky s koženými podrážkami, které na prkenné podlaze skutečně zněly jako při stepování.

Cass se uklidnila. Gifford její ochranu nepotřebuje. Zvládne to naprosto bravurně sám.

Becky se zahihňala a usmála se na něj. „Je vážně kouzelná," uznala.

„Třeba máš taky kouzelnou nohu," řekl jí. „Chceš to zkusit?"

„Ano, prosím," zajásala holčička a postavila se vedle něj.

Gifford znovu klepal patou i špičkou a děvčátko se ho snažilo napodobit. Zpočátku se mu to nedařilo, ale najednou pochytilo jeho způsob pohybu i rytmus.

„Mám taky kouzelnou nohu!" vypískla Becky a dál přitom radostně podupávala.

Hosté se rozesmáli a povzbuzovali je. Ozvalo se klapání dalších nohou. „Gene Kelly se může jít klouzat," zvolal kdosi.

Gifford v představení ještě pár minut pokračoval, pak se sklonil a cosi své partnerce pošeptal. Oba se s úsměvem uklonili a celá restaurace jim bouřlivě zatleskala.

Cass se s úlevou k ovacím přidala. Giffordovi se podařilo proměnit velmi trapný okamžik v zábavu.

„Kromě toho, že zaskakuješ coby barman, tady ještě provozuješ kabaret," pochválila ho s úsměvem, když o půl hodiny později vyprovodili zájezd ze dveří.

„Původně jsem chtěl taky něco zazpívat, ale nemohl jsem si vzpomenout na žádný text," odpověděl s vážnou tváří.

„Určitě bys měl úspěch," poznamenala Cass při vzpomínce na to, že zvláště dámská část publika vypadala zcela okouzleně. „Spropitné bylo vyšší než obvykle, takže co kdyby sis to příště zase zopakoval?"

„Ještě by mě objevil nějaký hledač talentů, nabídl by mi smlouvu na milion dolarů a udělal ze mě hvězdu na Broadwayi," řekl Gifford otráveně. „To není nic pro mě."

Cass zhluboka vzdychla. „Někteří lidé postrádají smysl pro dobrodružství."

„Někteří lidé už se totiž nemohou dočkat oběda," odpověděl a zamířil do kuchyně.

Jack seděl ve vaně, hrál si s žlutou plastovou kachničkou a Cass mu šamponovala vlasy.

Klečela vedle něj a jemně mu z hlavy teplou vodou oplachovala poslední zbytky pěny, když se ozval zvonek u dveří. Pulz se jí zrychlil. Gifford se jí předtím ptal, kdy obvykle malého koupe, takže to jistě bude on.

„Pojď dál," zavolala a vzápětí ho spatřila ve dveřích.

„Smím se dívat?" zeptal se.

Pokynula mu na místo vedle sebe u staromódní smaltované vany. „Držím ti sedadlo v první řadě."

S úsměvem se jí opřel o rameno a klekl si vedle ní.

„Díky," odpověděl a ruku jí ponechal na paži.

Ten dotek uvedl její nervy do stavu pohotovosti. Připomněl jí, jak je jejich vzájemná sexuální přitažlivost silná. Jako by jí celým tělem proběhl erotický impulz.

„Pohlídal bys ho, než mu přinesu oblečení?"

Pustil ji a položil svou velkou dlaň dítěti na záda. „Provedu."

Otevřela prádelník, vytáhla čisté bílé pyžamko a svraštila obočí. Chce Gifford opravdu jenom vidět jejich syna při koupání, nebo je tu i proto, aby

se s ní znovu pomiloval? Jeho úsměv i dotek to naznačovaly.

Cass si hryzala ret. Nechtěla se s ním milovat. Tedy, vlastně ano, připustila v duchu, ale čím důvěrněji se teď spolu sblíží, tím hůř jí bude, jakmile se jejich cesty rozejdou.

Vrátila se do koupelny, kde Gifford držel Jacka v podpaží a máchal s ním vanou sem a tam, až chlapeček mával ručkama a radostně pištěl.

„Tohle je chlapská hra," vysvětlil jí Gifford.

Klekla si k němu. Pohled na láskyplného otce se šťastným synem ji chytil za srdce. Možná by mu měla říct, že změnila názor a že si ho vezme. Jack by měl život o hodně bohatší a... nedostatek Giffordovy lásky k ní snad tolik nevadí. Cass slabě potřásla hlavou. To si jenom nalhává.

Žbluňk! Jack plácl dlaněmi, takže gejzír vody zasáhl Gifforda do obličeje a zmáčel mu košili.

„Ty uličníku!" vykřikl a protíral si oči.

Zasmála se.

„Tomuhle se říká získávání zkušeností."

„Pro něj, nebo pro mě?"

„Pro oba," odpověděla s úsměvem.

Podala mu ručník a podržela dítě, zatímco se utíral.

„Co takhle osušit Jacka?" navrhla.

Gifford přikývl. „Ale musíš mi říct, jak na to."

„Dobře. Takže nejdřív..."

Několik minut nato už dítě leželo na huňaté osušce na podlaze koupelny, suché a vonící zásypem. Kopalo buclatýma nožkama a usmívalo se, jako by se cítilo v bezpečí díky tomu, že oni dva mu vždycky budou společně nablízku. Cass se sevřelo srdce. Omyl, pomyslela si.

„A teď mu dáš čistou plínku," oznámila mu.

Gifford po ní střelil pohledem. „Vážně?"

„Musíš to přece dotáhnout až do konce." Podala mu jednorázovou plenku. „Nevyrazil ti z té představy na čele studený pot?"

„Tos uhodla," pravil, ale po chvilce zápolení úspěšně upevnil plenku a oblékl dítěti pyžamko. „Je čas jít na kutě," zavelel, když Jack zívl.

„Napřed ještě musí dostat láhev."

Následovalo další mohutné zívnutí a dětská očka se zavřela.

„Pozdě," odtušil Gifford.

„Zdá se, že ano," souhlasila. „Všechno to dování ve vaně ho zřejmě unavilo, ale jestli se vzbudí hladový uprostřed noci, tak..."

„Budeš dělat, že neslyšíš?"

„Přinesu ho k tobě, abys ho nakrmil," odpověděla Cass a odnesla spícího chlapečka do dětského pokoje.

Uložila ho, vtiskla mu polibek a vytáhla postranici postýlky. Jack se přitom ani nezavrtěl.

„Spí jako dřevo," oznámila po návratu do obývacího pokoje a zamračila se. Gifford byl do pasu nahý. „Máš tu košili hodně zmáčenou?"

Zakroutil hlavou. „Ne."

„Takže?"

Natáhl k ní ruku a propletl si prsty s jejími. „Napadlo mě, že když se trochu svléknu, třeba tě to vzruší a dostaneš chuť svléknout se taky. A pak..." Usmál se a přitáhl si ji blíž. „Jsi vzrušená?" zeptal se a hlas mu zněl jako tiché předení.

Cass polkla. Seychely leží na rovníku, takže tam slunce zapadá kolem půl sedmé a v sedm hodin už je tma. Šero tedy trvá jen velmi krátkou dobu, ale právě teď nastalo příšeří. Zlatá záře zapadajícího slunce zalévala pokoj, třpytila se na hladké kůži jeho ramen a probleskovala mu mezi tmavými

chloupky na hrudi, které ji vždycky při milování tak krásně lechtaly na prsou.

„Trochu," vydechla.

Rty mu zvlnil úsměv. „Lhářko."

„Dobře, tak tedy moc!"

„A zlobíš se kvůli tomu sama na sebe?"

Zakabonila se. „Ano."

„Nezlob. Je to vzájemné," prohlásil Gifford a políbil ji na ústa. „Pojď se mnou."

V ložnici ze sebe shodil zbývající oblečení a mezi polibky začal svlékat i ji. Sundal jí blůzu a Cass vyklouzla ze šortek, takže na sobě měla už jen hluboko vykrojenou podprsenku z bílé krajky a kalhotky s tenkým proužkem místo zadního dílu.

Díval se na ni a šedivé oči se mu leskly touhou. „Myslel jsem, že se od tebe dokážu držet dál, ale nejde to," řekl a přistoupil k ní.

Rukama jí vklouzl mezi lopatky a rozepnul háčky podprsenky. Odhodil prádlo a stiskl její plné křivky v dlaních. Vychutnával hedvábný dotek a pak jí přejel po medově hnědých bradavkách.

Cass prudce vydechla.

Laskal její ňadra, až ucítil, jak po něm touží, pak sklouzl rukama níž a stáhl jí kalhotky.

„Tys nikdy nenosila rozumné prádlo," poznamenal.

Zmohla se na úsměv. „Zřejmě ne."

„Celá se třeseš," všiml si Gifford.

Položila si mu hlavu na rameno. „Ty taky."

„To je fakt, jenže já jsem invalida, takže se můžu třást."

„Samé výmluvy."

„Tebe neošálím?" zeptal se a jeho prsty začaly podnikat odvážné výpady do jejího horkého klína.

„Ani v nejmenším," vypravila ze sebe přerývaně.

Kalhotky skončily na zemi vedle podprsenky. Gifford ji s sebou stáhl na postel a líbal ji, jazykem dráždil její ústa, až se jí točila hlava a lapala po dechu.

Cass se k němu tulila a vychutnávala těsnou blízkost jeho pevného mužného těla. Rukama jí znovu laskal a tiskl ňadra, až vykřikla.

„Ty moje vášnivá krásko," zašeptal Gifford.

Teď se na jejích prsou ocitla jeho ústa. Jazykem dráždil a sál jejich citlivé hroty. Pak ucítila jemné kousnutí, zasténala a vzepjala se jako luk.

Přitiskla se k jeho stehnům a cítila jeho vzrušené tělo. Sjela rukou dolů a začala ho jemně laskat.

„Pořád to chvění," pronesl hrdelním hlasem.

„U tebe nebo u mě?"

„U obou."

Hladila ho dál a pak se posunula níž, aby její ústa mohla pokračovat v tom, co začaly její ruce.

„Smilování, Cass," zašeptal.

Na pár nádherných dlouhých okamžiků se poddal jejím něžným dotykům a pak si ji přitáhl nad sebe. Položila mu ruku na bok a usedla rozkročmo na něho.

Gifford se pousmál.

„Buď na mě hodná," poprosil ji.

Usadila se na něm a začala se zvolna pohybovat. „Ale zase ne příliš hodná?" zeptala se.

„Přesně tak," odpověděl a zasténal.

Cass se k němu sklonila, až se mu její ňadra otřela o hrudník a ten dotyk oba vzrušil ještě víc. Líbala ho hladovými polibky a znovu ho dráždila bradavkami na prsou.

Napřímila se, boky měli vklíněné do sebe a jejich vzájemná touha se stupňovala. Gifford jí znovu stiskl ňadra a laskal je, až začala tiše, chraptivě sténat a házela hlavou ze strany na stranu.

„Prosím," vydechla. „Giffe, prosím."

Popadl ji za boky a nadzvedl jí stehna, takže do ní vnikl hlouběji. Ukazováčkem pohladil jemný povrch jejího pulzujícího klína a s ní se zatočil svět. Zasténala, zaklonila hlavu a zavřela oči. Zopakoval prudký pohyb i pohlazení. A znovu. Dovedl ji k samému okraji extáze a pak přes něj, až do sladkého bezvědomí.

„Volal někdo kvůli rezervaci stolu?" vyzvídala Edith, když následujícího rána vešla do restaurace.

„Ne." Cass se podívala na telefon, jehož sluchátko právě položila. „Volala jsem aerolinkám kvůli své zpáteční letence," vysvětlila a slabě se pousmála. „Rozhodla jsem se, že se o víkendu vrátím domů. V sobotu."

Starší žena se zamračila. „Tak brzy?"

„Vždyť to není nijak brzy. Jsem tady už víc než šest týdnů. Slíbila jsem, že tu zůstanu, dokud *Zapomenutý ráj* nebude prodaný. Do pátku, to je během dvou dnů, bude celý obchod dokončený," vychrlila ze sebe. „A v pátek je restaurace otevřená naposledy, takže pak už mě tu nepotřebuješ."

„Nepotřebuju, ale doufala jsem, že se zdržíš, než se přestěhuju do nového domu."

Cass se zmohla na další chabý náznak úsměvu. Tušila, že Edith takhle uvažuje, a cítila se kvůli tomu provinile.

„Se sestrou to zvládnete a já bych se vážně měla vrátit."

„Ale co Gifford?" zeptala se starší žena.

„Budeme spolu v kontaktu, on občas přiletí ze států Jacka navštívit a..." pokrčila rameny, „to je všechno."

„Co říká tomu, že odjíždíš?"

Cass se zamračila. „Ještě to neví. Chtěla jsem mu to říct, ale zatím jsem se k tomu nedostala. Mimochodem, možná bychom měli do místních novin dát oznámení, že *Zapomenutý ráj* mění majitele," dodala věcně. „A na začátek příjezdové cesty by asi bylo dobré umístit ceduli s upozorněním, že od soboty bude sice restaurace zavřená, ale že noví majitelé ji později zase otevřou. Mám to zařídit?"

Edith přikývla. „Prosím tě."

Cass tedy zavolala do redakce novin v Mahé a objednala inzerát. Pak našla starou tabuli, na niž se kdysi psával jídelníček, a křídou na ni velkými písmeny namalovala upozornění o zavření restaurace.

„Dohlédneš mi na Jacka, než to odnesu k silnici?" požádala Marquise, která už dokončila úklid a hrála si s děckem.

Dívka se usmála. Měla malé děti ráda. Doslechla se, že jistá bohatá rodina na druhém konci ostrova potřebuje chůvu, a chtěla se o to místo ucházet.

„Jistě."

Cass popadla tabuli a vydala se k silnici. Ačkoli ji tížil špatný pocit z toho, že Edith opouští, usoudila, že musí z ostrova odjet co nejdříve. Potřebuje, aby mezi ní a Giffordem ležela bezpečná vzdálenost.

Včera večer se spolu milovali a nepochybovala o tom, že dnes přijde do její chatičky znovu, stane se totéž a zase u ní zůstane přes noc. Stačí, aby ji políbil nebo si jen svlékl tričko, a veškeré její odhodlání mu odolat se rázem zhroutí.

Zamračila se. Odkládala okamžik, kdy Giffordovi oznámí svůj odjezd, protože se bála, že se třeba pokusí přesvědčit ji, aby zůstala. Při současném stavu své mysli by mohla jeho naléhání snadno podlehnout a pak by ji čekala další citová trýzeň. Povědět mu to však musí, a to brzy.

Cass opřela tabuli o kmen stromu. Dřív než od-

jede, musejí se ještě dohodnout na částce, kterou bude Gifford přispívat na Jacka. Také by ráda věděla, jak často otec zamýšlí svého syna navštěvovat. Srdce se jí sevřelo. To znamená, kolikrát za rok se s ním Cass bude muset vídat.

Jakmile se ocitne mimo jeho dosah, určitě dokáže nabýt ztracenou rovnováhu a začít uvažovat rozumně, takže při budoucích setkáních jistě bude schopná mu odolat. Její slabá vůle je jenom dočasný výpadek.

Vydala se zpátky k restauraci, když vtom spatřila, že se k ní po cestě blíží Gifford. Za ty dva dny, během nichž přestal používat hůl, začala jeho chůze působit jistěji a kulhání už nebylo tak nápadné.

„Co to hraješ za hru?" zakřičel na ni.

Cass se ohlédla po tabuli. „Vystavila jsem oznámení, že restaurace se zavírá. Myslíš, že to je předčasné, že tím odradím zákazníky?" zavolala v odpověď.

„Předčasné to není. Jakmile si lidi uvědomí, že mají poslední šanci ochutnat Edithinu kuchyň, určitě se sem jen pohrnou," řekl, když došel blíž. „Ale já jsem se ptal, co má znamenat to, že chceš v sobotu zmizet?"

„Edith ti to řekla?" zeptala se.

„Ano." Gifford po ní blýskl očima. „Zachovala se slušně."

Cass vystrčila bradu.

„Já jsem ti to taky chtěla říct."

„Kdy?"

„Už brzy," odpověděla Cass. „Nepokoušela jsem se zmizet."

„Že ne? Neměla jsi náhodou v plánu mlčet o svém odjezdu až do poslední chvíle, pak se tiše sbalit, rychle se rozloučit a odjet?"

Tváře jí planuly. Přesně tohle ji sice napadlo, ale přiznat to nehodlala. „Ovšem že ne," prohlásila, se vztyčenou hlavou prošla kolem něho a pochodovala po cestě zpátky.

„My dva si musíme leccos vyjasnit," poznamenal Gifford, když ji dohnal.

Přikývla. „Například tvoje výživné na Jacka. Spočítala jsem, kolik za něho měsíčně vydám a..."

Cestou k restauraci mu vylíčila podrobnosti svého obvyklého rozpočtu a navrhla částku.

„Souhlasíš?" zeptala se ho.

„To počká," zavrčel a vešel s ní do restaurace, kde si Marquise hrála s rozesmátým Jackem na schovávanou mezi stoly.

Dívka vzhlédla. „Dobrý den."

„Pohlídala byste ho ještě asi tak půl hodiny?" zeptal se jí Gifford. Vytáhl z kapsy šortek svazek seychelských rupií a položil je na stůl. „Zaplatím vám."

Marquise se při pohledu na peníze usmála. „Můžu tu zůstat, jak dlouho chcete. Hodinu nebo dvě. Třeba i celý den."

„Jack bude kolem dvanácté potřebovat nakrmit," vložila se do debaty Cass.

„Já ho nakrmím," nabídla se dívka ochotně.

Gifford potřásl hlavou. „Díky, ale do té doby se vrátíme. Kdyby plakal, budeme nahoře v bungalovu," dodal, popadl Cass za paži a odvlekl ji pryč z restaurace.

„Nemusíš se mnou takhle cloumat!" protestovala, když s ní vyrazil po trávníku pryč. „Nehodlám nikam utéct."

„Až do soboty?"

„Ani pak to nebude žádný útěk," odsekla. „Prostě nadešel čas, abych odjela."

Blýskl po ní očima.

„Skutečně?“ zamumlal, ale pustil ji.

Došli k *Maison d'Horizon* a Gifford ji zavedl do obývacího pokoje.

„Další věc, kterou si musíme vyjasnit, jsou tvoje návštěvy,“ prohlásila Cass, sotva usedla na pohovku. „Jak často...?“

„Nechci jezdit na návštěvu,“ přerušil ji podmračeně. „Chci s tebou žít.“

„Žít se mnou?“ opakovala po něm. „Myslíš... natrvalo?“

„Ovšem že natrvalo,“ vyštěkl. „Řeklas, že vzít si mě nechceš, ale co kdybychom spolu prostě bydleli? Vycházíme spolu přece dobře a po sexuální stránce je to fantastické. A kromě toho...“ Zvedl rezignovaně ruce a vjel si jimi do vlasů. „Já tě miluju, sakra!“

Jeho slova v ní sice rozvířila citovou smršť, ale byla odhodlaná nenechat se jimi omráčit ani zmást.

„Kdypak to začalo?“ zeptala se. „Když ses bezhlavě zamiloval do Jacka?“

„Dávno předtím, už když jsme se poznali v Londýně.“

Cass potřásla hlavou.

„Nebylo to moc vidět,“ odpověděla škrobeně. „Opustils mě, pokud si vzpomínáš.“

„Dotklo se tě to?“ chtěl vědět.

„Ano. Strašně,“ řekla, protože usoudila, že nastal čas, aby k sobě byli upřímní. „Tenkrát jsem možná působila povzneseně, ale to jsem jenom hrála.“

Gifford usedl na druhý konec pohovky. „Napadlo mě to, ale nebyl jsem si jistý. Opustil jsem tě...“ při tom výrazu se otřásl, „proto, že jsme se sice znali jen několik týdnů, ale uvědomil jsem si, že ten vztah se mi začíná dostávat pod kůži. Vyděsilo mě to,“ vypravil ze sebe.

Zamračila se.

„Takžes s tím praštil a dal se na útěk?“

„Ano. Zvoral jsem to. Jednou jsem se ti už zmínil o svém otci, o jeho sňatcích a rozvodech. Jako kluk jsem viděl, že každý vztah zničí, a uvědomoval jsem si, kolik bolesti způsobil svým manželkám i dětem.“

„Máš sourozence?“ zeptala se Cass dřív, než mohl pokračovat.

„Mám mladšího nevlastního bratra a dvě nevlastní sestry. Kdykoli se sejdeme, vždycky nakonec skončíme u debaty o tátovi a o tom, jak nás všechny podváděl.“

„Podváděl?“

Přikývl. „Můj otec působí dojmem sympaťáka. Umí se chovat, dobře vypadá, má smysl pro humor. Dokáže v tobě vyvolat pocit, že o tebe má zájem a záleží mu na tobě, ale jediný člověk, o kterého se kdy staral, je on sám.“

„Copak mu na tobě a na tvých sourozencích nezáleželo?“ namítla.

„Ani co by se za nehet vešlo. Jako většina dětí jsem si svého otce idealizoval,“ pokračoval Gifford. „Namlouval jsem si, že mě má rád, ale se mnou i s ostatními svými potomky se vídal jen tehdy, když na něj naše matky hodně naléhaly. Teprve mnohem později jsem pochopil, jak se vlastně věci mají...“ Stiskl rty, když si vzpomněl na hněv, který v pubertě prožíval. „Zdrtilo mě to.“

„Nicméně,“ pokračoval, „když byl ženatý s mojí mámou a stěžoval si, jak ho omezuje a dusí, i potom, když z téhož obviňoval svoje další ženy, věřil jsem mu.“

„Zanevřel jsi na manželství?“

Gifford svraštil obočí. „Ano i ne. Na jedné straně jsem šťastným párům vždycky záviděl, a kromě

toho věřím na staromódní hodnoty, jako je věrnost, zodpovědnost a péče o děti, ale na druhé straně jsem se bál, že se ocitnu v pasti.“ Pousmál se na půl úst. „V hloubi duše jsem asi navíc měl strach, že budu stejně nemožný jako můj otec.“

„Takže abys nic neriskoval, rozhodl ses žít sám?“ zeptala se.

„Ano. Jenže jsem se cítil opuštěný. Myslím, že jeden z důvodů, proč jsem se tak ponořil do práce, byla snaha zkrátit dobu, kterou jsem musel trávit o samotě.“

„Tys nikdy s nikým nežil?“ vyptávala se Cass.

„Kdysi, před několika lety, ale ta dívka na mě pořád naléhala, abych se s ní oženil, takže jsem vzal nohy na ramena a zapřisáhl jsem se, že už nikdy s nikým žít nebudu.“

„A teď jsi změnil názor?“

Přisvědčil. „Když jsem ukončil náš vztah a vrátil se domů, strašně se mi po tobě stýskalo, proto jsem přijímal Imogenina pozvání. Měl jsem praštěnou představu, že tak na tebe přestanu myslet.“

„Nepomohlo to?“ zeptala se.

„Ani trochu,“ pokračoval Gifford. „Pořád jsem byl myšlenkami u tebe. Říkal jsem ti přece, že jsem telefonoval. Tehdy jsem hlavně chtěl zjistit, jestli máš nového přítele.“

„Proč?“

„Protože tou dobou už jsem byl rozhodnutý, že když budeš volná, poletím za tebou a poprosím tě, abychom začali znovu. Jenže Stephen mi naznačil, že vy dva spolu něco máte, takže z toho sešlo.“ Olízl si rty. „Během těch měsíců v nemocnici jsem trávil hodně času přemýšlením o tom, jak jsem tě miloval, že jsme mohli prožít nádherný vztah a že jsem všechno pokazil.“

„To, žes mě miloval, už byla minulost?“ zeptala se Cass.

„Zdálo se mi, že když chodíš se Stephenem, tak jen mrhám časem.“ Svraštil tmavé obočí ještě víc. „Namlouval jsem si, že svoje city k tobě jsem už překonal, ale to jsem si jenom nalhával. Myslím, že jsem si k rekonvalescenci vybral Seychely, protože jsem je v představách měl spojené s tebou.“

„Ale nenapadlo tě, že tady budu?“

„Nikdy. Naše setkání mě zdrtilo. Když se zdálo, že máš dítě se Stephenem...“ Dlouze vydechl. „To byla rána. Ale miluju tě a ty mě třeba časem taky začneš milovat.“

Během jeho vyprávění ji zaplavil pocit nevýslovného štěstí, který jí proudil do žil jako horké víno.

„Myslíš?“

„Je to možné, Cass. Nespala bys se mnou, kdybys ke mně vůbec nic necítila,“ řekl vážně. „A když spolu budeme bydlet...“

„Ne, díky.“

„Nechceš žít ve Státech? Dobře, tak budeme bydlet v Anglii nebo tady.“ Rozhodil ruce. „Budeme žít, kdekoli chceš, krucinál.“

„Já s tebou nechci bydlet.“

„Cass, já nejsem jako můj otec,“ přesvědčoval ji Gifford.

„To je mi jasné. Vím, že máš rád Jacka i mě.“

„Tak proč...?“ začal zmateně.

„Já s tebou nechci bydlet, chci si tě vzít, protože tě taky miluju,“ oznámila mu Cass.

Na tváři se mu pomalu rozhostil úsměv.

„Opravdu?“

„Miluju tě od našeho prvního setkání.“

„Díkybohu,“ prohlásil a dlouze ji políbil. „Proč sis mě předtím odmítla vzít?“

„Protože ses vůbec nezmínil o lásce."

„Nedalas mi čas," bránil se. „Ano, bylo to skutečně impulzivní rozhodnutí, ale myslel jsem, že víš, jak moc tě miluju. Chystal jsem si vášnivé vyznání lásky, ale tys zněla tak odmítavě, že mi z toho bylo nanic." Najednou jako by sám se sebou ztratil trpělivost. „Cass, já tě miluju a vždycky tě milovat budu," pronesl vážně a znovu ji políbil.

„Půjdeme Jackovi oznámit, že odteďka má mámu a tátu na plný úvazek a že z něj bude manželské dítě?"

„Až to oslavíme."

„Šampaňským?"

Gifford se usmál. „To přijde na řadu později."

„Máš na mysli něco jiného?" zeptala se a modré oči jí jen zářily.

„Něco, co je mnohem víc vzrušující a co nás pokaždé oba rozechvěje." Zvedl se, podal jí ruku a sevřel ji v náručí. „Co tomu říkáš?"

Cass se na něj usmála. „Že se ti nedá odolat," odpověděla.

DEVÁTÁ KAPITOLA

„Ještě mě naposledy obejmi," zaprosila Edith s úsměvem a Jack se jí z Giffordovy náruče vrhl kolem krku. Přitiskla si ho pevně k sobě. „Budeš mi chybět, *bébé*."

„Vždyť ho za dva měsíce zase uvidíš," připomněla jí Cass.

„Na vaší svatbě, já vím," prohlásila Edith. „Už se nemůžu dočkat."

Gifford se usmál.

„Já taky ne," prohodil. „Zavoláme vám datum, hned jak ho budeme vědět."

„Okamžitě si zamluvím letenku," ujistila ho Edith a políbila chlapečka. „A pak se uvidíme, až máma s tátou přijedou do *Maison d'Horizon* na líbánky. Naučil ses lézt jako o závod, takže do té doby už budeš chodit, viď?"

„Je to možné," odpověděla Cass.

„A než se nadějeme, budeš zvát holky na rande, flákat se po diskotékách a chtít svoje vlastní auto. Pokud možno nejnovější ferrari," dodal Gifford a polechtal ho pod bradou.

Jack se hlasitě rozesmál.

Stáli na praslinském letišti. Zavazadla si odbavili do Mahé, odkud jim navazoval přípoj do Londýna. Zatímco čekali, až budou moci nastoupit do ma-

lého letadla, Edith se rozplývala samými díky za všechnu jejich pomoc.

Cass vzpomínala, jak před pěti týdny zrušila svoji narychlo rezervovanou letenku domů.

„Zaplatil jsem pronájem vily na dva měsíce," řekl jí tehdy Gifford, „tak co kdybychom tady ještě chvíli zůstali spolu a udělali si prázdniny?"

Usmála se. „Moc ráda."

Takže jakmile Edith vyklidila *Zapomenutý ráj*, Cass se s Jackem nastěhovala do *Maison d'Horizon*. Prvních pár týdnů, během nichž pomáhali Edith a její sestře se zabydlováním nového domu, bylo rušno. Gifford věšel obrazy, připevňoval poličky a dával do pořádku zahradu, zatímco Cass vykonávala různé pomocné práce. Od té doby si však užívali volna.

Plavili se k několika dalším seychelským ostrovům, včetně neposkvrněného a neuvěřitelně nádherného ostrova La Digue. Několik dní strávili v jednom hotelu v Mahé, kde z lodi se skleněným dnem obdivovali krásu podmořských korálových útesů a procházeli se podél zátok, jež vypadaly jako výjevy z pohlednic. Gifford přitom nosil Jacka v sedačce na zádech. Díky pronajatému autu si mohli prohlédnout keramické dílny, umělecké galerie i jeden sochařský ateliér.

Po dnech strávených uklízením a obsluhováním v restauraci Cass možnost odpočinku vychutnávala a Gifford také zavrhl psaní své příručky.

„Mám lepší věci na práci," nechal se slyšet.

Po návratu na Praslin plavali, opalovali se a celé hodiny vysedávali u jídla a povídali si. A mezi tím vším se nádherně milovali.

„Takže nejdřív budete bydlet u Cassiina otce?" vrátila Edith svou otázkou Cass ze vzpomínek zpátky do současnosti.

„Ano, abych ho mohl požádat o ruku jeho dcery. Už je načase," dodal Gifford s úsměvem. „A zařídíme přípravy na svatbu."

„Pak vystěhujeme moje věci ze Stephenova bytu, uskladníme je v otcově domě a odletíme do Bostonu," pokračovala Cass.

„Tam budete bydlet v Giffordově bytě," doplnila ji Edith.

Gifford přikývl. „Po svatbě budeme žít v Bostonu, takže si chceme někde na předměstí najít dům."

„Se zahradou, aby si měl Jack kde hrát, až povyroste," řekla Cass.

„Pak se vrátíme do Anglie, projdeme se k oltáři a vrátíme se na tři týdny sem," uzavřel Gifford.

„Já se po vaší svatbě zdržím u Cassiina otce a přiletím sem týden po vás. Od tatínka je moc milé, že mě pozval," usmála se Edith spokojeně. „Jsem vám tak vděčná, že jste s Kirkem vyjednal můj plat," vrátila se k děkovným tirádám.

Po uzavření prodeje *Zapomenutého ráje* se totiž Kirk Weber v přítomnosti Gifforda a Cass zeptal Edith, jestli by v restauraci chtěla o víkendech pracovat jako kuchařka, a Julesovi nabídl místo barmana.

„Slyšel jsem, jaké pochoutky Edith vaří," pravil. „A v *Clubu Sesel* nedávno bydlela paní, která neuvěřitelně vychvalovala vašeho barmana."

„Byla zrzavá?" zeptala se Cass s vědoucím úsměvem a Kirk přisvědčil.

„Co byste tomu říkala, pracovat tu o víkendech?" obrátil se Gifford k Edith.

„To by se mi líbilo," odpověděla.

„Dáte jí stejný plat jako hotelovým šéfkuchařům?" zeptal se Gifford Jihoafričana.

„Podle mezinárodních měřítek? To nejde..."

Kirk sice protestoval, ale Gifford ho svými argu-

menty udolal. Jules se nechal slyšet, že by také rád pokračoval v téže práci dál, a Gifford vymohl zvýšení platu i jemu.

Cestující začali nastupovat do letadla, takže Edith znovu políbila Jacka a podala ho Giffordovi. Pak pevně objala Cass.

„Hlavně ať máte šťastnou cestu," řekla Edith a v očích se jí zaleskly slzy.

„Určitě budeme," odpověděla Cass.

Gifford se sklonil a políbil Edith na tvář. „Dávejte na sebe pozor."

Zamávali si na rozloučenou, nastoupili na palubu a o několik minut později už letěli vysoko nad mořem.

Gifford se usmál na Cass, která držela Jacka na klíně.

„Svobodný mládenec, hodně přes třicet, s vlastním chrupem, se seznámil s štíhlou blondýnkou a ožení se s ní," řekl. „Bude žít s ní a s jejich dětmi..."

„S jejich dětmi?!" skočila mu do řeči.

„Myslím, že bychom Jackovi měli za pár let pořídit bratříčka nebo sestřičku. Ty ne?"

„Dobrý nápad," souhlasila.

„Bude žít s ní a s jejich dětmi šťastně až do smrti," dopověděl a zaculil se na chlapečka. „Co tomu říkáš, mrňousku?"

Jack zvedl obě ručky a luskl prsty.

„Podle něj to je senzace," prohlásila Cass se smíchem.

Gifford ji vzal za ruku. „Podle mě taky," usmál se s pohledem upřeným do jejích očí. „Podle mě taky."

ELIZABETH OLDFIELDOVÉ

vycházely články, když jí nebylo ještě ani dvacet. Po svatbě zaměřila své tvůrčí úsilí jiným směrem a výsledkem byly dvě děti – dcera a syn. Po deseti letech dostal její manžel práci v Singapuru a ona ho s dětmi následovala. Tady se opět vrátila ke psaní. Pokusila se i o romance a ta první jí vyšla v roce 1982. Od té doby zůstává tomuto žánru věrná a ročně publikuje průměrně tři knihy. Nyní žije v Londýně a ráda cestuje, aby si nemusela prostředí, do kterého zasazuje své příběhy, vymýšlet a aby působilo co nejvěrohodněji.

NA PŘÍŠTÍ MĚSÍC PRO VÁS NAKLADATELSTVÍ **HARLEQUIN** PŘIPRAVILO

Romance

Day Leclaireová
ZÁZRAČNÁ NEVĚSTA
Elizabeth Dukeová
NEMILOSRDNÝ SVŮDCE
Rebecca Kingová
DĚDICTVÍ VÁŠNĚ
Rosemary Carterová
KOVBOJ A KRÁSKA

Desire na přání

Shirley Rogersová
NEJCENNĚJŠÍ SLIB
Peggy Morelandová
NEVINNÁ TEXASANKA

Galerie Romance

Leigh Michaelsová
RANDE ZA MILIÓN
Miranda Lee
NOC STUDU

Sladká romance

Sandra Martonová
JARNÍ NEVĚSTA
Grace Greenová
TAJNÁ ÚMLUVA

Desire

Sara Orwigová
NÁHRADNÍ OTEC
Eileen Wilksová
JEN TAK TROCHU TĚHOTNÁ
Maureen Childová
NEJMENŠÍ NÁMOŘNÍK
Nancy Martinová
KOVBOJ Z KALENDÁŘE

Polibky

Helen Brooksová
DRUHÉ MANŽELSTVÍ
Stephanie Howardová
HRABĚNKA Z COLORADA

Temptation

Vicki Lewis Thompsonová
JAK ULOVIT MUŽE V MONTANĚ
Leandra Loganová
PAST NA ŽENICHA

Special

MÁJOVÉ LÁSKY

HARLEKÝNSKÉ ASTROŠPRÝMY

HVĚZDY A PARTNERSTVÍ

❤ **Býk a Beran** ❤ Váš partner u Vás hledá podporu a potřebuje Vaši pomoc. Jako Beran je však tvrdohlavý a sám si o ni neřekne. Nabídněte mu ji, pak Vás zahrne svou láskou a vděčností. ❤ **Býk a Býk** ❤ Peníze a materiální záležitosti pro Vás znamenají mnoho. Život však přináší i jiná potěšení. Nezapomeňte na lásku – ta se nedá žádnými penězi vyvážit. ❤ **Býk a Blíženci** ❤ Smiřte se s tím, že Blíženci bývají tak trochu přelétaví a ironičtí. Je to dost těžké spojení – stálost a nepřizpůsobivost Býka spolu s vrtkavostí a nestálostí Blíženců. ❤ **Býk a Rak** ❤ Váš Rak je velmi důsledný v plnění svých pracovních povinností. To je blízké i Vám. Oba dva rádi zkrášlujete svůj domov, kde cítíte své bezpečí a klid. ❤ **Býk a Lev** ❤ V povaze Vašeho Lva je být králem a vládcem. Záleží jenom na Vás, zda mu dovolíte kralovat. Buďte diplomatem a snažte se, aby Váš nápad byl jeho nápadem. ❤ **Býk a Panna** ❤ Říká se, že „tichá voda břehy mele“, a přesně takový je Váš partner ve znamení Panny. Často Vás může překvapit tím, co byste od něho ani nečekala. ❤ **Býk a Váhy** ❤ Pokud budete chtít od svého partnera snést modré z nebe, udělá to pro Vás. Zdá se, že jeho láska je chladná, ale oba dva jste pod vlivem mocné dámy – planety Venuše, a to Vás spojuje. ❤ **Býk a Štír** ❤ Nebojte se, obecné pravidlo, že protivy se přitahují, stále ještě platí. Jste sice každý z Vás na opačném konci zvěrokruhu, ale vzájemně se dokonale doplňujete. Chce to jen využívat svých vlastností. ❤ **Býk a Střelec** ❤ Práce je pro Vás důležitější než láska, a to Váš Střelec nemůže pochopit. Jste si vzájemnou oporou. Střelec Vám dodává energii a Vy jemu pocit krásného domova. ❤ **Býk a Kozoroh** ❤ Smiřte se s tím, že Kozorohovi jde především o jeho práci, hmotné statky a finanční zajištění. Má pocit, že musí zabezpečit celou rodinu a tak trochu zapomíná na lásku. Do jejích tajů ho musíte zasvětit Vy sama. ❤ **Býk a Vodnář** ❤ To, že svého Vodnáře ovládáte, je vzhledem ke spojení Vašich znamení celkem běžné. Nedávejte mu to však příliš najevo a dovolte mu, aby si myslel, že on je ve Vašem vztahu dominantní. ❤ **Býk a Ryby** ❤ Partnerství s Rybou Vám nabízí určitou jistotu domácích vod, kde v klidu může plout Vaše rybička. Můžete se na ni spolehnout, že Vám hodí záchranný kruh, kdykoli se budete topit v životních nesnázích.

Astrologie *lásky* na měsíc duben

KOZOROH 22. 12. - 20. 1.
Malujete si budoucnost v růžových barvách, aniž si připustíte, že nikdo nemůže dostat od života všechno. Buďte trochu skromnější a slevte ze svých požadavků. Pak zjistíte, že jste spokojena s tím, co máte. Myslete i na své zdraví, jemuž hvězdy právě nepřejí. Snažte se vyvarovat stresových situací.

VODNÁŘ 21. 1. - 19. 2.
Máte už všeho po krk, a tak hledáte klid a pohodu ve své rodině. Nebuďte smutná a nenaříkejte. Přemýšlejte o tom, jak si zpříjemnit život. Podaří se Vám poznat nové vlivné lidi, na které se můžete spolehnout. Držte se zásady, že si nikým a ničím nenecháte zkazit život. Měla byste se snažit brát všechno, co se kolem děje, s nadhledem a humorem.

RYBY 20. 2. - 20. 3.
Práce je sice Vaším koníčkem, ale neměla by se pro Vás stát vším. Nic se nemá přehánět. Myslete na svou rodinu a také na své zdraví. Nepodceňujte příznaky, které vypovídají o tom, že s Vaším zdravím není něco v pořádku. Moc se nepřepínejte. Věnujte se jenom těm nejnutnějším pracovním povinnostem. Ty ostatní odložte na pozdější období.

Vaše Mirka Mašková

Vyhráli jste se Studiem volného času?

Pro ty, kdo se zúčastňují společné znalostní soutěže Harlequina a **CK Studia volného času**, přinášíme další jména výherců.

V zářijových Polibcích E 09/98 – Nebezpečná zápletka jsme se Vás ptali na jména nejslavnějších českých cestovatelů, kterými zůstávají dosud Hanzelka a Zikmund. Sedm dní rekreace ve vybraném zařízení pro dvě osoby s polopenzí vyhrála Dana Mňuková z Litomyšle, Marta Urbanová z Albrechtiček a Eva Koubová z Ostrova od nás obdrží dárkové předměty.

V Country Speciálu – 10H 03/98 jsme se Vás ptali, jak se nazývá kovbojský klobouk. Za správnou odpověď – *stetson* – se na týden podívá do některého z tuzemských hotelů s polopenzí Jitka Boháčová z Rosic u Brna a Božena Minaříková ze Zlína se Zdenkou Keiblovou z Prahy 3 obdrží dárkové předměty. V bestselleru Sázka na lásku 2 V01/98 správná odpověď Lásky na cestách zněla Máj. Ve výběrovém rekreačním zařízení stráví týden s polopenzí i s partnerem M. Dzubová Klobuky v Čechách a dárkové předměty vyhrává O. Bajgarová z Ostravy-Poruby a J. Malačková ze Znojma.

Ve Svatbách deWilde 10/98 zněla správná odpověď, že novomanželé usedají ke svatební hostině po obřadu. Týden pro dvě osoby s polopenzí získala Božena Kostecká z Nového Města na Moravě a Jiřina Soukupová z Plzně s Vierou Bielikovou ze Žiliny dostanou upomínkové předměty.

V zelené řadě Polibků Ztracené iluze jsme se Vás ptali na zemi vycházejícího slunce, kterou je pochopitelně *Japonsko*. Do hotelu dle vlastního výběru na týden včetně polopenze pro dvě osoby pojede Stanislava Tomšů z Pacova a dárkové předměty dostane M. Hynková z Volyně a I. Hahnová z Ústí nad Labem.

V Lásce a smích 5/98 – Dáma má navrch na dotaz o sídle starověkých bohů *Olymp-Řecko* správně odpověděla a stráví týden v některém z míst katalogu **Studia volného času** Mirka Chocová z Kladna a dárečky od nás putují k Jiřině Kopáčkové z Nového Města na Moravě a ke Zdence Lesniakové do Vizovic. V Historické romanci – 4/98 zněla správná odpověď *Mona Lisa*. Týdenní pobyt s partnerem vyhrává Alena Ondrišová ze Dvora Králové a upomínkové předměty posíláme R. Kašparové z Bělé pod Bezdězem a V. Rašovské z Předklášteří. V zelených Polibcích – 11/98 zněla soutěžní otázka jaká je nejvyšší hora Šumavy? Vzhledem k tomu, že na české straně je to *Plechý* a na bavorské *Velký Javor*, uznali jsme obě odpovědi za správné. Do některého z tuzemských hotelů se vydá Jaroslava Placčková z Klatov a dárkové předměty posíláme V. Poborské z Prahy 9 a B. Pittnerové z Prahy 7.

Všem vylosovaným gratulujeme a všech ostatním držíme palce v dalších soutěžích Harlequina.

NA VAŠE SPLÍNY RADY TETY VALENTÝNY

Žijeme na Šumavě v malé horské vesničce. Naše dcera studuje a každý víkend přijíždí k nám. V poslední době se nám ale zdá nějaká divná. Chodí jako ve snách a sotva přijede, hned zmizí ve svém pokoji. Dozvěděli jsme se, že její kamarád-ka bere drogy a máme tedy strach, aby jim také nepropadla. Co máme dělat? Jak se to vůbec pozná ? Máme jenom ji a někdy obavami ani nespíme.

Růžena a Karel od Šumavy

Problém drog je v současné době tematikou velice aktuální a je jen dobře, že před ní nezavíráte oči. Děláte si starosti, zda jste něco nezanedbali či nepřehléd-li. Na to je těžké odpovědět, ale věřte, že často ani rodiče, kteří jsou se svým dítě-tem v kontaktu denně, zpočátku nezpozorují, že se něco závažného děje. Teprve později dochází k projevům, na které Vás chci upozornit: je to zejména ospalost, extrémní nálady, to znamená nadměrná veselost, nebo naopak sklíčenost, pocit zimy nebo horka, bolesti hlavy, nevolnost, velká potivost, rozšířené zornice, nesoustředěný nepřítomný výraz, nespolehlivost, nedbalost v oblékání, hubnutí a trvalá potřeba peněz. V konečné fázi je to celková zchátralost, kriminální čin-nost, rozpad osobnosti, nemoce a ohrožení života. Nebezpečí drog je obrovské. Máte-li jakékoli pochybnosti, obraťte se na odborníky, kteří Vám poradí, navrh-nou či doporučí léčbu v některém ze svých specializovaných zařízení. Ale než něco podniknete, promluvte si s dcerou a snažte se ji přesvědčit, že Vám může důvěřovat. Možná zjistíte, že Vaše starosti jsou zbytečné. Upřímně bych Vám to přála.

Před pěti lety mi zemřel manžel. Naneštěstí jsme neměli děti, ke kterým bych šla. Dům, kde jsme bydleli, chátral a už jsem ho sama nemohla udr-žovat. Nakonec jsem se rozhodla ho prodat. Přestěhovala jsem se do penzionu v blízkém městečku. Je tady o nás všestranně postaráno, ale nemůžu si tu stále zvyknout. Se sousedkami jsme se scházely, háčkovaly nebo pletly a teď je ani neuvidím. Neudělala jsem chybu ?

Jana z Litoměřicka

Rozhodla jste se po zralé úvaze a myslím si, že správně. Teď se Vám možná zdá, že to nebylo nutné. Vzpomeňte si, že jste už nezvládala řadu prací a byla tak odkázána na cizí náhodnou pomoc. Nebylo to tak snad-né, jak se Vám to nyní jeví. To, že je Vám smutno, úplně chápu. Vždyť jste změnila od základů svůj život. Teď už je ale čas přestat myslet na to, co bylo. Všechny své síly soustřeďte nyní na budoucnost. Přijměte za své to, že tam, kde bydlíte, je Váš trvalý domov. Hledejte nové přátele a neče-kejte, až Vás někdo objeví. Možná najdete osamělou ženu, která bydlí nedaleko Vás a také touží po lidském popovídání...

Vždy s Vámi teta Valentýna

KLÍČOVOU DÍRKOU

Začátkem nového roku každý čeká, že se něco změní, zmodernizuje, zkrátka vylepší. Protože tyto řádky píšu díky neúprosným výrobním termínům v prosinci, rád konstatuji, že i v našem nakladatelství se nám podařilo vylepšit pracovní prostředí. Redaktoři dostali za vysloužilý přenosný telefon zbrusu nový a vypadají při jeho používání spíše jako agenti tajné služby či přísní ramenáči ochranky prezidenta. My ostatní ve firmě ladně popojíždíme k počítačům na superergonomicky vyřešených křeslech, světe div se, české výroby. Také četné návštěvy usadíme na nových pohodlných čalouněných židlích.

Ale už vážně. Minule jsem Vás seznámil s první částí výsledků celosvětového průzkumu Kdo je romantičtější – muži, nebo ženy? Věřte tedy, že oběma pohlavím se líbí, když partner připraví prostředí k láskyplnému svádění. Šedesát pět procent mužů i žen se shoduje, že to je sexy. Zajde-li partner tak daleko, že postel povleče hedvábným prostěradlem, ocení to náležitě 55% mužů a 52% žen. Naopak za romantické se vůbec nepovažuje ve většině zemí to, když partner přinese domů film nevhodný pro mládež. Pouze 39% pánů a 27% dam pokládá nepřístupný film za velmi nebo trochu romantický. Ženy by vůbec neměly domů nosit pornografické filmy, říkají muži v Mexiku, Austrálii, Francii a Německu. Zcela rozdílný názor ovšem zastávají Maďaři, Španělé a Portugalci, kterým se to naopak líbí.

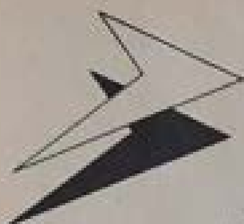
Zajímavou otázkou bylo, co by společně udělali pro lásku. Velmi mnoho mužů i žen prohlásilo, že nic. Jen ať mě bere takového, jaký jsem. Nejmenší ochotu ke změně projevují páry v Argentině, USA a v Mexiku.

Obvyklá odpověď na otázku, co bychom Vám doporučili mimořádného k počtení, bude znít tentokrát jednoznačně. Poslední březnový den vychází Special s názvem Půlnoční žár, který přináší trojici povídek plných žhavé vášně, napětí a romantiky. Druhým titulem je *Láska a smích* – Neodolatelná. Dodejme, že neodolatelné krásce pomohly k úspěchu u druhého pohlaví zázračné feromony...

Na úplný závěr připomínáme, že Vaši oblíbenou truhličku, do které vlepujete klíčky, najdete vždy právě ve výše jmenované edici Láska a smích.

99,-

LETEM SVĚTEM

S romantickými příběhy v harlequinské edici Polibky se můžete přenést do nejrůznějších koutů světa. A pokud se Vám kromě čtení zachtělo vyzkoušet si Vaše znalosti ze zeměpisu, tak máte právě teď příležitost – v soutěži **LETEM SVĚTEM**, kterou jsme pro Vás připravili ve spolupráci s cestovní kanceláří Studio volného času. Pokud máte chuť, napište odpověď na soutěžní otázku na korespondenční lístek a zašlete na adresu Harlequin Publishers, s.r.o, Kubánské náměstí 11, 105 00 Praha 10. Termín uzávěrky odpovědí je **2. květen 1999**. Ve slosování správných odpovědí na Vás čekají zajímavé ceny. Tou první je týdenní pobyt s polopenzí pro dvě osoby v atraktivním rekreačním místě České republiky, který věnuje **CK Studio volného času**. Druhé a třetí místo bude odměněno dárkovými předměty z Harlequina.

CK Studio volného času *pro Vás připravila více jak sto pobytových míst po celé České republice. Toužíte po klidné dovolené v útulném rodinném penzionu? Sníte o romantických dnech ve stylovém prostředí malebného zámku? Přejete si prožít neopakovatelnou svatební cestu? Nebo jste sportovním nadšencem a těšíte se na hory, cykloturistiku či na vyjížďky na koni? Anebo si chcete jen tak zalenošit u vody? Pak si určitě vyberete z pestré nabídky* ***CK Studio volného času****. V řadě objektů je možná rekreace dětí do tří let a možnost skladování vlastních kol. Ve většině zařízení ubytují také Vašeho pejska či kočičku. Všechny pobyty si můžete zakoupit v* ***CK Studio volného času****, Uruguayská 13, 120 00 Praha 2, tel.: 02/90013443, 90052173, fax: 02/3021343. Mimopražským zájemcům zašle Studio volného času barevný katalog zdarma.*

Soutěžní otázka:
Jak se jmenuje nejrozsáhlejší poušť na světě?

Polibky

Cass přijela na Praslin, jeden ze seychelských ostrovů, aby pomohla své příbuzné prodat malý penzion. A taky tady chce zapomenout na zklamání, které jí způsobil Gifford, otec

jejího synka, neboť ten se k svému potomkovi nechce hlásit. Jaké je její překvapení, když se na ostrově setkává právě s ním.

HARLEQUIN®
Makes any time special®

ISBN 80-241-0208-0

Cena 74,90 Kč